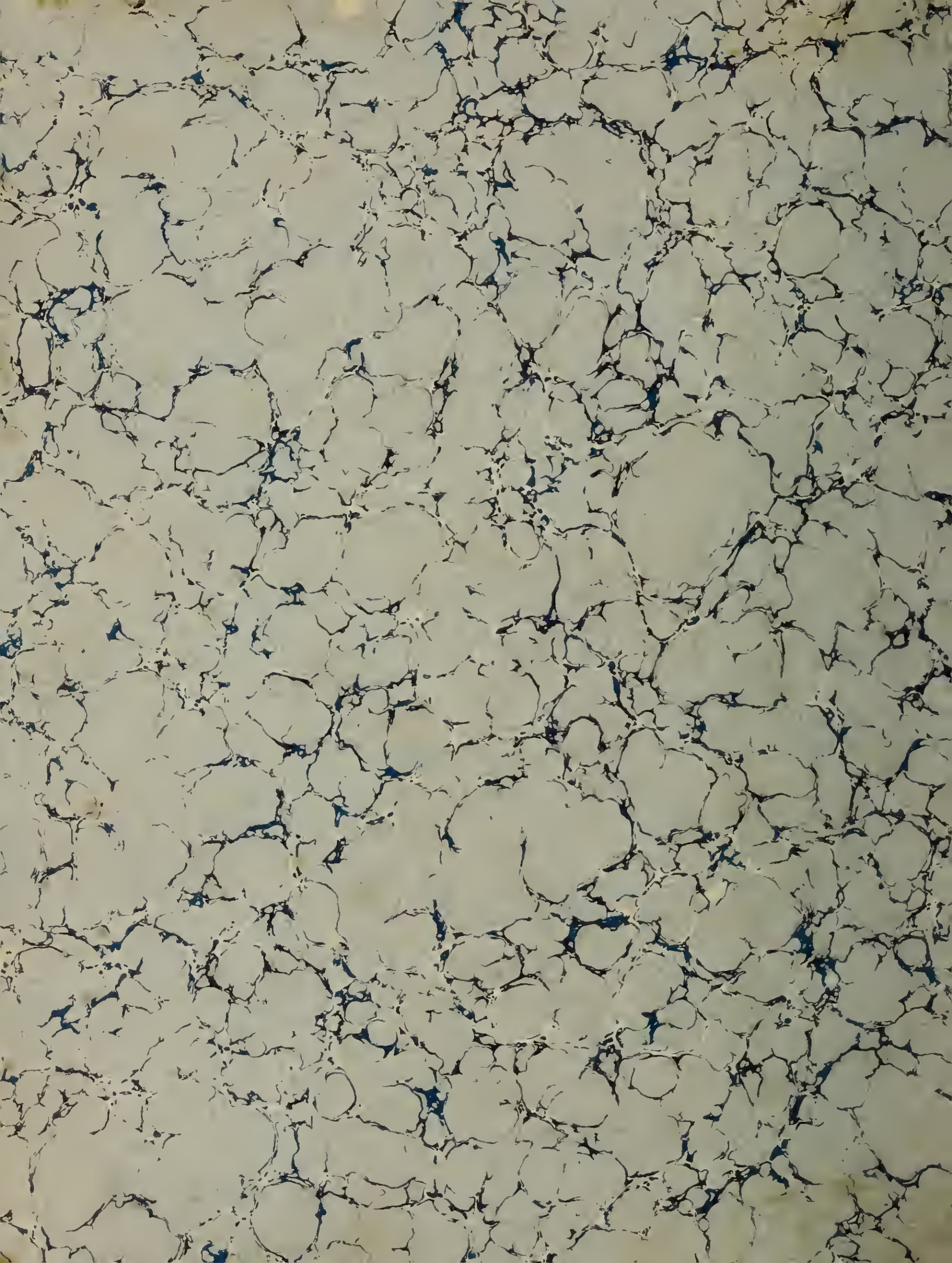

3 1761 07568920 8

6

HOTEL DANIA.

HOTEL DANIA.

AF

CARL MØLLER.

KJØBENHAVN.

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN).

TRYKT HOS J. JORGENSEN & CO. (M. A HANNOVER).

1891.

LIBRARY
MAR 1 1976
UNIVERSITY OF TORONTO

I

Magelig og dvask laa det udstrakte Gaardsrum til Kjøbstadens lille Hotel og lod sig stege af Formiddagssolen, ovre i Stalddøren sov den spættede Honsehund med Forpoter og Hoved paa Tærskelen, en firefem Ænder havde lagt sig til Hvile foran Vandingstruget efter at have maattet indskrænke deres Morgendukkert til et tarveligt Fodbad i Pytterne mellem Brostenene der, fra Dueslaget hørtes en ensformig, snorkende Kurren, Huskatten havde rullet sig sammen som en broderet „Kjæledægge“ og nød sin Formiddagslur ovenpaa en omvendt Ballie ved Kjøkkendøren, og Honsefamilien havde søgt ind under Halvtaget og gravet sig halvt ned i den sandede Jord der mellem Fragtmandens klodsede, hojskuldrede Bræddevogn og Hotelværtens vindspilleragtige Jagtvogn, medens den gule Deligence hvilede ud efter sin lange, trættende Nattetur i et kongeligt, privilegeret Helskur ved Siden af. Alt syntes at sove der paa Stedet, kun af og til hørte man Hestene stampe i Stenbroen ovre i Stalden, men det var kun, naar de under Søvnen vare ved at dratte omkuld.

Saa med Et kom der Liv i Gaarden, Slagter Beckers vævre, forfløjne Enspænder svingede raslende ind gennem Porten og rullede saa med mange lystige Bump henover den toppede Stenbro, til den gjorde Holdt foran Kjøkkendøren med en saadan Pludselighed, at Katten af Skræk trimlede ned af Ballien og hvæsende satte afsted i tummelumske Spring ind i Kjøkkenet, medens Hunden spjættede op og foer frem med en halvt forskrækket, halvt morgengnaven Gjøen, og Høns og Ænder kaglende og rappende benede af til alle Sider, skjønt der ikke var ringeste Grund for dem til at flytte sig af Pletten.

Det var dog ikke alene blandt Gaardens Dyrebesætning, at der blev Røre; ovre i Vadskehusets Dør viste en bondeklædt Tjenestepige med Haartjavser ned i Panden og perlende Sæbeskum paa Armene sit nysgjerrige Ansigt i de tætte, hvide Dampskyer; i Kjøbmandens Konfektionslager paa den anden Side af Porten lagde Lærlingen Tæppebankeren, hvormed han havde trakteret diverse Gulv- og Bordtæpper, fra sig og forsøgte at viske det tommetykke Støv af Ruden for at kunne faa Kig paa, hvem det var, der kjørte ind. Ane Havekone kom humpende fra den lille Stump Have bagude med en Kartoffelbusk i Haanden og rakte Hals over Pindeværks Stakittet, og Niels Gaardskarl tumlede hastig nedad Stigen fra Foderloftet og sprang geskjæftig et Par Skridt ud i Gaarden paa sine klaprende Træsko. Men da han saae, at det kun var Byens Slagter, indstillede han Farten og vendte med en ærgerlig Brummen over at være bleven forstyrret til ingen Nytte tilbage

til sit Arbejde, og paa samme Maade bar de Andre sig ad, de forsvandt strax skuffede over, at det ikke var Folk, der skulde tilkroes, som Vognen rummede.

Der blev dog Een tilbage af alle de interesserede Personer, som Vognrumlen havde lokket frem, og det var Stedets Madmoder, en Titel som med sjelden Ret blev baaren af Madam Wonge, gift med Hans Wonge, Forpagter af alle Hotel Danias Herligheder, thi Bedriften var ikke saa stor, at man der paa Stedet kjendte noget til Kategorien „Kjøkkenjomfru“. Madammen fyldte godt, som hun stod der nede paa Trappen i Kjælderaabningen ved Siden af Kjøkkendøren og stak sit kuglerunde, basunkindede Ansigt op af den skraa Lem. Paa Grund af Lokaliteterne laa det nær at drage en Parallel med et af disse velnærede Husdyr, som jævnlig præsentere deres Tryne i den skraa Aabning paa Ædekassen, men man glemte den Slags Sammenligninger overfor hende, saaledes følte man sig tiltrukken af det Udtryk af Hjertensbravhed og Tilfredshed, der hvilede over de bløde, noget udviskede Træk og lejrede sig i Kindens milde, godlidende Smil. Man kunde se sig glad og tryg paa det Ansigt, hele Personen indgjod En saa ubetinget Tillid, og det var, som følte man sig selv dobbelt sund ved at betragte den Livskraft, der boede i hendes solide Skikkelse.

I den ene Haand holdt hun en dyb Tallerken, topfuld af Smør, hvis gule Farve var saa mørk, at man fik en Formodning om, at Smørret var kjærnet i et Mejeri af Fandens Mælkebøtter, og den anden Haand støttede hun mod Kjældermuren, for det kostede hende

nogen Umage at arbejde sig op ad den ganske vist heller ikke magelige Trappe.

„Nu skal jeg strax være hos Dem, Becker!“ raabte hun fra sit Skjulested op til Slagteren, der fra Vognen havde dirigeret en gemytlig kaldende Piften mellem Tænderne hen mod den halvaabne Kjøkkendør, og som nu smækkede begge Ben til Siden udover den lave Fadding og i næste Øjeblik stod paa Jorden.

Man behøvede ikke at se paa det blodstænkede Forklæde for at gjætte sig til den klejne, men tæt byggede unge Mands Profession, den blev angiven mere end tydelig nok baade af den dybe, fedtglinsende Fure, som Truget ved langt Slid havde skaaret paa højre Skulder af den graa Lærredsjakke, og af den forsorne, toppede Kaskjet af bruntærnet Stof med den forkrammede Baandsløjfe foran. der bandt Øreklapperne op, og med den puklede Skygge, der havde en mørk Fedteplamase paa højre Side, hvor Ejeren anbragte sine fedtstofholdige Fingre, naar han gav det Ryk i Kaskjetten, der gjaldt for en Hilsen.

Han slog et Hjørne tilside af det hvide Klæde, der dækkede over Kjødet bag i Vognen og næsten gav det Udseende af, at Vognen havde Mage til sin Herres Forklæde paa, og fæstede saa, medens han hvilede sine Arme paa Vognen, sine Øjne paa Kjøkkendøren, hvorfra han ventede at se Madammen komme; men da han saae hende dukke op fra Kjælderen med Smørfadet, udbrød han overrasket: „Naa, d e r er De, hvad, Smørtyv? De har nok været nede i Tælleapparatet?“

„Tælleapparatet?“ spurgte den ikke hurtig fattende Husmoder, men tilføjede saa efter nogen Betænkning et forstaaende „Naa! Hvad De dog ogsaa Alt kan finde paa!“

„Skal De have Noget idag?“

„Ja vel skal jeg det, men lad mig bare sætte Smørret ind!“ svarede Madammen og stolprede hen til Kjøkkendøren.

„Kan Du staa, Du kulrede Kanelstang!“ raabte Becker til Hesten mere for at udfylde Pausen, end fordi der var Brug for en saadan Advarsel, thi intet Ønske laa fjernere for den kulrede Kanelstang end det at bevæge sig.

„Hvad har De idag?“ spurgte Madam Wonge, da hun vendte tilbage.

„Dejligt Lammekyd, baade Ryg og Forfjerding og Bagfjerding, De kan faa hvad for et Stykke, De vil! Bare ikke Leveren, for den skal Justitsraadinden have at delikatere sig med, og heller ikke Hovedet, det har jeg lovet Apothekeren; han er, som han er tosset efter stegte Lammeansigter. Men der er nok at gramse af, for jeg kommer altid først til Dem!“ — (Det var en utrolig Mængde Steder, den gode Slagter kom først).

„Men det er jo rent galt, for jeg maa have noget

„Hvad? De fik jo Oxekjød iovergaars, har De allerede spist det op? Saa har her nok været svært med Fremmede igaar? Den har staaet paa Boeuf, hvad?“

„Nej desværre, vi havde slet ingen Rejsende igaar,

men Wonge havde saadan en gefærlig Appetit til Middagen".

„Ja, han er en slem Klumpesluger, han nøjes ikke med Marcepan!"

„Nej, og igaar var det rent galt, for han havde gaaet en Tur paa en halv Time, og hvad fylder saa en fire-fem Stykker Boeuf i Wonge?"

„Forstaar sig! Naar en Vombat vil være Væddeløber, saa maa der Kraftfoder til."

„Aa, det er bare af Misundelse, De er saa vittig, De, Spirrevippenskjold! . . . Naa ja, jeg bliver jo nødt til at tage, hvad De har. Lad mig se, hvordan det seer ud!!"

Medens Madammen anstillede en Række Forsøg paa, om hendes Fingre lod sig anvende som Søgere og bore ned i forskjellige af de præsenterede Stykker Kjød, tilkjendegav Becker med al ønskelig Tydelighed, at han havde Fødselsveer for at faa Noget sagt, der berørte et eller andet delikat Punkt; han strøg sig fast om den rivejærnskrubbede Hage, hvad der vilde have skrabet Huden af mangen, mindre haardhudet Haand, tildelte sin Kaskjet nogle ærgerlige Knubs, saa den rutschede fra det ene Øre til det andet, og sendte en fin Straale ud mellem Fortænderne en fem-sex Alen fra sig. Denne sidste Produktion syntes at give ham saa megen Tillid til hans egen Kraft, at han nok turde begynde: „Der var en Ting, jeg uden Fortrydelse gjerne vilde spørge om. Madam Wonge skulde ikke have nogle Penge at kunne undvære? For nu er det jo løbet op til en ongefær fyrretyve Kroner, jeg har tilgode,

og jeg har netop Brug for Stikkelsbær, eftersom jeg skal til Marked vestpaa imorgen, og det jo kunde falde saadan, at der var Bid“.

„Fyrretyve Kroner! Ihjane dog, er det allerede løbet saadan paa?“

„Ja, saadan løber det paa, som Kaptejnen sagde, han satte Fregatten lige op i Strandkanten,“ svarede Becker med det noget forcerede Humor, hvormed generte Folk undertiden mene at formilde deres Pengeindkrævninger.

„Vi har jo netop i den sidste Tid havt saa Lidt at bestille, Sommeren er jo ikke rigtig begyndt endnu, saa vi venter paa den gode Tid. . . . Jeg kan ikke begribe, det er blevet saa Meget, fyrretyve Kroner!“

„Jeg har det skrevet op her, Madammen kan selv kigge!“ sagde Slagteren og tog en tynd Kontrabog frem, hvis Blade paa Grund af de mange Fedtepletter nærmest tog sig ud, som de vare gjorte af Smørrebrødspapir.

„Nej, Gud nej, Becker! Jeg troer Dem da nok!... De kan give mig de to Stykker Kjød ind i Kjøkkenet, saa skal jeg høre efter, om Wonge har nogle Penge,“ svarede Madammen og gik iforvejen ind gennem Kjøkkenet.

Becker anbragte de to betegnede Stykker Kjød i Truget med et Par forretningsmæssige Klask, der paa Grund af, at det var Levnetsmidler, forekom En noget brutale, men alligevel ret appetitlige, saa kastede han med et flot Sving Truget op paa Skulderen i den fedtglinsende Fure og fulgte efter ind i Kjøkkenet. Her

fordrev han Tiden, til Madam Wonge vendte tilbage med Penge, paa den behageligste Maade ved at gjøre noget haandgribeligt Kur til Line Kokkepige, hos hvem han introducerede sig paa en fagmæssig Maade ved at nappe hende i de fyldige, bare Arme og spørge, hvad hun tog for Pundet af Skjært.

Efter Forløbet af en halv Snes Minutter vendte Madammen tilbage og sagde undskyldende, med en let bekymret Panderynkning: „Jeg kan ikke give Dem mere end som femogtyve Kroner, Becker! Det var Alt, hvad Wonge i Øjeblikket kunde undvære."

„Det er nok, hvad jeg vil kalde for en Undermaaler af et Afbedrag. Jeg kunde jo nok have onsket, det fyldte lidt mere, som Manden sagde, han fik Vælling og Frikadunser til Middag. Naa, men væk med det Filosofiske, saa lader vi de tretten-halvfjerds staa."

„Ja, De skal nok faa Dem med det Første, nu kommer jo snart vores gode Tid."

„Javel, nu har vi vel snart de velsignede Kjøbenhavnere, som skal have deres Kyd pustet op med lidt frisk Landluft. Naa, adjøs, Madam, adjøs, Line! Glem nu ikke at dryppe Lammefjerdingen, for saa bliver den gnaven."

Med et Ryk i den pukkelryggede Kaskjetskygge slentrede Becker af, og et Øjeblik efter raslede den letrullende Slagtervogn bort over Gaardens toppede Brostene og ud af Porten, medens Madammen og den tykarmede Line paany tog fat paa deres afbrudte Kjøkkengjerning.

Medens denne lille Episode forefaldt ude paa det

husmoderlige Territorium, opholdt Manden for det Hele, Hotelforpagter Hans Wonge, sig rolig inde i den folketomme Gjæstestue i allerhøjeste Grad uinteresseret for Afgjørelsen af dette Mellemværende, som var han det Menneske, det sidst af Alle vedkom. Kjæmpestor og bredbringet havde han siddet der urokkelig paa samme Stol og i samme Stilling, lige op og ned, med den højre Albu støttet paa det lille, lysegule Beværtningsbord og med Fingrene flettede ind i hinanden, ubevægelig, som sad han for en Fotograf. Paa Bordet laa den diminutive, lokale Avis fristende med to-tre Dage gamle Nyheder fra Hovedstaden, men Hans Wonge læste ikke, han hverken røg eller skraaede, hverken spiste eller drak, han tænkte ikke engang, han bestilte absolut Intet, han sad kun og stirrede ud paa den lille Byes forholdsvis udstrakte Torv, hvor der ikke var det Ringeste at se efter.

Det vilde nu egentlig være uretfærdigt at gaa stærkt irette med Manden, fordi han manglede al Interesse for Bedriften, thi han havde ikke af fri Villie valgt denne Levevej, men var bleven tvungen ind paa den. Oprindelig havde han havt en mindre Gaard og hørt til Knaldproprietærernes udbredte Klasse, men skjønt saavel han som især Konen ikke havde sparet sig selv, var det gaaet tilbage for dem. Saa havde han prøvet en Mejeriforpagtning, men da den ogsaa gik skjævt, havde hun, der ubetinget var den, der sad inde med den største Energi, foreslaaet ham at gjøre et Forsøg med at overtage Forpagtningen af Hotellet i den nær-

liggende Smaastad, som just var ledigt, thi hun stolede paa det Ry, hun havde for at lave god Mad.

Af Alder var han et Par og tredive Aar, og af Statur var han stor og tyk, med et Par troskyldige, klare, lyseblaa Øjne og med Haaret skilt og redt paa Bondemaner med nogle underlige, krusedullede Bukler over Ørerne. Det godlidende Smil og den hyggelige Kjærnekraft havde han tilfælles med sin Kone, og i det Hele lignede de To hinanden i saa Meget, hvad der ikke mindst kom frem i Forretningen. Lidt tunge i det, lidt langsomme i Vendingen vare de i Sammenligning med en kjøbenhavnsk, springsk Vært og Værtinde at ligne ved et Par kraftige, sværlemmede Møllerheste ligeoverfor et Par vævre Strandvejs Ponyer. De kjendte ikke det Begreb, at Noget hastede. Intet kunde være pudsigere end at se ham klunte afsted i Skjænkestuen, naar han en sjælden Gang fik en Følelse af, at det dog vist var bedst, han skyndte sig.

Derfor var Hotel Dania ogsaa saa aparte, som det var, og lignede saa grumme lidt andre Hoteller. Officielt kaldte det sig i Avertissementerne første Klasses Hotel, anden Klasse havde været nok saa betegnende, tredie maaske endnu bedre. Meget talende var det, at den lille Byes jævnere Befolkning fra gammel Tid kaldte det for Kroen. Det var ikke den gode Villie, det skortede Wonges paa, men deres totale Ubekjendtskab til Beværterfaget i Forbindelse med deres grænseløse Upraktiskhed i Almindelighed og de yderst nøjsomme Fordringer til Komfort, de personlig stillede, gjorde Dania til et lidet tiltalende Opholdssted. Fruen

— eller Madammen, som hun iflæng kaldtes — forstod sig f. Ex. ikke bedre paa Opredningen af Senge, end at hun mente, Alt var gjort paa det Bedste, naar hun dængede saa mange Puder og Dyner deri som muligt, hvorfor Hotellets Senge da ogsaa stedse struttede som overmættede Bøndersenge; og klagede en Rejsende over, at han maatte vente en Timestid paa sin Mad, blev han trøstet med den traditionelle Husmoder-Undskyldning: „Ja, Herregud, vi vadsker idag!“ Hvad Manden angaaer, sorterede egentlig kun Drikkevarer og Cigarer under ham, men det forstod han sig ikke bedre paa, end at han altid blev narret dermed og fik sig prakket det gyseligste Tøjeri paa af de til den laveste Rangklasse hørende Handelsrejsende, som gjæstede Hotellet. Istedetfor nu klogelig at holde Bøtte hermed og søge snarest mulig at komme af med det daarlige Parti, omtalte han netop sit Uheld til Alle og Enhver, som gad høre derpaa, og dette kom ikke af nogen ukommerciel Ærlighedsfølelse, men ene af hans ubegrænsede Aabenhjertighed. Og naar han sagde sit: „Det var da saa møje skammeligt, som han narrede mig!“, lod det saa godmodigt, at man næsten fik Lyst til at hjælpe ham af med de mislykkede Sager, og ikke rigtig vidste, om Manden ikke selv morede sig over den fiffige Bedrager.

Paa den Dag, denne Historie begynder, sad Hans Wonge som sagt i den mest afgjorte Uvirksomhed og saae lige ud i Luften for sig. Man skulde ikke troet, at han havde behøvet nogen Medhjælp dertil, og dog havde han en saadan, ikke i nogen dvask Opvarter,

som ved Buffeten hensank i skuffende, gyldne Drømme om Strømme af Drikkepenge, thi en saadan Overflodighed som en regulær Opvarter fandtes ikke i Hotel Dania, men i en gammel Stamgjæst, der sad i en Krog af Gjæstestuen og saae hen for sig, til en Afvexling dog bakkende løs paa en halvlang Pibe med et stærkt forbrændt Træhovede.

Gamle Klovborg, som han kaldtes hele Byen over, var en ærværdig Graaskjæg paa godt op i Tredserne, men dog endnu saa temmelig rask og rørig. I de sidste tredive Aar havde han hørt til Hotel Dania, han havde et mindre Værelse ovenpaa, men hvem, der saae dets Uhygge, forstod, at han hele Dagen opholdt sig i Skjænkestuen. Wonge havde arvet ham fra sin Forgænger, og nu syntes han, gamle Klovborg hørte til i Stuen som den fyrretræesmalede Skjænk med den fiskefadsagtige Tinbakke til de opvadskede Glas og uden at gjøre større Gavn end det opfyldende Skrummel af et Billard med de vatersotige Ben og det luvslidte Klæde, der var saa lappet som nogen Rogters Frakke. Gamle Klovborg havde i sin Tid været en meget søgt Dyrlæge, men var bleven overfløjen af en yngre, flittig Kollega, thi Flid havde aldrig hørt til Klovborgs fremragende Egenskaber: hans gamle Kunder brugte den unge Dyrlæge, men de trakterede paa Klovborg, og paa den Maade bevarede han en vis, relativ Værdi for Værten. Naar der Ingen var, der havde budt ham et Glas, undværede gamle Klovborg det og gjorde frivillig Smaagavn ved at sætte de afbenyttede Glas og Flasker bort, række den gratis Bøtte Tobak og Tænd-

stikker rundt, o. s. v., og naar Værten var fraværende, gjorde han Regnskab op med Gjæsterne, og karakteristisk var det saavel for ham som for Wonge, at han var meget mere nøjeseende end den Sidstnævnte og glædede sig langt mere over, at der kom mange Penge i Kassen.

De to Husfæller havde siddet i Stue sammen godt og vel en Timestid, uden at nogen af dem havde talt et Ord, og da som bemærket Intet hastede i det Hus, vare de fremdeles blevne siddende saaledes, hvis ikke Husmoderen havde afbrudt dem ved at træde ind og bede om Penge til Slagteren.

Ærlig og redelig afleverede Wonge Alt, hvad der var i Kassen, og da hun var gaaet dermed, udbrød han efter at have kastet et mere forundret end betænkeligt Blik ned i den tomme Pengeskuffe nok saa glad: „Nu har jeg aldrig en eneste Øre i Kassen!"

„Saa skulde De ikke have givet ham saa Meget, femten Kroner havde været Nok i Afdrag," mumlede Klovborg henne fra sin Krog. „Men har Fuldmægtig Møller ikke betalt Dem Noget af, hvad han skylder for det Afskedsgilde, han gav her i forrige Uge?"

„Nej, han har ej!" svarede Wonge og satte sig hen paa sin gamle Plads for at optage sin tidligere Beskjæftigelse.

„Veed De da ikke, at han rejser idag?"

„Nej da, gjør han det? Saa skal De se, saa narrer han mig nok!"

Dette blev sagt uden Vrede eller Ærgrelse, knap nok med lidt Skuffelse, og da Klovborg vidste, det var

uden Nytte at opfordre Wonge til at gjøre Noget for at faa sine Penge, talte han ikke mere om den Sag, og Tausheden hvilede atter over Skjænkestuen.

Lidt efter faldt Klokken til Slag i den gamle Bornholmer, der ligesom nødig afleverede ti drævende, snurrende Slag.

„Ti!" talte Klovborg. „Saa er det Frokosttid."

„Ja, nu kan det vel ikke vare saa længe, inden vi skal have en Bid Mad," svarede Wonge, idet han helt livlig ved Udsigten til at skulle ilag med en af sine Yndlingsbeskjæftigelser rejste sig, slentrede ud af Stuen med et: „Det er nok bedst, jeg varer dem ad ude i Kjokkenet."

Et Kvarterstid efter kom Fru Wonge ind i Skjænkestuen med Hotellets største Fad propfuldt af indbydende Smørrebrød, hun standsede midt paa Gulvet, saae sig om i Værelset og spurgte saa: „Hvor er de Rejsende?"

„Hvad for nogle Rejsende?" spurgte Klovborg tilbage. „Her har Ingen været!"

„Ingen? Men Gud, det kan jeg da ikke forstaa! Wonge kom ud i Kjøkkenet og sagde, jeg maatte skynde mig alt, hvad jeg kunde, med at skjære tolv Stykker elegant Smørrebrød til to flotte Rejsende."

„Haha, det har han sagt, for at vores Frokost skulde blive saa meget des bedre."

„Aa, det er sandelig en Skam af ham!" sagde Fruen, men kunde dog ikke bare sig for at stemme med i Klovborgs Latter. „Tænk, hvor udspekuleret! Og jeg

har baade aabnet en Sardindaase og taget af den ægte Schweizer Ost."

„Jamen der er jo altfor Meget til os To, jeg spiser saa Lidt . . ."

„Aa, De veed jo nok, Wonge kunde magelig gjøre det af med det Hele og Mere endda, om det skulde være. Ja, saa sætter jeg det ind i Bagstuen!"

Da Værten et Øjeblik efter tog fat paa Frokosten inde i Bagstuen, viste det sig snart, at hans Kone ikke havde overvurderet sin Mands Appetit, det ene Stykke Smørrebrød forsvandt efter det andet i Kjæmpen, og det skjønt hvert Stykke fyldte lige saa meget som en hel Portion Smørrebrød paa en kjøbenhavnsk Kafee, og Fadet skinnede saa hvidt som en Snemark, som Stormen har fejet henover, da Indgangsdøren til Skjænkestuen med et Brag blev skubbet op.

„Halløj, nu kommer der Gjæster i Stuen!" udbrød Wonge glad, som mættede Folk pleje at være, og tilføjede, da han ikke gad rejse sig, som mættede Folk heller ikke gjerne gjøre: „Aa, se efter, hvem det er, Kløvborg!"

Den gamle Dyrlæge rejste sig, kiggede ind ad Døren og oplyste: „Det er kun Hansen med Øl!"

„De seer nok selv efter, hvad der mangler i Beholdningen, min gode Øltapper!" bad Wonge, og det gjorde Vedkommende ogsaa at dømme efter den Rumsteren med Flasker, der lød derindefra.

Da bemeldte Hansen havde kompletteret Ølbeholdningen, præsenterede han sig i Døraabningen med begge

de lange Arme tæt behængte med Flaskekurve. Hans Ærgjerrighed var at ligne en velstaaende, kjøbenhavnsk Bryggerknægts og som en Saadan være enevældig Potentat over alle mindre Værtshusholdere, og af denne Charges Uniform fandtes da ogsaa de hoje Fedtlæders-støvler, det lange Forklæde med Brystsmækken og Spundsaabneren, der dinglede som en Ordensdekoration paa venstre Bryst, men det behørige Embonpoint, der skulde formilde med hans arrogante Selvsikkerhed, manglede, og derfor var hans Forsøg paa at realisere sit Ideal ikke faldet mere heldigt ud, end at der deraf resulterede en ganske almindelig Vigtigmager, gjennem hvis hele Væsen den forhenværende Tjenestekarl hvert Øjeblik stak frem. Der kunde drages en Parallel mellem ham selv og hans Ekvipage; den havde engang i Tiden næret højtflyvende Illusioner om at vorde til en kjøbstadsagtig Enspænder Ølvogn med rigtmalede Etiketter paa Siden, men var kun bleven til en ganske ordinær Trækkevogn, som han selv maatte ase afsted med.

„Goddag, Wonge!“ raabte han med næsvis Familiaritet. „Nu har jeg komplementeret Lageret, det var sytten Wienerøller og toogtredive Tuborgere. Gammel Carlsberg kan jeg ikke give Dem noget af, de har igjen kun sendt mig een Tonde istedetfor tre derovrefra.“

„Hm! Det var dog kivsomt, det! Saadan gaaer det hver eneste Gang,“ brummede Wonge, ikke synderlig gnaven over at være bleven narret, men blot som for at konstatere Faktum.

„Ja, man kan jo aldrig faa, hvad man rekvereer etter fra det Bryggeri. Ja, saa blev det lige tre Kroner og halvfjerds."

„Javel, ja! Men jeg har ingen Penge idag, Hansen, nej, jeg har ej! Becker fik even nu alle mine Kontanter."

„De skylder ogsaa for de to sidste Gange, Wonge; der staar otte Kroner og tyve forud."

„Gjør der? Saa bliver det elleve halvfems! . . . Det er manne Penge! ... Men De skal nok snarest faa dem, nu kommer jo vores gode Tid."

„Aa ja! Ja, Soren Hansen har heldigvis Raad til at give Kredit! . . . Naa, Farval i Stuen!" sagde Øltapperen og stampede afsted.

Paa Slutningen af den stedlige Matadors Visit var Fru Wonge traadt ind i Bagstuen med tre dampende Kopper Kaffe, hun blev staaende lige indenfor Døren, til han var gaaet sin Vej, saa nærmede hun sig Bordet, idet hun sagde: „Jeg har taget min Kaffe med herind for at sitte et Øjeblik, for man bliver da saa meget træt af saadan at stavre omkring derude i Kjøkkenet."

„Og velkommen skal Du være, Mutter! Det er jo helt sjeldent at se Dig herinde hos os," svarede Manden, idet han med noget robust Ømhed trak i hende for at hale hende ned i Sofaen ved Siden af sig.

Hun strittede imod, men skjønt det ellers ikke skortede hende paa Kræfter, kunde hun naturligvis ikke staa imod Wonges Kjæmpekraft, saa meget mere som hun jo ikke havde Hænderne fri paa Grund af Præsenterbakken, hun bar. Nu traf det sig saaledes, at

hun i Øjeblikket just befandt sig bag den Stol for Enden af Bordet, hvorpaa gamle Klovborg sad, og opad denne Stol søgte hun at finde et fast Støttepunkt. Den skrøbelige Hotelbeboer kunde imidlertid ikke tænke paa at hindre de kraftige Ægtefæller i at nærme sig hinanden med større Udsigt til et heldigt Resultat end den, hvormed en almindelig Hasselnød søger at forhindre de to Grene paa en Nøddeknækker i at slaa sammen, og skjønt han af al Magt stemmede sine Hænder mod Bordkanten, gled Stolen sagteligt ind under Bordet. I Forudfølelsen af, at han snart vilde blive klemt saa flad som en Thedug i en Servietpresse, skreg han Gevalt, men Wonge var ikke tilsinds at opgive sine Løjer og lagde blot lidt mere Kraft i sit Ryk. Konen var ved at tabe Balancen med Præsenterbakken, og Resultatet vilde sikkert være blevet, at saavel Klovborg som hendes Mand vilde have faaet sig et mere end tempereret Styrtebad og være blevne forvandlede til et Par kaffebrune Mulatter, hvis den brave Husmoder ikke havde været saa resolut at lade Bakken paa sin Vej ned mod Bordet gjøre en Mellemstation paa den gamle Dyrlæges Isse. Naturligvis vrælede Issens Ejermand op i vilden Sky over dette uventede Tillæg til sine Lidelser, men Situationen var reddet, et Øjeblik efter klaskede Bakken ned paa Bordet, uden at der var spildt mere af Kaffen end det Skvulp, Overkopperne afleverede i Underkopperne ved Bakkens pludselige Grundstødning. Samtidig dalede Fruen ned i Sofaen hos sin Mand, og godt var det, den var af saa solid en Struktur, som den var,

thi i sylfidelette Exercitier og yndefuldt Skjælmeri mindede deres Kjærlighedsleg nærmest om den Scene, et Par granvoxne Bjørne opføre i deres Bur, naar de boxes med hinanden, saa Menageriet skælver derved.

„Gudbevares, hvor Du er fjumset idag!" begyndte Mad. Wonge, da hun havde viklet sig ud af sin Mands Livtag. „Man skulde ikke tro, vi sad i det, som vi gjør."

„Jeg synes, vi sidder helt udmærket her i Sofaen, Nikoline," svarede Manden med et fedt Smil.

„Aa, det er jo ikke saadan, jeg mener! Jeg hørte jo godt, at vi ogsaa skylder Hansen en Masse Penge. Jeg kan ikke forstaa det, for naar vi sælge saa meget Øl, skulde man dog ogsaa tro, vi tjente en god Slump."

„Troer Du, jeg forstaaer det? Aldrig det Bitterste! . . . Jeg synes stadigvæk, der maa være saa Meget i Kassen, men der er kun Thomas."

„Jamen . . . Du . . . Du gjør heller ikke Noget for Forretningen, Hans!"

„Hvad vil Du, jeg skal gjøre? Jeg kan da ikke gaa ud paa Torvet og trække Gjæster herind."

„Nej, det forstaaer sig, det kan Du jo ikke," svarede Nikoline, skjønt der ingen Tvivl var om, at hvis det alene skulde være kommet an paa de fysiske Kræfter, saa vilde Wonge i en Haandevending have kunnet praktisere Enhver, der passerede Torvet, ind i Skjænkestuen gjennem Døren eller Vinduerne eller selve den Bindingsværks Mur, om galt skulde være.

„Deres Kone har Ret, Wonge!“ faldt Klovborg ind, idet han med apodiktisk Overbevisning rystede baade paa Hovede og paa Stemme. „De gjør ikke Nok for det, ikke som de andre Værter har gjort før Dem.“

„Saa—aa? Og hvad gjorde de? Nielsen gik i Stykker her paa „Dania“, og Lundholm nu sidst rejste herfra, fordi det ikke vilde gaa.“

„Ja—a, javist saa! Men saa var der gamle Hyllested før dem, det var en Mand, der forstod sit Kram! . . . Aark ja, gamle Hyllested!“

„Ja, det kommer De altid med! Gamle Hyllested og gamle Hyllested! Hvad gjorde han da? Lad os engang høre!“

„Ja, hvad gjorde han? Hvad gjorde han? . . . Han . . han gav for Exempel ikke nær saadan en Kredit, som De gjør.“

„Ja, naar jeg ikke gav den, saa kom her nok slet Ingen!“

„Naturligvis gav han ogsaa Kredit, og kanskesens endog lige saa meget, men han gav ikke saa lang Henstand som De.“

„Troer De, det er med min gode Ville, jeg gjør det? Man holder begriveligvis mere af Mælkekøer end af Brumlere.“

„Gamle Hyllested havde nu en glimrende Methode til at faa sit Tilgodehavende paa. Se, han holdt Fødselsdag den første Februar, og paa den Dag gav han en stor Frokost for sine Gjæster, rigtig flot, men de, som ikke havde betalt deres Regning fra forrige Aar, blev ikke inviterede med. Aa, det var utroligt,

hvad det hjalp til, at Folk betalte, for dels vilde de nok have den Smaus med, og dels var det jo saa flovt ikke at være tilstede, for saa vidste alle Ens Bekjendte jo, at man endnu stod paa Brædtet fra forrige Aar."

„Ja, den var krabatens nok, hoho!" erklærede Wonge og lo paa sin flæskede Vis. „Men det kan jeg jo ikke gjøre ham efter, desformedelst jeg holder Fødselsdag den treogtyvende November."

„Men Herregud, kan De ikke engang forstaa saa meget som, at det var en Fødselsdag, han havde digtet op blot for at faa sine Moneter? Hans rigtige normale Fødselsdag var der ikke en Moderssjæl, der kjendte! Nej, gamle Hyllested var ikke for Katten!"

„Det har været en rigtig Fiffikus, han!" faldt Fru Wonge ind med oprigtig Beundring. „Hvorfor finder Du heller aldrig paa saadan Noget, Wonge?"

Paa dette Tidspunkt blev denne huslige, økonomiske Samtale afbrudt af en fem—sexogtyveaarig Mand, Wonges Husfælle, der var kommen til udenfor i den fælles Gaard og nu lænede sig paa Albuerne i det aabentstaaende Vindue og saaledes præsenterede sit Brystbillede i en af tarveligere Fotografer særdeles yndet Indfatning. Overdrevent skjønt var Billedet just ikke, thi Albert Maag havde et underlig indadvendt, saa at sige konkavt Ansigt, der ledede Tanken hen paa de moderne Askebægere i Huulrelief, og navnlig besad han en kort afsnuppet, tilbageskraanende Hage af diminutiv Størrelse, som han kunde trække ind i sig selv og næsten faa til at forsvinde, uden at det endnu til Dato var lykkedes noget Menneske at udgrunde, hvor

den blev af. Denne Hage gav ham ikke noget videre kløgtigt Udseende, og det gjorde da for den Sags Skyld heller ikke den rødlig gyldne, opvixede Knebelsbart, de nedhængende, temmelig tyndladne Bakkenbarter eller hans Hovedhaars slikkede Kræmmerfrisure, der saa tydelig som nogen Signalementsrubrik angav hans Livsstilling som Damekræmmerfaget. Forresten havde han for ikke ensidig at betone sin Næringsvej suppleret sine korporlige Fortrin med en vis Urtekræmmervane, idet han ved at stemme Tungen mod Fortænderne slog nogle smaa Knips, som sad der Noget mellem Tænderne, der generede ham, og naar han i sin Butik udsendte disse smeldende Smask, lød det, som smagte han paa de Tøjer, han anbefalede. For lige saa godt strax at blive færdig med hans Levevej skal det endnu anføres, at han ikke havde nogen selvstændig Forretning, men var Bestyrer af en Filial af et af de store, kjøbenhavnske Magasiner, hvorfor det ikke var mere end rimeligt, at den unge Mand følte sig betydelig hævet over de almindelige Provinskjøbmænds Rangklasse.

„Velbekomme Kaffen!" raabte han ind ad Vinduet og tilføjede med den *flux de bouche*, der er egen for Folk af hans Fag: „Ah, herlig Duft! Java Nummer Et, uden Tanke af Cikorie eller Gulerødder! Nej, mange Tak, det er ikke fem Minutter, siden jeg fik en Kop! ... Det er Nyt, som sjælden skeer, at se Fruen repræsenteret her paa Pladsen i de for Offentligheden tilgjængelige Lokaler. De sidder saa alvorlige Allesammen, maaske Familieraad om en eller anden delikat Affære,

som ikke egner sig for Udenforstaaende — udenfor Vinduet Staaende? Hehe!“

„Vist ikke nej!“ svarede Wonge. „Vi har ingen Hemmeligheder. Kom indenfor, Kjøbmand, og hjælp mig arme Mennisk! Det er ikke Nok, jeg har min Kone til at holde Gardinprædiken for mig, nu hun har faaet en Kapellan tilhjælp i Dyrlægen her.“

„Nu, skal jeg strax være der! De tillader nok, Frue, jeg gaar igjennem det Allerhelligste, jeg mener Kjøkkenet?“

Da Maag et Øjeblik efter traadte ind i Stuen, udbrød Mad. Wonge strax: „Men hille den, hvor De er fin, Maag! I sort Frakke saa tidlig paa Dagen og med den sorte Filthat. Hvad betyder det, hvor kommer De fra?“

„Ja, De kan tro, den har været drøj! ... Lad mig faa en Bitter til at styrke mig paa, Wonge!“

„Aa, Klovborg, De kan nok hitte Bitterflasken inde i Skjænkestuen, De sidder nærmest Døren!“ henkastede Værten til Klovborg, der strax rejste sig, glad over at komme i Aktivitet og endnu gladere over at kunne skrive Kjøbmanden op for en Bitter i den fedtede, forkrøllede Regnskabsbog.

„Purrh, jeg har været paa Kondolensjevisit,“ fortsatte Maag efter at have styrket sig, „nede hos Farver Jochumsens Enke ... jeg gik saa tidlig paa Dagen, fordi jeg vidste, at opsatte jeg det til Middag, kunde jeg ikke overvinde mig til det, saadan er det gaaet i de sidste fire Dage ... De kan tro, den var munter. Der sad Enken og de tre Døtre og hans Soster, Alle-

sammen kulsorte — værs'artig, hele Sørgemagasinet! Om det saa var Rendestenen udenfor, saa var den i Sørgetoj, for de har begribeligvis ikke bestilt Andet end farve Sort i de sidste Dage".

„Aa, fy dog, Maag! Den Slags skal man ikke drive Lojer med! De gjorde bedre i at hjælpe os med at finde paa, hvad vi Stakler skal gjøre for at trække Gjæster tilhuse, for det er det, Klovborg og jeg sidder og præker for Fatter, at han ikke gjør Nok for det".

„Slutter mig ganske til den ærede, foregaaende Taler! Pengene kommer ikke i vore Dage spaserende af sig selv i Portemonnixen saadan gratis, omsonst, for Ingenting, man maa selv gjøre Noget, følge Trop, være paa Højde med sin Tid!"

„Hør, nu bliver jeg snart gal i Skralden," meddelte Wonge i den mest godmodige Tone af Verden, „naar I immervæk knalder løs med det Polsepræk om, at jeg skal gjøre Noget for Forretningen, naar Ingen af Jer dog kan sige mig, hvad det er, jeg skal gjøre."

„Tja, det er ikke saadan at sige, hvad det skal være," svarede Albert Maag langsomt og affyrede, medens han betænkte sig, en hel Pelotonild af smeldende Tandknips." Hvad gjør vi andre Forretningsfolk? Averteer, reklameer!"

„Jeg averterer kun i „Flaarups Tidende", og det er minsæl ene, fordi den Hundestejl af en Redaktør har sagt, at ellers gaar han til Hansen og drikker sit Øl."

„Hvad Nytte troer De, det er til at avertere i den Stump Avis? Det Par hundrede Mennesker, der læser

den her paa Egnen, veed s'gu nok, hvor Hotel Dania ligger, og hvor fortræffelig man spiser der, takket være Fruens til enhver Tid velassorterede og med de nyeste Dessins forsynede Kjøkken. Nej, jeg taler naturligvis om de store Blade, de store Blade!"

„Det er et sandt Ord!" faldt gamle Klovborg ind, hvis fordums Humør endnu engang imellem slog ungdommelige Gnister. „Det har ogsaa tidt og mange Gange undret mig, at Wonge ikke averterede i „Times" og „Figaro" og „Fliegende Blätter", og hvad de alle hedder."

„Nej, lad vær, Klovborg, lad vær!" bad Kjøbmanden og slog med Haanden ad Dyrlægen. „De er for gammel til at være vittig! Og desuden forstaaer De Dem ikke paa, hvad her er Tale om. Jeg er vis paa, De har ikke averteret en Hundrededel af, hvad jeg har gjort."

„Jeg har idetmindste aldrig averteret med Humbug," svarede Klovborg, men ovenpaa den Anstrengelse gik ogsaa hans Humør ud.

Med et ærgerligt Smæk med Tungen vendte Maag sig til Wonge og fortsatte: „Nej, det er virkelig min Mening, at De skal avertere i de store. kjøbenhavnske Blade. Det er ganske nødvendigt, naar De vil have Sommergjæster, det er derovrefra, man skal have dem. Hvad mener De, om vi satte Avertissementet op med det Samme? Kom med Papir og Pen og Blæk!"

„Pen og Blæk?" gjentog Wonge med et Eftertryk paa det sidste Ord, som om han nok kunde tænke sig Muligheden af at skaffe en Pen tilstede, men derimod havde nogen Vanskelighed ved at begribe, hvor han

skulde skaffe en saa sjælden efterspurgt Artikel som Blæk fra.

„Ja. De har da vel et Blækhus her i Huset?“ lød derfor Maags ret naturlige Spørgsmaal.

Virkningen af Forespørgslen maatte nok siges at være saa temmelig overraskende, thi saavel Vært og Værtinde som deres tilstedeværende Adjutant fløj som paa Tælling op og forsvandt uden at sige et Ord hver ud af sin Dør, overladende til den ærede Forespørger at anstille de Betragtninger, han i denne Anledning maatte finde for godt. Maag stirrede forbløffet om sig for at opdage en rimelig Grund til den almindelige Flugt, og det bidrog oprigtig talt ikke til at give ham noget aandrigt Udseende, at han syntes af Forbauselse ganske at have tilsat sin afsnuppede Hage. Han var endnu ikke kommen til noget Resultat om, hvad han gjorde rigtigst i at tænke om Sagen, da de tre Flygtninge omtrent samtidig vendte tilbage og selv afgav deres Forklaringer.

„Jeg troede, det stod inde i Skjænkestuen, men der er aldrig Spor af Blækhus,“ begyndte Wonge, der pustede, som havde han løbet en halv Milsvej.

„Nej, jeg syntes, vi havde havt det ude i Kjokkenet, men der er det heller ikke,“ fortsatte hans Kone, som heller ikke havde saa overdrevent meget Vejr tilovers.

„Og jeg mente, det maaske stod inde i Salen, for der havde Klubbens Bestyrelse det jo til deres sidste Møde, men det var der ikke,“ oplyste Klovborg.

„Nu skal jeg høre Trine ad, hun veed nok, hvor

det er," sagde Fruen fortrøstningsfuldt og gik ud paa Gangen, hvor hun blev ved at raabe: „Trine!" saa længe. til en noget rask Opvartningspige i en sjusket Morgenkjole stak sit Hovede med det stærkt opskrabede Haar frem over Gelænderet oppe paa første Sal og spurgte, hvad der var i Stykker.

Paa sin Madmoders Efterspørgsel efter Blækhuset, svarede hun strax rapmundet: „Jo, den Rejsende, der var her i forrige Uge, havde det vist heroppe paa sit Værelse, nu skal jeg se ad!" Og et Øjeblik efter kom hun sejlende ind i Bagstuen og klaskede det efterspurgte Skrivetøj ned paa Bordet, saa Indholdet sikkert havde sprøjtet Selskabet om Ørerne, hvis Blækket ikke havde havt en Konsistens som den Familieret, der hedder Sagovælling. Uden at tage Forargelse af Serveringen, fordi den stedse der paa Stedet udmærkede sig ved en vis Haandfasthed, satte Velfærdskomiteen sig strax i Virksomhed, og selv Wonge blev greben af en Raptus af Forretningsiver og slog en Klo — og det var en stor Klo — i det fremlagte Ark Papir og sagde: „Nu skal jeg begynde at skrive! Ovenover sætter vi „*Hotel Dania i Flaarup*," ikke sandt?"

„Næ, næ, næ, ikke „i," det er gammeldags!" rettede Maag paa ham. „*Hotel Dania* . . . Komma! . . . *Flaarup*, det lyder mere velhavende! . . . Nej, vent lidt, det er endnu bedre at sætte til Overskrift „*Sommerophold i Flaarup*," det smager lidt af Æsthetik som en Novellette eller et to Akts, fint Lystspil! . . . Kom, lad mig faa Papiret! Jeg faar flere Indfald, naar jeg selv skriver. Altsaa: „*Sommerophold i Flaarup. Hotel Dania anbefaler*

til saavel de højtærede Turister som dito Badegjæster sine kongfortabelt indrettede Lokaler...."

„Undskyld, jeg spørger," faldt Mad. Wonge beskedent ind, „men hvad er det egentlig for Noget, dette her, som De kalder for kuffertabelt?"

Nej, kongfortabelt, kong-for-ta-belt! Det er tydsk! Det betyder... hm!... ja, det er saadan et Ord, som man altid sætter foran „indrettet", naar en Ting er indrettet saadan... saadan som den skal være indrettet!... *sine kongfortabelt indrettede Lokaler og sine fra nyt monterede Gjæsteværelser*".

„Aa Herregud, Nikoline, hører Du?" udbrød Wonge med en vis fed Rørelse. „Det er vores gamle Udstyr, som bliver ungt igjen!"

„Hvis Maag ikke sigter til de gamle Stumper, De kjøbte paa Auktionen af den forrige Herredsfogeds Dødsbo," indflettede Klovborg højst prosaisk.

Kjøbmanden værdigede ikke denne Bemærkning noget Svar, men fortsatte efter at have forfrisket sig med en lille Tygning paa Penneskaftet: „*Første Klasses Hotel....*"

„Første Klasse?" gjentog Wonge og kloede sig betænkeligt i Hovedet med en Kraft, saa det næsten lød som en Rive, der gaar henover en Grusgang.

„Javel det siger man altid! Har De maaske nogensinde læst, at et Hotel rekommanderede sig som et anden eller tredie Klasses, eller maaske Udskuds?"

Det havde nu Wonge ganske vist ikke, blandt Andet af den særdeles gode Grund, at han aldrig nogensinde læste, og derfor blev der ikke talt mere herom,

men Maag optog atter sin Forfattervirksomhed: „*Første Klasses Hotel, udmærket Kjøkken. . .*“

„Jamen, det ryger med Østenvind,“ oplyste Husmoderen samvittighedsfuldt.

„Nej, hehe! Det er Maden, jeg mener — det er den, der er saa udmærket! . . . „*reelle Varer*, *flink Betjening*, *smukt beliggende*, *med fri Udsigt*“.

„Hvor er den Udsigt, med Forlov?“ spurgte Værten.

„Torvet! . . . Torvet! Byens største og . . . . og eneste Plads!“

„Jamen se, de fleste Værelser vender rigtignok ud til Gaarden.“

„Ja-a, saa nøje behøver man ikke at tage det, man kan ogsaa være for samvittighedsfuld, man maa være paa Højde med sin Tid! . . . „*Fuld Pension gives for fire Kroner daglig for hver voxen Person, Børn det Halve.*“

„Skal der ikke staa „Børn og Militære det Halve?“ Det synes jeg, de plejer at bruge paa Markederne nuomstunder,“ spurgte Klovborg stilfærdigt, saa stilfærdigt, at den af sit Arbejde optagne Forfatter ikke hørte det, og det var Klovborg egentlig slet ikke kjed over.

„Jamen er fire Kroner ikke lovlig Meget for, hvad vi kan byde?“ indvendte Wonge med en højst uinteresseret, men særdeles retfærdig Vurdering af sit Hotels Evner.

„Aldeles ikke! Tager De mindre, troer de gode Kjøbenhavnere ikke, det duer. De vil trækkes op!“

„Og tænk saa paa Alt, hvad vi tjener, Wonge!“ sagde Fruen begejstret. „Ja, jeg tænkte jo nok, at Maag var Mand for at hjælpe os.“

„Jamen er det ogsaa rigtigt. . . .“

„Der har vi igjen Deres Upraktiskhed,“ snerrede Klovborg. „Gamle Hyllested havde taget fem Kroner, om han kunde have faaet det.“

„*Vogne forefindes til enhver Tid i Hotellets Gaard,*“ fortsatte Maag uden at bryde sig om de Andres Passiar.

„Ja, det kommer da an paa, for Øjeblikket er der ikke mere Vogn i Gaarden, end der ikke er Gjæster i Skjænkestuen“.

„Aa, det er ikke besøgende Vogne, jeg tænker paa, men Vogne til Udlejning“.

„Naa-aa! Jamen det kommer da Pinedød ogsaa an paa, for snart har jeg jo hele fire Heste paa Stalden og snart aldrig en eneste“.

„Ja, jeg veed nok, at De som alle Jyder er et Stykke af en Hestehandler!“ sagde Maag og tilføjede saa efter i en Pause at have konsuleret sine tyndladne Bakkenbarter ved at hale ned i dem: „Saa troer jeg ikke, der er Mere! . . . Det er ikke værdt at specificere Badeanstalten, for Vinden piber jo igjennem Badehusene, som det var et Dorslag . . . man kunde maaske bemærke, at Flaarup Bugten er bekjendt for sit mildtsaltede Havvand?“

„Nej“, samstemmede Wonge, „lad det blive deres Sag, som er saa gale at bade! Jeg har aldrig i mit Liv været i Vandet og er dog saa frisk som en Fisk, det Pjasken er noget unaturligt Svineri for et Menneske, der er skabt til at leve paa Landjorden! . . . Men nu er det Avertissement jo ogsaa helt udmærket. Jeg har aldrig vidst af, at hverken Hotel Dania eller Flaarup

var saa storartet, som det nu staar at læse, de er. Det skal — spille mig! — i alle kjøbenhavnske Blade over det Hele!"

„Ja, det er da umuligt Andet end, at Folk maa komme efter det Avertissement. Det skal De ret have Tak for, Maag!"

Og saa endte denne Generalforsamling, idet Fruen og Maag hver for sig opdagede, at de havde travlt, medens Wonge og Klovborg gjenoptog deres afbrudte Virksomhed.

II

Det var ikke alene for at hævde sin aandelige Overlegenhed, at Albert Maag forfattede det meget omtalte Avertissement, den unge Mand havde en mere egoistisk Grund til at søge at indynde sig hos Wonges, og naar det oplyses, at denne Grund var et virkeligt, levende, menneskeligt Væsen — og det endog et fra Skabningens Haand særdeles vellykket Væsen med et Par skjælmske, brune Øjne, to rødmussede, sundhedsstruttende Kinder og en slank, veg Figur — og at dette Væsen hed Agathe Wonge, befandt sig i den herlige Tyveaarsalder og var en Plejedatter af det hæderlige Ægtepar, hvis Bekjendtskab vi lige have gjort, ja saa behøver Ingen at spørge om, hvad Meningen er, eller udbede sig en nærmere Forklaring.

Det var egentlig hende, den unge Mand havde søgt, thi da han gjerne vilde gjøre et saa godt Indtryk paa

Agathe som muligt, undlod han aldrig at præsentere sig for hende, naar han var i sort Frakke, og det var han jo som omtalt denne Formiddag. Han var gaaet forbi Dagligstuens Vinduer og havde kigget derindad, diskret, men dog Nok til at overbevise sig om, at hun ikke var derinde, og da han nu tillige havde seet, at hun heller ikke opholdt sig i de — som han udtrykte sig — for Offentligheden tilgjængelige Lokaler, styrede han efter at have taget Afsked med Familien over mod den lille Stump Have bagude i Haab om at træffe hende der.

Og Maag tog ikke fejl i sin Formodning, en Timestid tidligere kunde hun være bleven seet vandre samme Vej. Agathe var barhovedet. og hendes mørkebrune. næsten sorte Haar havde et let kruset Fald, der fik det til at skinne som en glitrende Havflade i Solen, medens samme gamle Urostifter nok saa forvovent kyssede hende paa den hvide Hals, saa langt nede, som den kunde faa Lov til det for Kjolen, satte Blus paa den fintdunede Kind og lavede det allerkjæreste, lyserøde Transparent ud af hendes kjønne lille Øre. I sin venstre Haand bar hun et tarveligt, gammeldags Syskrin og noget Sytøj, og den højre holdt hun op for at værne sine Øjne for det stærke Solskin. Som hun gik der med løftet Arm og med vippende Smaaskridt balancerede afsted paa de største af de toppede Brosten, hvilke hun meget omhyggelig udsøgte sig, var der saa stor naturlig Ynde over hendes unge Figur i den lyse, lette Sommerkjole, at man maatte indrømme, at Maag idetmindste havde en god Smag. Hendes Ansigtstræk

vare maaske ikke regelmæssige, men hun havde et Par bestikkende, brune, bløde Øjne, og, var Blinket i disse tændt, var man ikke langt fra at erklære hende for ligeud skjøn, men slukkedes det, gik man let i sin Skuffelse til den anden Yderlighed og vidste ikke, om man blot kunde kalde hende smuk. De Øjne beherskede hele Ansigtet saa fuldstændig, at det kunde være svært nok for ældre Herrer at komme til at se paa de øvrige Træk hos hende, for unge Herrer var det ganske ugjørligt. Spurgte man de flaarupske Ynglinge, om Agathe Wonge havde en lige eller krum Næse, en stor eller lille Mund, kunde man være vis paa det Svar, at hun havde nogle mageløs dejlige Øjne.

Agathe var Datter af en fjern Slægtning af Wonge, Decimalfætter kunde han maaske kaldes, thi der skulde omtrent Decimaler til at regne Fætterskabet ud. Som ti Aars Barn havde hun mistet baade Fader og Moder, og da ingen af hendes mange Onkler eller Tanter tænkte paa at gjøre Noget for den lille Stakkel, fandt Wonge og Kone, der maaske havde mindst Raad dertil af dem Alle, at det var deres Pligt at tage sig af Barnet. Han havde dengang endnu sin Gaard, der var jo Plads nok for det, og hvad spiste vel saadan en lille Pusling? — Det var de Ord, hvormed Ægteparret i deres Generthed forsvarede sig, naar Fremmede roste dem for denne Gjerning, og saa sluttede de gjerne med at sige, at det kun var foreløbigt, at Agathe skulde være hos dem, til hun fik noget Bedre. Det viste sig snart, at det skulde hun have vanskelig ved at faa, om ogsaa Hjemmet var tarveligt, og Forholdene smaa, mere ret-

tænkende og hjertensbrave Plejeforældre havde hun aldrig kunnet finde. Og hurtig groede den foreløbige, lille Gjæst saa fast til Stedet, at ikke alene de mange Onkler og Tanter, men ogsaa hun selv glemte, at det nogensinde havde været anderledes eller kunde være blevet anderledes, hvad de Første ikke havde det Mindste mod at skynde sig at glemme. Hun lærte ikke alene tidlig at tage fat og blive nyttig og dygtig i Huset, men hun lærte ogsaa af Plejeforældrene at se sundt, lyst og let paa Livet og selv under Lykkens Omskiftelser med fortrøstningsfuld Sindsligevægt at haabe det Bedste af Fremtiden.

Hun var denne Formiddag bleven dreven ud i Haven af Varmen inde i Stuerne, thi den gjorde hende lad og uoplagt til Arbejde, og det havde hun ikke Tid til at være, dertil havde hun stedse for meget Smaaarbejde. Saasnart hun var naaet ind i Haven, hastede hun da ogsaa hen til en skyggefuld Plads for strax at komme i Virksomhed. Hendes Sytøj maatte nok indrangeres under de mere prosaiske Haandarbejder, aldenstund hun kun saa at sige skulde autorisere forskjellige Vidskestykker ved med tykt, rødt Mærkegarn at paasy dem visse kabbalistiske Figurer, hvorved hvert af dem blev designeret til sit bestemte Brug. Da der ingen kunstnerisk Assistance fandtes i Flaarup By, havde hun selv maattet hjælpe sig med at opridse Figurerne, men større var hendes Anlæg for Tegning ikke, end at disse Kjendingsmærker af Kopper, Vandkander, Glas, etc. havde erholdt saa mærkbare Skabeloner, at de nærmest lignede mystiske Oldsager fra et Gravfund,

og som saadanne vilde have kunnet give Anledning til de mest divergerende Hypotheser om Brugen af de paagjældende Redskaber. Da hun imidlertid selv godt kunde se, hvad det skulde forestille, og var vis paa, at Pigerne strax vilde kunne fatte det, naar hun forklarede dem, at dette var en Kop og hint et Glas, gav hun sig nok saa tilfreds ilag med Arbejdet.

Haven, der hørte til Hotel Dania, var ikke nogen flot Hotelhave med konkylieindfattede Græsplæner, med Flagstang eller Spejlkugle, ikke engang den i Provinserne saa uundgaaelige Keglebane fandtes, hvad der forbød sig af sig selv, eftersom Terrainet skraanede saa stærkt ned mod Aaen, at det vilde have været umuligt at overtale nogen Kugle til at blive liggende paa nogetsomhelst Punkt i Haven, da den strax vilde være trillet ned og have begaaet Selvmord i Aaen. Paa Grund af disse Mangler var Haven foragtet af alle Hotellets Gjæster, og herved var det lykkedes den at bevare et vist, relativ landligt Præg. Naar undtages den Del, der var viet til Dyrkning af Kartofler og Kjøkkenurter, var Haven yderst lidt soigneret i sit Ydre; Blomsterpartier var der ingen af, Græsset bredte sig i forpjuskede Totter overalt, hvor det ikke blev traadt ned, de to-tre Gange havde en umiskjendelig Lighed med udtørrede Flodlejer, thi i Regnvejr lavede Himlens Vande dem om til ligesaa mange Bifloder til Aaen, og Buskene voxede, som de selv havde Lyst til, kun hæmmede af de Natkapper og mere intime Underbeklædningsstykker, de een Gang om Maaneden bleve iførte, naar Familien havde Storvadsk. I det ene Hjørne

ned mod Aaen voxede Haven sig stor, her var ligefrem Opløb af en fem-sex ret anseelige Træer, der havde taget saa lang Afstand fra hverandre, som Terrainet tillod, i det forfængelige Haab derved at komme til at præsentere sig som en Lund. Om dette end ikke var lykkedes, saa havde Træerne dog der paa Stedet faaet tættet et fint, lysegrønt Tag, gjennem hvilket Solen kun mægtede at sende smaa, spredte Stænk af sin gyldne Regn ned paa Græstæppet, hvor de laa skinnende blanke som Guldskillinger paa Spillebordets grønne Klæde. Men helt nede ved Aakanten stod nogle gamle, duknakkede Knarke af Piletræer paa Rad, ludende med deres af mange Aars Kapning knudrede og knortede Hoveder ud over Vandet, som nikkede de i Søvne, medens Grenene hang ligesaa slattent og modfaldent ned som de forknytte Fjerbuske paa Dr. Bartholos Hat. Maaske vare de aldrende Kavallerer dyssede i Slummer af Aaens ensformige Mumlen, der lød, som kom den fra En, der læste halvhojt op af en Bog, thi her saa nærved sit Udløb var Aaen bleven sat og adstadig. I sine unge Dage havde den boltret sig viltert oppe mellem Bakkerne inde i Landet og endog gjort nogle svage Forsøg paa at lave Vandfald, men nu havde den raset ud og afsluttede sin Tilværelse magelig og indolent som en alderdomssvækket Rentier, hvis Livsaften glider ud i jevn, forglemmende og forglemt Kjedsomhed. Men ovre paa den anden Aabred kom Udsigten, som gjorde det Hele landligt, først Byens eneste, regulære Spaseregang, — „Bagom Haverne“, som den hed, — der kun var en smal, beskeden Àllee af

tyndstilkede, lidet skyggende Popler, saa Markerne, gule og grønne, brune og graa, skarpt aftegnede i firkantede Felter som Kvadraterne paa et Dambrædt, og ude i Horisonten de bølgende Lyngbakker, snart høje, snart lave, den ene umiddelbart op til den anden, saa det paa Afstand saae ud som en kjæmpemæssig Rutschbane.

I denne Del af Haven kunde man have det saa godt som for sig selv, thi det regnedes ikke for en Gene af Betydenhed, at Naboejendommens Gavl stødte umiddelbart op dertil, — i Provinserne er det jo ikke alene sine Naboer, man er saa nær paa Livet, dér kjender man Alle hinandens daglige Liv og Færden. Agathe var da ogsaa strax søgt herhen og havde taget Plads paa Havens eneste Bænk, der var placeret med Ryggen mod den omtalte Gavl for at undgaa Synet af denne. Da der ikke fandtes en saadan Overflødighed som et Havebord, stillede hun Syskrinet ved Siden af sig paa Bænken, og idet hun trak Vejret friere i den friske Luft, tog hun flittig fat paa Arbejdet, som snart ganske optog hendes Tanker at domme efter de frygtelig tankefulde Rynker, der undertiden trak deres fine Streger henover den unge, skjære Pande, naar hun grublede over Vidskestykkernes kunstneriske Udsmykning.

Hun havde vel siddet saaledes et Kvarterstid, da en ung Mand stak sit lyskrøllede Hovede ud af Vinduet i Naboejendommens Gavlværelse; i Haanden holdt han et Pibehovede, som det øjensynlig var hans Hensigt at puste ud, men da han saae hende sidde lige nedenunder, fik han i en Fart Hovedet til sig, det vil

sige Pibehovedet, ikke sit eget, det kom tvertimod saa langt ud af Vinduet som muligt. Det vilde have været oprørende uretfærdigt, om man vilde have beskyldt den unge Mand for, at der var noget Ukjærligt i det Blik, hvormed han saae ned paa den unge Pige; der maatte langt snarere siges at være en Overraskelsens Jubel deri, og han lagde sig da ogsaa tilrette i Vindueskarmen, som om det ikke for det Første var hans Agt at berøve sig det behagelige Skue. Det saae i Førstningen ud, som han hvert Øjeblik havde isinde at tilraabe hende og gjøre hende opmærksom paa sin Nærværelse, men hver Gang lod det til, at han betænkte sig. Saa med Eet lynede der et lystigt Blink i hans Øjne, og han trak sig for en Stund tilbage.

Da han atter kom tilsyne, holdt han et mærkeligt Redskab i Haanden, hvilket vel nærmest maatte karakteriseres som en improviseret Medestang. Paa en Spaserestok havde han nemlig befæstet en lang Seglgarnssnor, og paa Enden af denne var der fastgjort en Anglekrog, som han yderst kunstfærdig havde lavet af et Stykke Sodavands Staaltraad. Han lod Snoren forsigtig glide ned, og da Krogen var naaet udfor Bænken, begyndte han sit Fiskeri, der aabenbart gjaldt den Dukke Mærkegarn, Agathe havde liggende ved Siden af sig. Efter adskillige forgjæves Forsog, under hvilke han hyppig var ved at sætte saavel sit som hendes unge Liv til, idet han for at naa havde lagt sig paa Maven i Vindueskarmen og gjorde Svømmetagene, værende paa Nippet til som en forsulten Albatros at slaa ned i Hovedet paa hende, lykkedes det ham omsider at faa

Bid, og stoltere end en Søndagsfisker, der trækker en Lispunds Gjedde op, halede han Snøren med den kostbare Fangst op til sig, og da han havde den vel indenbords, lagde han sig paa Vagt for at afvente Resultatet af sit Skjælmsstykke.

Ret længe varede det ikke, før Agathe fik Brug for en ny Ende Garn, og ganske mekanisk greb hun hen paa det Sted, hvor Garnet for kort Tid siden havde ligget. Noget forbavset over ikke strax at faa fat i det undersøgte hun Pladsen lidt nøjere og drejede sig, da der tydelig nok intet Garn var, med et fortrydeligt Hop til den anden Side, purrede op i Syskrinet, saa Sax, Fingerbøl, Naalebog, Garnruller og hele det øvrige, ubestemmelige Indhold hvirvlede rundt mellem hinanden med Fare for aldrig at finde paa Plads igjen, slog Smæld med Bunken af Vidskestykker, som vilde hun i sin Ærgrelse ryste en Forklaring ud af dem, og rejste sig tilsidst, da det Altsammen ikke hjalp, for at søge under Bænken, alt imedens hun til største Henrykkelse for Spilopmageren oppe i Vinduet halvhøjt afleverede følgende lille Monolog: „Men hvor kan det dog være blevet af? . . . Jeg havde det jo for et Øjeblik siden og lagde det fra mig her . . . Det kan jeg ikke begribe! . . . Der rører sig jo ikke en Vind, saa det kan ikke være blæst væk, men borte er og bliver det lige godt.“

„Det er borte, rent forsvundet!“ sang den unge Mand, der ikke kunde dy sig længere, og spurgte saa med den mest levende Deltagelse: „Hvad er det, De søger efter, Frøken Wonge?“

„Aa, er det Dem, Hr. Brockhoff?“ svarede Agathe og saae op. „Det er noget Garn, jeg leder efter.“

„Noget Garn? Var det Sygarn, eller Uldgarn eller Fiskegarn?“

„Gud, hvor De er morsom! Vidste jeg ikke, det var umuligt, vilde jeg tro, De havde været paa Spil og taget det.“

„Næ, hvordan skulde jeg kunne faa fat i det heroppefra? Saa langfingret er jeg heller ikke!. . . Hvorledes skulde det se ud?“

„Det var noget rødt Mærkegarn,“ svarede Agathe, der blev ved at søge rundt om Bænken.

„Rødt — saa? Kunde det ligne dette her?“ spurgte Tyven og holdt Garndukken ud af Vinduet.

„Det er det!“ udbrod hun, saasnart hun fik kastet Øjet derop. „Men hvordan i Alverden har De dog faaet det derop, Menneske?“

„Jo, jeg skal sige Dem, naar man er ansat ved Toldvæsenet, saa har man saadan nogle lange Søgere til at opdage Kontrabande med. . . .“

„Aa, De er et Vrovl! Vil De bare øjeblikkelig kaste Garnet herned igjen, jeg har ikke Tid at dovne.“

„Jamen jeg har saa ganske udmærket Tid. Skal vi ikke hellere passiare lidt sammen?“

„Hvad skulde det være om?“

„Ja, det veed jeg ikke! Man taler altid bedst, naar man ikke i Forvejen tænker paa, hvad det skal være om.“

„Nej, nu er De altfor aabenhjertig! Saa troer jeg

hellere, jeg vil renoncere paa at tale med Dem. Maa jeg saa bede om, at De kaster Garnet herned!“

„Det tør jeg ikke, jeg er bange for, . . . at . . . at De ikke kan gribe det, . . . Ja, De skal slet ikke saa umaadelig selvsikkert sige „Aa!“ . . . og seer De, naar De ikke griber det, saa falder det paa Jorden, og saa bliver det smudsket, og saa faaer De Skjænd af Moder for at grise saadan med Sytøjet, og saa . . .“

„Aa, Passiar! · Vil De nu blot værs'god komme med det!“

„Ja, Gudbevares, det er noget Andet, naar De beder mig komme med det! Saa takker jeg for Indbydelsen, jeg skal strax være hos Dem!“

Med denne sindrige Fortolkning af Agathes Opfordring forsvandt det lyslokkede Hovede uhyre gesvindig fra Gavlvinduet, og medens det kunde høres, hvorledes Lokkernes Ejermand med lydelige Bump tumlede ned ad Trappen inde i Huset, er det bedst at benytte Lejligheden til at præsentere ham.

At Reinhard Brockhoff — som han hed — ikke hørte hjemme i Provinserne, saae man strax ved første Øjekast, det skulde da være i en af de faa, større Kjøbstæder, hvor det er lykkedes det lokale Bureaukrati at grunde en af sine exklusive Stivstikker Kolonier; thi det vilde ikke have nyttet ham Noget, selvom han vilde have nægtet det: hele den Façon, der var paa hans Optræden, den Pli, der beherskede hans Væsen, forraadte, at han var udgaaet fra den højere Embedsstand. Dog skal det strax tilføjes, at han endnu var for ung til at være traadt ind i det selvbehagelige, overmyndige

Stadium, der let opirrer Udenforstaaende mod Standen; det kommer først senere, nogle Aar efter, at selve Embedet er kommet, og Reinhard Brockhoff stod lige ved Begyndelsen af sin Karrière. Det var for at sættes ind i Begyndelsesgrundene til denne, at Reinhard for Tiden havde Ophōld i Flaarup. Maaske kunde det synes underligt at vælge dette afsides liggende, lidet besøgte Sted, men dermed hang det saadan sammen. Reinhards Fader var nemlig en Ungdomsven af Toldforvalteren i denne lille By, de vare blevne Studenter og Kandidater sammen, men saa vare de blevne skilte fra hinanden, og medens Brockhoff hurtig avancerede til en betroet Plads i et af Ministerierne, blev Vennen kjørt ud i Provinsen og forsumpede efterhaanden her: men han hed ogsaa kun Rasmussen. Da nu Brockhoff ønskede at faa Reinhard sat ind i Toldvæsenets A-B-C, henvendte han sig til sin Ven, Rasmussen, med Anmodning om at besørge dette, og med den ikke ukjendte Sætning om den ene Haand, der vasker den anden, i behagelig Erindring overtog Toldforvalter Rasmussen tjenstvillig Hvervet.

I et Par Maaneder havde nu Reinhard opholdt sig der i Byen, og han kunde vel omtrent ansees for udlært der; thi Flaarup var ikke noget stort Toldsted. Betegnende i saa Henseende var det, at Toldkontoret laa langt fra Havnen, midt inde i Byen, som Nabo til Hotel Dania; kun sjeldent blev den lave, tilsandede Havn besøgt af Skibe — Reinhard havde saa grumme vittig fundet ud af, at det kun var rene Idioter af Skibe, der stak urimelig lidt dybt —, og gedulgt formaaede intet

Fartøj at snige sig ind, thi et Stykke udenfor Havnen havde en Sandbanke lagt sig paa Vagt og anholdt samvittighedsfuldt enhver Sejler, der var lidt større end en Fiskerkvase. Som en Følge af disse Forhold havde Reinhard særdeles Lidt at bestille, og da han af Naturen ingenlunde var doven, vilde han sikkert have kjedet sig frygtelig og ønsket sig bort fra Byen jo før jo heller, hvis ikke et Par mørkebrune Øjne havde holdt ham tilbage med en magisk Magt, der ligesom hypnotiserede ham og fik ham til at prise Flaarup som et nok saa herligt Opholdssted. Og i hvilket lille Pigehovede, de Øjne stak, behøver ikke at fortælles. Det var de Øjne, der først havde draget ham til hende; han elskede at se ind i dem, hvad enten et Par skjælmske Gavtyve tittede ud af dem, hvad eller de mødte ham med det vemodige, næsten melankolske Skjær, hvorom han kunde drømme timevis, og hvori han lagde saa uendeligt Meget — meget Mere, end der maaske i Virkeligheden laa deri, det vidste han godt, men det afholdt ham ikke derfra —; det var de Øjne, som fik ham til at prise sit lille Gavlværelse, som Rasmussen oprindelig havde generet sig ved at byde ham, og det var endelig de Øjne, der vare Skyld i, at gamle Brockhoff ovre i Kjøbenhavn bekymret mistvivlede om sin Søns gode Hovede, naar han fik Brev om, at Reinhard endnu ikke fandt det tilraadeligt at forlade Flaarup, da der var Forhold, der ikke stod ham klarere, end at han nok i nogen Tid endnu vilde sætte sig nærmere ind deri, og saa gav gamle Brockhoff sig til at gruble over, om det vel kunde være Toldtarifen eller Klarerings-

forholdene, og han undrede sig saare, hvilken af dem det saa monne være.

Imedens Reinhard steg nedad Trappen, sad Agathe uvirksom paa Bænken. thi hun manglede jo Garnet for igjen at kunne tage fat paa Arbejdet. Saa hørte hun det brage og knage i det lave Riisgjærde mellem Toldforvalterens og Hotellets Have, og med et Spring stod den unge Mand hos hende. For at give Plads paa Bænken for ham ryddede hun Sytøj og Syskrin afvejen, det faldt hende ikke ind at vente paa nogen Anmodning fra hans Side og end mindre at kokettere med at give sin allernaadigste Tilladelse. Reinhard kom, medens han rakte hende Garnet, til at tænke paa, hvor mange af hans kjøbenhavnske Selskabsflammer, der vilde have undladt det. Han syntes just saa udmærket om, at hun ikke indlod sig paa Sligt, han var ogsaa ganske vis paa, at det ikke vilde have klædt hende, og dog savnede han det, thi han var saa vant til den Slags Taabeligheder som Indledning til en Konversation, at det kneb for ham med et rask Spring at sætte midt ind i en saadan.

Han kunde imidlertid i dette Tilfælde spare sig at tænke over en Begyndelse, idet Agathe, saasnart han var kommen til Sæde, tog Initiativet ved at spørge ham: „Hvor kan det være, at De er hjemme paa denne Tid af Dagen? Skal De ikke være paa Kontoret?"

„Jeg har været der hele Morgenstunden," svarede han muntert. „I hele tre Timer har jeg hjulpet Forvalteren og hans Fuldmægtig med at spekulere paa, hvad vi skulde lade, som vi bestilte; det var forfærde-

lig aandsanstrengende, mit Hovede kunde idetmindste ikke længere holde det ud, og saa sagde jeg, jeg maatte gaa, for jeg havde faaet ondt i Tænderne. Det er nu forresten ingen Usandhed, for jeg er endnu ganske øm af at tygge paa de haarde Penneskafter."

„De burde ogsaa bruge Gaasefjer paa den Slags Kontorer! . . . Ja, jeg kan da nok forstaa, der ikke er Meget at bestille, for Toldforvalteren er jo hele Dagen hos sine kjære, præmierede Brevduer og Fuldmægtigen hele Dagen paa sin kjære Keglebane, vel ogsaa for at trænere til Præmien . . . Men naar De kjeder Dem saa skrækkelig, begriber jeg egentlig talt ikke, hvad der holder Dem tilbage her i Flaarup!"

„Ja, naar De ikke begriber det, er der vist Ingen, der gjør det!" svarede Reinhard med snakkevornt Galanteri, men fortrød strax Flovsen, da han maatte sænke sit Øje for hendes kolde, næsten lidt haanlige Blik, der tydeligere end Ord sagde, at hun ikke vilde forstaa ham. Der laa da ogsaa saa fuldgyldig en Undskyldning deri, som ønskes kunde, da han indledede Fortsættelsen af Samtalen med et spagfærdigt, flovt, hakkende: „Nej, alvorlig talt . . . jeg mente blot . . . ja, jeg kan i Grunden ikke selv blive klog paa det! I Begyndelsen jeg kom herover, faldt Tiden mig tidt og mange Gange lang, jeg var ikke vant til, at den ene Dag saadan ganske gik som den anden; de forekom mig at ligne hinanden og marschere i Hælene paa hinanden som et Kompagni Tinsoldater, der ere støbte i samme Form, saa sløvende ensformige, uden Afvexling, uden Liv . . ."

„Liv — det vil sige Selskaber og Baller og Theatre og den Slags Fornøjelser?“ forklarede hun alvorsfuldt paa en ungdommelig docerende Maade.

„Ja, hvorfor ikke? Jeg er hverken ældre eller mere blaseret, end at jeg godt tør sige, at det er dejligt at more sig! . . . Jeg er langt fra blind for de gode Sider, et roligt Liv paa Landet eller i saadan en lille By som denne kan have, det kan maaske vække til alvorligere Eftertanke, men hvor ofte gjør det det? Nej, man nøjes med at resignere. man lærer at slaa af paa sine Fordringer til Livet baade i den ene og anden Henseende, og det kan maaske være meget godt, men man bliver sløv, det synes En saa uendelig ligegyldigt, om det eller det skeer idag eller imorgen, og saa bliver Resultatet som oftest, at det aldrig skeer, Alt bliver gaaende i den gamle Gænge. Jeg har netop tænkt nøjere herover til Morgen, fordi jeg igjen har faaet Brev fra Fader, om jeg ikke snart har udlært — som han kalder det — herovre i Flaarup. Det har jeg forlængst, for den Sags Skyld kunde jeg rejse hjem den Dag imorgen, om det skulde være, men . . . der er ligesom Noget, der holder mig tilbage, . . . Ja, sagde jeg det til mine kjøbenhavnske Venner, vilde de le af mig! . . . jeg er begyndt at faa Smag for denne stille Levevis, og Folk her viser mig saa megen Venlighed, . . . jeg begynder at forstaa, hvorledes man kan blive hildet i Provinslivets Garn.“

„De tænker paa at rejse, ellers talte De ikke saadan,“ sagde Agathe og slog sine Øjne op fra Arbejdet.

„Ja, jeg bliver vel nødt til det . . .", begyndte Reinhard, men da han mødte hendes Blik, slog han pludselig om i et utaalmodigt „Nej, vist vil jeg ikke rejse . . . det vil sige, idetmindste ikke for det Første! . . . Ja, der seer De, hvordan det er med mig! Hvergang jeg tænker paa det, saa er det, ligesom jeg legede at tælle paa mine Knapper: „Skal!“ — „Skal ikke!“ . . . Det er rædsomt saadan ikke at vide, hvad man vil!"

„Hvis jeg var i Deres Sted, vilde jeg da blive her og tage Sommeren med,“ henkastede Agathe, idet hun fik umotiveret travlt med at sy videre. „Nu har De været her i den kjedelige Tid, nu kommer vor gode Tid. De kan tro, her kan være rigtig kjønt om Sommeren!“

„Ja, det var en udmærket Ide! Jeg skriver til Fader, at det vist vil være bedst, jeg bliver Sommeren over.“

„Saa plejer her jo ogsaa at komme nogle Kjøbenhavnere paa Besøg“ . . .

„Ja, det bryder jeg mig ikke om! Der gjælder det Samme for Provinserne som for Udlandet: man skal undgaa sine Landsmænd og holde sig til de Indfødte.“

„Det kan De strax faa Lejlighed til, for der kommer Maag gaaende over Gaarden herhen imod.“

„Uh, den kjedelige Diskespringer! Skal vi ikke løbe for ham?“

„Hvor vil De løbe hen? Haven har ikke mere end den ene Udgang, og den er ikke indrettet til at lege Skjul i.“

„Kom med ind i vor Have! Jeg skal hjælpe Dem over Gjærdet.“

„Ja . . . nej, det gaar ikke an, det vil jeg ikke! . . . Men vi kan jo tage Baaden og ro lidt opad Aaen, skynd Dem, han har vist seet os!“

Med hende i Spidsen løb de i Hast de faa Skridt, der var ned til Aaen, og naaede snart Bredden, men her mindskede de af en vis, almenmenneskelig Ømhed for deres Fodtøj Farten og begyndte at se sig særdeles omhyggelig for, hvor de satte Foden. Det var ogsaa ret nødvendigt, thi i sin Fortrydelse over ikke længere at glide magelig og skjønt afsted mellem grønne, smilende Enge og svale, skyggende Skovskrænter havde Aaen saa at sige lagt sig en Sørgerand til, bestaaende af noget sort, fedtet, klæbrigt Slam, nærmest lig Bundfaldet fra et Blækhus, hvilket foruden andre stygge Egenskaber var af en malicios, drillevorn Natur, idet det morede sig med i Fordybninger ned i Dyndet at lave Støvleknægte til at trække de Passerendes Støvler af med og havde sin Plaseer af at hale det ene Ben fra Folk ned ad sin slimede Skraaning og derved tvinge dem til at tage Plads paa Steder, hvor de slet ikke brød sig om at sidde.

Agathe var lettest tilbens og bedst kjendt med Stedet, hvorfor hun allerede stod ude paa den lille Bro, da Reinhard kom slubbrende, for hvert Skridt elegant trækkende Benet op under sig à la Vadefugl, medens det svuppede i Jorden, som sendte den til Afsked et Fingerkys efter ham.

„Tag Dem iagt!“ hviskede hun, bojende sig frem mod ham, — thi hemmeligt skulde det jo gaa for sig. „Broen er skrøbelig!“

Bro var nu egentlig altfor stolt et Navn til den lille Udskibningsplads, Landgangsbrædt havde saamænd været mere end fint nok, thi hele Herligheden bestod af to, endda særdeles smalle Brædder, der vare sømmede fast paa nogle Stolper lidt ude i Vandet, saa det nærmest tog sig ud som en Mellemting mellem en Afviserbuk og en Slagbænk. Som Alt, hvad der fandtes i eller ved Hotel Dania, var den noget medtagen af Tidens Tand, Brædderne laa ikke fast paa Stolperne, og disse sad dinglevornt løse i Flodlejet som Tænderne i en firsindstyveaarig Gumme, hvorfor Brædderne da ogsaa, naar Nogen traadte paa dem, klapprede løs som et Par lystige Kastagnetter. Med lidt Forsigtighed kunde man imidlertid godt gjøre det Par Skridt over den for at komme ned i Baaden, men Reinhard var fiffig nok til i dette Tilfælde at gjøre sig saa ubehændig som muligt, og saa kluntet vaklede han derfor ud ad den vippevorne Bro, at det blev ham ganske nødvendigt, da han naaede derud, at gribe Agathe om Livet for at støtte sig, en Afstivningsmethode den unge Pige protesterede heftig imod, medens han undskyldte sig med, at han var bleven saa svimmel, at han havde seet hele tre Frøkener Wonge istedetfor een, hvilket Fænomen dog maaske nok lod sig forklare af Spejlbillederne i Aaen.

Medens det unge Par er beskjæftiget med at gjøre

Baaden løs og indskibe sig, begive vi os ind i Gaarden til Hr. Maag.

Med rigtigt Instinkt havde den unge Mand jo gjættet, at Agathe var nede i Haven, og da han var kommen lidt frem i Gaarden, saae han, at han ikke havde taget fejl. Han strammede sig af al Magt op i Holdningen, thi det gjaldt jo at præsentere sig i den sorte Frakke, og gik vigtig svajende over mod Haven. Han blev vel noget skuffet, da han opdagede, at hun ikke var ene, det havde han jo rigtignok helst seet; men det faldt ham dog ikke et Øjeblik ind Andet, end at han var særdeles velkommen. Som alle vigtige, selvglade Mennesker kjendte han intet Værre end ikke at blive lagt Mærke til, Muligheden af maaske at være mindre velseet et Sted, havde han endnu slet ikke tænkt sig.

Det slog ham derfor med Forbavselse, da han saae dem rejse sig og begynde at gaa, og medens hans Øjenbryn foer tilvejrs, saa de nær havde vippet Hatten af Hovedet paa ham, forsvandt hans Hage ind i det ubekjendte Skjulested, hvor den smuttede ind, naar dens Herre blev forundret over Et eller Andet, Altsammen som Følge af de unge Menneskers ubegribelige Opførsel. Han nærede ingen Tvivl om, at de havde seet ham, men just derfor mente han at maatte rette et Spørgsmaal til sig selv om, hvad det betød, at de fjernede sig. En mindre selvkjær Kavaller vilde temmelig let have fundet Besvarelsen heraf, men Maag blev staaende for at gruble derover. Han spurgte sig selv, om der maaske virkelig skulde være nogen Alvor

i den kjobenhavnske Vindhas' Kurmageri til hans Agathe, han havde hidtil kun regnet det som hørende ind under den Art letfærdige Tidsfordriv, som alle kjøbenhavnske Vindhase tillod sig under et Provinsophold, og medens han tænkte videre over Sagen, slog for første Gang i hans Liv den Tanke ham, at det maaske var . . . maaske var for ham, de løb? Et Øjeblik vidste han ikke, hvad han skulde tro, men ogsaa kun et Øjeblik, saa slog han med Eet en kort, indbildsk Fistellatter op over, hvor han kunde faa saa taabelig en Ide fra, og sagde beroliget ved at se, hvor de styrede hen, halvhøjt til sig selv: „Aa—aa, de vil ud at ro! . . . Det vil jeg med til!"

Under livlige Opfordringer til dem om at stoppe og højrostede Bekjendtgjørelser om, at han vilde med, stormede han ned gjennem Haven og naaede just Broen i det Øjeblik, da Reinhard stødte fra. Nu glemmer man aldrig snarere at se sig for, end naar man er gal i Hovedet, og Maag var gal i Hovedet, thi Reinhard lagde ingen Skjul paa, at han ikke vilde have ham med ombord. Følgelig saae den gode Kjøbmand ikke, hvor han traadte paa den skrøbelige Bro. Klip-klap-klap, klap! sagde Brædderne og begyndte at tærske løs som Vingerne i en Tærskemaskine, og samtidig gav Stolperne sig til at slingre til Siderne, som om de vare berusede, medens Maag fik en Følelse af at befinde sig paa et Skibsdæk i en klodsrebet Merssejlskuling. For at holde Balancen viste det sig nødvendigt, at Staklen foretog sig de overordentligste, uvante Exercitier; han viftede i Luften med sine Arme paa den

mest naturstridige, rebelske Maade, som var de et Par vildtflagrende Vimpler, der slog Smæld i en halv Storm; snart gik han bagover med en Holdning saa stiv som en Grande af Castilien, og snart gjorde han et dybt Buk forover, saa Brædderne vare ved at slaa op i Næsen paa ham, men Fødderne turde han ikke røre af Pletten, thi hvergang han gjorde et Forsøg herpaa, var det, som om Brædderne fulgte med, man kom til at tænke paa en Negerkomiker med Sko paa en halvanden Alens Længde. Da han indsaae, at denne Stilling ikke i Længden var holdbar, fik han den fortvivlede Ide at ville vende sig om for at søge i Land, men efter at have gjort en halv Omdrejning blev det ham strax klart, at det var det mest Forkerte, han vel kunde have fundet paa, idet hans Bevægelser nu saa at sige gik paatværs af Søerne. Han strittede imod saa længe han formaaede, og det var dumt, thi istedetfor at han kunde være sluppen med et Par vaade Fødder, plumpede han nu ud paa alle Fire, efter først at have sendt sin Hat iforvejen som en Prøveballon for at angive Retningen Der var ingen Fare for hans unge Liv, thi Vandet naaede ham ikke engang til Knæerne, men ynkelig nok tog han sig ud, da han sjokkede i Land, for Aavandet skulde ikke gjøre Nogen ren, og Bunddyndet havde stærkt makuleret saavel den dyrebare, sorte Frakke som det øvrige elegante Kostume, og til Overflod gjorde han det ikke selv bedre ved med sin Hat, som han med stor Aandsnærværelse havde reddet fra en lille Sejltur nedad Aaen, at tildele sig et mindre Styrtebad ved i Distraktion at sætte den paa Hovedet.

Der gives intet Uheld, hvorunder et Menneske gjør en mere latterlig og ynkværdig Figur end ved at faa sig en ufrivillig Dukkert, og derfor er det ogsaa et af de Tilfælde, hvor Folk har mindst Medlidenhed med deres Medskabninger, naturligvis naar Vedkommende ellers kommer godt fra det. Da nu hverken Agathe eller Reinhard mente at have nogen speciel Grund til at nære Deltagelse for den havarerede Kjøbmand, vilde det have været for meget forlangt af dem, at de skulde se videre sorrigfulde ud, og det gjorde de da heller ikke. Hun dukkede sig sammen paa Agtertoften, hvor hun sad, og trak med Tænderne i Undermunden ned i Overlæben, medens hun skjælmsk skjævede hen til sin dyppede Tilbeder, og han, der stod i Forstavnen, glemte rent at stage, men lænede sig istedetfor til Aaren og vendte Ansigtet bort, han havde ikke engang Mod til at se paa sin uheldige Rivals Ilandstigning. Det kunde ikke siges om nogen af dem, at de ligefrem lo, skjønt det maaske nok var det, de havde mest Lyst til, men Latteren var saa parat hos dem, at de ikke vovede at se paa hinanden, for saa vidste de, at det gik galt.

Det var hende, der først kom sig saa vidt, at hun kunde give Reinhard Ordre til at styre mod Land for at komme Maag tilhjælp. Der var ganske vist ikke Noget at hjælpe med eller til, men hun vidste, at man i slige Tilfælde alligevel bør ile til, og da de havde naaet Land efter at have viist Kjøbmanden, at man meget godt kunde balancere over Broen uden at dratte i Vandet, viste hun sig endvidere Situationen saa voxen, at hun

kunde fremkomme med det i den Art Situationer mest passende Spørgsmaal: „Men Gud, hvorledes gik det dog til?"

Som bekjendt hører denne Forespørgsel til dem, der ikke kræve og i Reglen heller ikke faa noget Svar, men Maag greb den af Folk, der have Grund til at ærgre sig over deres egen Ubehændighed, saa yndede Udvej at vælte Skylden over paa den Anden og svarede arrigt snerrende: „Det gik saaledes til, at det var Hr. Brockhoff, der stødte fra med Aaren, saa den forbandede Bro gav sig til at dingle, saa det ikke var muligt at staa fast paa den."

„Nej, lad os nu være Mennesker!" opponerede Reinhard. „Vi vare jo langt fra Broen, da De gjorde det store Brospring."

„Ja, det maa De rigtig undskylde. Hr. Brockhoff rørte slet ikke ved Broen dengang, det saae jeg selv!" bevidnede Agathe.

„Ja, det er jo meget pænt af Dem, Frøken, at forsvare Hr. Brockhoff, men det var nu hans Skyld alligevel! . . . Og vil De kun se mit gode Tøj, sikken en Ornament-Besætning af Dynd og Smuds! Hvordan troer De, jeg skal faa det af?"

„Det træffer sig saa heldigt," faldt Reinhard noget skadefro ind, „at Frøken Wonge netop var beskjæftiget med at dekorere Vidskestykker, og hvis Frøkenen vil legalisere et af dem til Tørafklud for Folk, der er gaaet i Vandet, skal jeg med Fornøjelse levere en Tegning af en Mand, der har faaet en Dukkert."

„Aa, De skal ikke spotte! . . . Nu skal jeg løbe op efter en rigtig Torafklud til Dem, Maag!“ sagde Agathe, thi den unge Dame havde allerede drevet det saa vidt i Huslighed, at hun ligefrem gik paa Jagt efter Lejligheder til at anvende dette husmoderlige Stykke. Og hun lod Handling følge paa Ordet og løb, inden Maag kunde faa oplyst, at han jo. havde ligesaa nær hjem, eftersom hans Lager var i Hotellets ene Sidelænge.

Der stod de to unge Mænd, som begge havde kigget for dybt i et vist Par mørkebrune Øjne, og maalte hinanden med foragtelige Blikke, som vare de to Rivaler i en italiensk Opera. Nu er det ikke saa let at se overlegen ud, naar Ens Kostume har lidt saadan en Molest, som Tilfældet var med Maags, og Ens Ansigt og Hænder se ud, som man havde fusket i Skorstensfejerprofessionen, men alligevel maatte det anerkjendes, at Kjøbmandens Forsøg i saa Henseende vare særdeles respektable, og der var den rette Højhed over hans Skikkelse, da han med bidende Ironi sagde: „Nu troer De vel, De er avanceret voldsomt i Frøken Agathes Gunst og helt har distanceret mig, fordi De fik lokket hende til at løbe ud i den Baad med Dem, da jeg kom, hvad, troer De ikke? Men veed De, hvad jeg har gjort? Jeg har lært Wonge og Kone en Methode, hvorpaa de kan tjene stolte Penge i Sommer, det har nok saa meget at sige, skulde jeg mene! Jeg troer nok, jeg har benyttet Tiden bedre.“

„Ja Gudbevares, jeg kan ikke ønske Andet, end at Deres Ide maa vise sig rentabel, det skulde glæde

mig for Wonges Skyld, og det vil sikkert ogsaa glæde Frøkenen, men jeg tvivler paa, at det i mindste Maade vil influere paa hendes Anskuelser i nogen Retning," svarede Kjøbenhavneren betydelig roligere, men alligevel med et Højtryk, som begyndte en russisk Selvkoger indeni ham at sætte Dampen op.

„Ah bah, De kjender ikke Kvindehjertets fine Trikotage!" udslyngede Maag og slog haanlig ud med Haanden.

„Vaas! . . . Lad være at slaa saadan ud, De stænker paa mig!"

„Sagde De Vaa . . . Vaa . . . Vaas?" stammede den fugtige Kjøbmand, der var begyndt at trippe om paa Benene og stampe i Jorden, som om han led af Kneb i Maven. „Det er uf . . . uforskammet sagt! Men nu har jeg ikke Tid til at forlange en Forklaring af Dem, for jeg mærker, jeg begynder at bli . . . li . . . live kold. Jeg faaer da nok en Generalforkjølelse paa Halsen ovenpaa den Historie, jeg maa ind at skif . . . skifte!"

„De skal se at faa Dem en rigtig varm Kop Hyldethe eller Havresuppe, og tag saa et tykt Mavebælte paa!"

„Ja, vent De bare, Hr. Kan . . . Kandidat, nu kjender jeg Dem og veed, hvad De forer paa Lager. Jeg tager Afstand fra Dem!"

„Det skal De ret have Tak for, saa bliver jeg da ikke grisset til!"

„De kan være glad over, at jeg er i den Tilstand, jeg er! Bi . . . bi . . . bi De bare, til jeg engang

bliver tør, saa skal jeg nok — saa skal jeg nok svare Dem!“

„Ja, spar Deres Krudt, det er vist fugtigt for Øjeblikket!“

„Aa, jeg gider ikke staa og skjæ . . . skjændes med Dem! Jeg overlader Dem Valpladsen, jeg ryster Støvet af mine Fødder . . .“

„Dyndet, mener De, Dyndet!“

Med endnu et indædt arrigt „Aarrh!“ sjadskede den stakkels Kjøbmand afsted, omtrent ligesaa fornøjet at skue som en ældre Hankat, der uforvarende har været under Vandposten. Hvis han havde haabet ubemærket at kunne smutte over Gaarden og ind til sig selv, blev han ynkeligen skuffet, det blev snarere til et Spidsrodsløb. Da Agathe nemlig var kommen stormende ind i Hotellets Bagstue med et maaske lidt vel højrøstet Raab om et Haandklæde til Maag, der var falden i Aaen, havde hun allarmeret en hel Del Gjæster, som lidt før havde samlet sig i Skjænkestuen for at drikke Lidkjøb i Anledning af en eller anden Handel. Naturligvis vare de strømmede ind til hende for at høre de nærmere Detailler ved dette Tilfælde, der naturligvis strax blev Dagens Begivenhed i den lille By, og skjønt hun nok saa meget erklærede ikke at have Tid, maatte hun selvfølgelig op med Historien. Medens hun fortalte, faldt Wonges Øje ud i Gaarden, og med Udraabet: „Der har vi s'gu den druknede Kjøbmand!“ styrtede han til Vinduet, fulgt af alle Gjæsterne, som med Glas eller Piber i Haanden lagde sig i Lag ovenpaa hverandre for at nyde det herlige Skue.

Slatten og dryppende listede Maag afsted ovre langs Staldlængen, efterladende sig en lang Stribe Smaastænk ligesom en Vandingsvogn, der er paa sit Yderste. Han var allerede kommen Halvvejen og havde det bedste Haab om uopdaget at slippe ind ad Lagerets Bagdør, da han opskræmmedes af et stærkt, mangestemmigt Jubelraab, der næsten satte ham i Knæ. Han gjættede strax, hvor det kom fra, og da han fik Øje paa den halve Snes lystige Ansigter ovre i Forhuset, foer han afsted med skadeagtige Hop over den toppede Brolægning, medens det haglede ned over ham med liberale Tilbud lige fra Portvin og Kaffepuns til om at komme over og faa Tørt paa, og det var ikke noget blidt Smæld. hvormed han smækkede Døren i efter sig, da han endelig naaede over til sit eget Territorium.

III.

Der var Liv paa Torvet i Flaarup en halv Snes Dage senere, den notable Del af Byens Borger- og Haandværkerstand var paa Benene og stod rundtom i større eller mindre Grupper, interesseret snakkende med hverandre. Det var tydeligt, de lige vare løbne fra deres Gjerning i Bod og Værksted, Kjøbmændene havde Butikskaskjetterne og de fedtede Frakker paa, Byens Barber og Frisør havde ingen anden Hovedbeklædning end den professionelle Redekam, der altid paa Stuen stak i hans krøllede Tupé, Blikkenslageren

var modt op i Slæber og sit tykke Panser af et Læderforklæde, Uhrmageren var ogsaa barhovedet, men havde som Erstatning skubbet den grønne Øjenskjærm op paa Issen. hvor den sad som en middelalderlig Glorie. og selv Politibetjenten var kommen tilstede, skjønt der godt kunde være Udsigt til at blive Brug for ham.

Anledningen til dette usædvanlige Røre var, at der nylig var kommet et Par Transporter paa en fjorten—sexten Heste til Byen. Koblede sammen ved hinandens opfæstede Haler vare de i lystigt Trav komne klapprende ned igjennem Byens Hovedgade, havde skræmmet alle Stadens gode Borgere op fra deres daglige, adstadige Dont og holdt nu Rast paa Torvet, hvor Folk saa hurtig samledes for at kritisere og vurdere dem, thi det var Noget, der interesserede Alle: de, der ikke havde Raad til at holde Heste. vare yderst kræsne med, hvilke de skulde vælge, hvis de havde Raad, og de, der holdt Heste og vare godt fornøjede med dem, de havde, tænkte paa at indlede en Byttehandel. I Hotellets Port stod Kjenderne. nogle bredbringede Gaardmænd og nogle ridestøvleklædte Smaaproprietærer, som dog bøjede sig for den Kjendelse, der blev afgiven af Overjuryen, gamle Kløvborg og Niels Gaardskarl.

Til denne lille Forsamling havde Wonge og hans Kone sluttet sig, de havde saa vist Intet at forsømme dermed, thi ved Kavalkadens Ankomst vare strax alle Gjæsterne i Skjænkestuen stormede ud, og hvad Hotellets andre Gjæster angaaer, da byder Sandheden at tilstaa, at der endnu Ingen havde meldt sig efter det formentlig epokegjørende Avertissement. Hverken

Wonges eller Maag kunde forstaa det, og for hver Dag, der gik uden Resultat, undrede de sig mere og mere, kun med den Forskjel, at Maag følte sig skuffet, medens Wonges fremdeles trygt stolede paa, at det nok vilde komme.

Uden at der var blevet tilvejebragt Enighed mellem Skjønsmændene i Hotelporten, blev deres Vurderingsforretning af Hestene afbrudt af Madam Wonge, der saa overrasket, som hun kunde blive, stillede sig op i Vejviserpositur og med stivt udstrakt Arm og tilhørende Pegefinger viste ned ad Gaden, idet hun med et stærkt Tryk paa det første Ord udbrød: „Hvad er det, der kommer gaaende?"

Spørgsmaalet var vel nærmest henvendt til hendes Mand, men samtlige Tilstedeværende gjorde nysgjerrig halvt omkring i den angivne Retning, hvad der ganske simpelt kan forklares af, at der saa yderlig sjeldent gives En Lejlighed til at se en Gjenstand af Intetkjøn komme spaserende. Formen paa Spørgsmaalet lod sig imidlertid helt vel forklare af, at det kunde være vanskeligt at afgjøre, om den Skikkelse, der kom vandrende opad Gaden, tilhørte Han- eller Hunkjønnet. Saae man paa den skrigende, ultramarineblaa, paa Snur siddende Lawn-tennis Hat, de opretstaaende, stivede Flipper med det løst knyttede, frit flagrende Halstørklæde, og den aabentstaaende, stumpede Jakke, kunde Formodningen nok være for, at det var en smækker Yngling, men saae man paa Skjørterne, hvoraf der ganske vist kun fandtes et saadant Minimum, at de vare ved at spænde Ben for Bærersken og tvinge hende

til at bevæge sig som en Dreng i Sækkeväddelob, saa talte dog Rimelighed for, at det var en Kvinde, man havde for sig. Hun bar sine Hænder fast plantede i den flot opsmækkede Jakkes Sidelommer og holdt Armene saa stivt kantet ud til Siderne, at Folk uvilkaarlig gik tilside for ikke at stikke sig paa dem, hendes Gang var mandhaftig slentrende, hun sparkede ud med Benene, som var hun fornærmet over Skjørternes Tyranni og vilde fose dem afvejen, og havde en vrikkende, ligesom gnaven Slingren med Overkroppen, og saa stak hun sin klumpede Kartoffelnæse lige op i Luften, hvor denne interessante Legemsdel gjerne anbringes hos ærekjære Personer, ligervis som et Skib hejser Kejserflag til Tegn paa, at et af Verdens stormægtigste Væsener er ombord. Der var over hele hendes Apparition noget unødvendigt Udfordrende, som ikke virkede sympatetisk, hun røbede sig strax som en af disse unge, tiltalende Kvinder, der sætte Naturlighed saa højt over Skjønhed, at der Intet bliver tilbage af denne sidste.

„Ja, hvad er dog det for en Gestalt?“ spurgte Wonge videre istedetfor at svare sin Kone. „Hun seer paa Hovedtøjet ud, som det kunde være en Liniedanserinde eller saadan en anden Badutspringerske.“

„Hvad er det for en Kasse, hun har paa Ryggen?“ spurgte en af Proprietærerne. „Kan det være en Lirekasse?“

„Nej, det er den for klejn til,“ svarede en Anden. „Det er for en af disse Kukkasser med Paneramer.“

„Jeg vil bande paa, det er en Syngepige,“ tilbød en Tredie. „Jeg kjender Slagsen paa det raske Fodskifte.“

„Tys, hun kommer herhen!“ sagde Madam Wonge.

„Goddag!“ bød den unge Pige, der flot var svinget ind i Porten, med et kordialt Nik til de Tilstedeværende. „Det er jo Hotel Dania her, ikke?“

„Jo—o!“ svarede Wonge og trak o'et ud, som var han ikke rigtig vis i sin Sag.

„Hvor gaaer man ind til Værten?“

„Ham behøver De ikke at gaa ind til, for det er jeg!“

„Aa, er det Dem? Kan jeg faa Logi hos Dem? Jeg læste et Avertissement fra Dem hjemme i Kjøbenhavn, og saa fik jeg Lyst til at tage herover og opholde mig her i nogen Tid, for jeg mente som saa, at Egnen her ved Flaarup ikke er mere afsøgt, end at der maaske nok lod sig slaa lidt Mønt af den. Det kommer jo an paa at finde de nye Steder, jeg er Kunstnerinde, skal jeg sige Dem, mit Navn er Carla Melsing.“

„Naa!“ svarede Wonge uden at være synderlig imponeret. „Men se, det kommer jo an paa . . . Har De Herredsfogdens Tilladelse?“

„Herredsfogdens Tilladelse? Nej, det har jeg ikke tænkt paa . . . Hvad skulde jeg med den?“

„Ja, den er nu ikke heller saa lige at faa; ikke for det, han selv er ikke saa strix, men han er bange for Præsten, for han hører til de Hellige og siger, at al den Slags Kunster er Djævlens Værk og saadan Mere af den Tønde.“

„Det er storartet! Og saa siger man, vi lever i et frit Land! Borneret, dumt, usselt, elendigt, smaatskaaret er det, fuldstændig russisk! Men det lyder jo næsten utroligt: skal man virkelig have Herredsfogdens Tilladelse til at opholde sig her i Byen?“

„Næ, ikke opholde sig, men hvis De vil optræde.“

„Optræde? Hvad mener De med det?“

„Jeg mener: give Forestillinger? De sagde jo, De var Kunstnerinde . . .“

„Hahaha! Det er udmærket! De troede maaske, jeg var Kraftkunstnerinde?“

„Næ, det kunde jeg jo nok se, at det ikke justement saadan var i det Kraftige . . .“

„Men maaske det Saftige? Tak for Komplimenten! . . . Nej, jeg er Malerinde, jeg vil tage nogle Skitser her fra Egnen. Jeg kom lige nu med Deligencen, Postbudet lovede at bringe min Kuffert og mine andre Sager herhen, naar han havde besørget Posten.“

„Hvad er det, Niels?“ udbrød Wonge og vendte sig til Gaardskarlen. „Har Du ikke været henne ved Deligencens Ankomst? Jeg har dog bekostet en Kaskjet med Plakat paa til Dig til det Brug?“

„Ja, jeg skulde even have været derhen,“ svarede Niels, „men saa kom de her Hester, og saa fik jeg dem at se paa.“

„Naa ja, men det kunde Du gjerne have gjort først,“ sagde Wonge. Han var ikke vred, men det ærgrede ham dog lidt, at Niels ikke havde været tilstede, da der just skulde være en Gjæst til Hotellet.

„Ja, hvad er det for mange Heste?“ spurgte Carla Melsing. „Er her Hestemarked idag?“

„Nej, paa det Lag! Det er bare nogle norske Hester, som er kommen med Dampskibet, de skal videre sydpaa.“

„Det gjør sig brillant derude paa Torvet, det er et godt Motiv, det kunde bruges!“

„Bruges? Til hvad, om jeg maa spørge?“

„Til et Maleri, mener jeg! Der er Liv i det Billede, mange Mennesker og mange Dyr paa det lille Torv, der er Kraft, der er Blod deri!“

„Blod — i de Krikker? Nej, det troer jeg nok er noget af det Eneste, der ikke er!“ lo Wonge, og Proprietærene og Bønderne stemmede i med.

Carla Melsing følte godt, at de mente at le paa hendes Bekostning, men hun var for stor en Aand til at føle sig afficeret heraf. Der var derfor ingensomhelst Grund for Mad. Wonge til at blive ulykkelig paa hendes Vegne, men den skikkelige Kone blev det ikke destomindre og sagde i sin godmodigste Tone: „Vil De ikke gaa indenfor? Saa kunde De se paa, hvilket Værelse, De synes bedst om, og saa kunde vi tale om Tingene.“ Og det gjorde de da.

Hvad man saa ellers kunde have at sige paa den uforknytte Kunstnerinde, fordringsfuld med Hensyn til Kvarteret kunde hun ikke kaldes. Under hendes Ophold paa Landet færdedes hun — som hun selv sagde — saa meget ude i Naturen og opholdt sig saa lidt inden Døre, at det var hende temmelig ligegyldigt, hvorledes der saae ud i Logiet, og hun kunde derfor godt nøjes

med et tarveligere Værelse. Ligesaa meget som denne Fordringsloshed hos deres forste Gjæst tiltalte Wonges, ligesaa ubehagelig berorte blev de, da hun i Kontinuation heraf udtalte den Formening, at de til Gjengjæld nok kunde nøjes med en Betaling af tre Kroner istedetfor fire pr. Dag. Forsaavidt deres kuglerunde Fuldmaaneansigter tillod det, blev baade Mand og Kone noget lange i dem, men efterat Frk. Melsing med oppositionslysten Snakkevornhed havde udviklet, hvor brydsom og tornefuld Kunstens Vej var for de Unge, eftersom de Gamle hensynsløst bredte sig paa alle kjendte Baner og saa at sige sparkede Ungdommen i Grøften — hvor det i og for sig var meget fortjenstfuldere at opholde sig end paa den slagne, udtraadte Landevej —, og efterat hun derpaa nærmere havde forklaret, hvor strengt hun havde maattet arbejde den sidste Vinter, og hvor meget hun trængte til frisk Luft, blev de brave Ægte-, men meget slette Gjæstgiverfolk bløde om Hjerterne og slog til, — de kunde vel nok under saadanne Omstændigheder give en Enkelt lidt Afslag.

Dette paadrog dem dog strax efter en alvorlig Reprimande af Maag, der, saasnart den nyankomne Gjæst havde trukket sig tilbage til sit Værelse, med den mest spændte Nysgjerrighed stormede ind til Wonges for at høre Resultatet, (det følger nemlig af sig selv, at den unge Kjøbmand ojeblikkelig havde stillet paa Hotellet, da han havde seet en saa besynderlig Fremtoning som Carla Melsing gaa derind). Da han erfarede, at hun var Malerinde, trøstede han imidlertid

hurtig saavel sig selv som de Andre med, at hun nok vilde afgive en ypperlig Reklame. Det var efter hans sagkyndige Paastand bedre end for et Par Hundrede Kroner Avertissementer, naar der paa Charlottenborg-udstillingen til næste Foraar præsenteredes nogle skjønne Prospekter der fra Egnen som, han vilde f. Ex. sige: „Stille, varm Sommerdag i Flaarup Plantage“ — hun kunde godt lægge et Par Graders Varme til — eller „Solskin i Hotelhaven“ — Punktum — „Flaarup“ —, hun kunde nok male det, saa Haven tog sig meget større ud, end den var. Og efterhaanden som han lullede sig ind i den Tanke, at Carla Melsing ved sit Renommé vilde ophjælpe Affærerne, voxede hun i hans Øjne til en betydeligere og betydeligere Kunstnerinde, saa han endte med at bilde baade sig selv og Wonges ind, at han længe fra Aviser og Kataloger havde kjendt Navnet Carla Melsing og vidst, at det blev baaret af en af vore mest lovende, talentfulde Kunstnerinder, uden at han dog dristede sig til at paastaa, at han erindrede noget bestemt Værk af hende.

„Hør, der falder mig Noget ind, Wonge!“ fortsatte den raptungede Kjøbmand, da han havde udtømt det Emne. „De vil da ikke lade Frøkenen spise alene den første Aften, hun er her? Det er ikke kulant! De og Deres Familie maa gjøre hende Selskab, Wonge, og sætte hende lidt ind i Forholdene, det vil tage sig godt patriarkalisk ud, det gjør altid et vist Indtryk, og det kommer saa meget an paa det første Indtryk.“

„Javel,“ svarede Wonge, „det med at spise med hende, det kan jeg helt godt paatage mig, men det

Andet med at infomere hende, det kommer jeg aldrig godt fra, for det forstaaer jeg mig ikke paa."

„Jeg heller ikke!" faldt Fruen ind i kjærlig Tilslutning til sin Mand og rynkede Panden ligesaa betænkelig som han. „Men hor, Maag, vilde De ikke komme og spise med os, saa er De nok Mand for at klare det Andet."

„Jo, det skal jeg gjerne!" svarede Maag, tilsyneladende ikke meget overrasket over Indbydelsen, og saa fortsatte han til Agathe, der var kommen til under Samtalen: „Hor, Froken, De skulde fixe Dem lidt op til iaften, De skulde tage det Jersey Liv med Eiffel-Broderiet, som jeg solgte Dem saa rasende billig ved Foraarsudsalget, paa, det klæder Dem saa charmant! . . . Naa, nu maa jeg hjem til Forretningen, og saa kommer jeg igjen Klokken syv, ja for vi spiser vel til sædvanlig Tid?"

Efterat have faaet dette bejaet svippede den vimse Kræmmer ud ad Doren og ind til sig selv.

„Troer Du ikke Wonge, det er bedst, jeg laver en Ret Frikassee til Aften?" spurgte Husmoderen. „Den fremmede Froken kan vist have godt af noget styrkende Varmt ovenpaa Rejsen."

„Det kan hun!" svarede Manden med et forudanende, velbehageligt Smask, der viste, at der var Flere, der vilde have godt af Frikasseen. „Froken Welding seer nok ud til at trænge til Kraftfoder."

„Det var ikke Welding, hun hed, men Helsing," rettede Konen ham.

„Nej, Melsing var det!“ rettede Agathe det igjen til. Som det lille, arbejdsomme Pigebarn, hun var, havde hun strax efter sin Indtræden givet sig til at sysle med Potteplanterne henne i Vindueskarmen, men under Slutningen af de Andres Tale, var det tydeligt. at hun faldt i Tanker over Et eller Andet; thi det gik ikke alene ud over de visne Blade, som hun pillede af Pelargonien, de friske fik sig ogsaa stundom et lille Nap af hendes rappe Fingre, saa hele Planten rystede paa Hovedet for at protestere mod hendes Fejltagelse. Da hun nu engang var bleven inddragen i Samtalen, fortsatte hun den ved at sige til Forældrene: „Hør, veed I, hvad jeg synes? Jo, at I skulde bede Hr. Brockhoff med iaften, for han er jo ogsaa fra Kjøbenhavn, og det kunde vist more Frøken Melsing at træffe et Byesbarn.“ Hun vendte ikke engang sit Ansigt om mod Forældrene, da hun sagde det, for det var jo nødvendigt, at hun havde sit Blik stivt rettet paa den Pelargonia, aldeles nødvendigt, naturligvis!

„Gud ja, Barn, det har Du Ret i!“ udbrød Moderen. „De er fra samme By. de kjender rimeligvis hinanden.“

„Nej. veed Du hvad. Mutter! Dertil er Kjøbenhavn s'gu altfor bredskuldret en By!“

„Vist ikke nej, jeg har da tidt nok læst paa Prent, at alle Kjøbenhavnere kjendte hinanden. Men det er nu det Samme, jeg synes og, at vi skulde bede Brockhoff med. Gaa ind og hør, om han kan!“

„Det skal jeg!“ svarede Wonge, og saa gik han, — men ikke længere end ind i Skjænkestuen, for da han saae Kløvborg sidde der og undervejs var kommen

i Tanker om den lange Vej ind til Nabohuset, fik han den gamle Dyrlæge til at overbringe Indbydelsen under Paaskud af, at han saa nødig gik fra Forretningen, hvad der var i den strengeste Overensstemmelse med Sandheden.

Maag kom ualmindeligt tidligt om Aftenen, thi det var hans Hensigt at stille sit bekjendte Talent for at pynte Vinduer til Disposition ved Bordets Dækning, og han fik da ogsaa Servicet og de forskjellige Fade og Assietter med Paalæg placerede saaledes, at de efter hans eget Udsagn dannede et meget virkningsfuldt, rigt ornamenteret Monster, men da han vilde stille to af Blomsterplanterne fra Vinduet hen paa Bordet, protesterede Wonge, fordi den gjæve Gjæstgiver ikke kunde begribe, hvad Nytte Grøntsager gjorde paa et Spisebord, naar det ikke var af den Slags, der kunde spises. Hans Protest var imidlertid af en ligesaa godmodig Karakter som han selv, thi da hans Kone og Datter fandt, at det var en pyntelig Dekoration, erklærede han, at h a m generede Blomsterne ikke, h a n skulde ikke tage Fejl af dem og Spegesildene eller Koteletterne, og saa lod han Manufakturhandleren pynte saa galt, denne vilde, og lo blot, saa det klukkede i ham, da Urtepotterne fik Busseronner paa af Skrivepapir.

Brockhoff, som vidste, at Præcision ikke var Familien Wonges stærke Side, kom betydelig senere — men Gud bevares mere end tidsnok —, og det var maaske Grunden til, at den Modtagelse, han fik af Maag, var saa kjølig, at Kræmmerens Haandtryk sikkert havde

forskaffet ham Frost i Fingrene, om ikke de Wongeske Hænder havde været parate til at opto dem ved deres naturlige Varme.

Der manglede nu kun Een af Selskabet, men det var rigtignok en temmelig vigtig Person, aldenstund det var hende, for hvem hele Stadsen var gjort, Frk. Carla Melsing. Nu er det ikke synderlig lysteligere at staa og betragte et veldækket Bord, end det f. Ex. er at undersøge en Tandlæges Instrumenter, naar man snart skal gjøre nærmere Bekjendtskab med dem, og efter en kort Ventetid faldt det derfor Wonge ind, at Grunden til Kunstnerindens Udeblivelse maaske kunde være den, at Ingen havde oplyst hende om, at der skulde spises nu. Da dette slog Alle ved sin Sandsynlighed, blev den raske Trine sendt som Stafet op til Frøkenens Værelse, paa hvis Dør hun kort efter præsterede en Storm af virtuosmæssige Trommehvirvler, der nær havde faaet Beboersken til at trimle ud af Sengen og ned paa Gulvet. Den unge Dame havde nemlig, mødig ovenpaa Rejsens Besværligheder, lagt sig lidt til Hvile paa Sengen, hvilket vil sige hverken mere eller mindre, end at hun havde snorksovet i halvtredie Time. Formodentlig maa hun have anseet det for fornødent at vække sig rigtig ved en længere Hovedtvætning, thi det varede henved et Kvarterstid, inden hun præsenterede sig i Spisestuen, men lige kjæphøj for det bar hun som sædvanlig Kartoffelnæsen højt i Sky og saae kun noget forpjudsket ud i Haaret, hvad hun stedse havde saare let ved at gjøre, da hun ikke bar Damefrisure, og heller ikke havde sit Haar

kortklippet paa Herrevis, men havde valgt en Mellemvej, idet hendes Haar var skarpt afstudset i Linie med Nakkehulen, saa man ved Synet deraf ikke kunde undgaa at mindes de moderne, afstumpede Hestehaler.

„Aa, her er Selskab?“ sagde hun og sendte Wonge ligesom et bebrejdende Blik.

„Nej“, svarede Wonge og gav i sin Forlegenhed sin højre Haarbukkel en lille Omdrejning, „det er ikke Selskab, det er kun nogle Bekjendtere af os, forat De ikke skulde sitte alene, det er ikke Andre end Kjøbmand Maag og Kandidat Brockhoff fra Kjøbenhavn — fra Kjøbenhavn!“

Om den gode Vært havde ventet, at Frøkenen efter denne Oplysning skulde være falden Kandidaten om Halsen, skal lades usagt, men vist er det, at han saae yderlig skuffet ud, da hele Virkningen af Præsentationen var, at Frøken Melsing gjorde et af disse stakkaterede Knæk fremefter med Overkroppen, der hos Nutidens unge Herrer og Damer gjælde for en Hilsen, og som nærmest bestaa i at stikke Tournuren — hvis man overhovedet bærer en saadan — saa langt bagud som muligt. Hun vendte sig strax derpaa igjen til Wonge og spurgte: „Hør, skal vi spise herinde i denne kvalme Stue? Kan vi ikke komme udenfor, ud i det Frie, det er saadan en herlig Sommeraften.“

„Ud—ud paa Torvet?“ stammede Wonge ganske forbløffet.

„Nej, Frøken, man er endnu ikke her i Flaarup kommen saa vidt, at man maa have siddende Gjæster paa Fortovet,“ oplyste Brockhoff.

„Det mener jeg heller ikke, men jeg saae for oppe fra mit Vindue, at der dog er lidt Have til Hotellet, kan vi ikke flytte Bordet derud?“

„Der har aldrig i min Tid spist noget Menneske derude undtagen Drengene, naar de tager deres Mellemmad med derover.“

„Jamen Herregud, Nogle skal jo være de Første, lad os saa gjore Begyndelsen!“

„Ja, jeg synes, det er en superb Ide af Frokenen,“ faldt Maag ind. „Der er noget Poetisk ved at spise i det Fri!“

„Poetisk? — Nonsens! Det er naturligt, at Maden smager bedre i den friske Luft end i en lummer Stue, det er det Hele, det er naturligt og ikke Andet!“

Da Wonges aldrig sagde Nej, naar de kunde gjore Nogen en Tjeneste, blev Manden og Konen hurtig enige om, at det ingen Ulejlighed var at flytte hele Menagen. Line med de bare Arme og Trine med det opskrabede Haar blev kaldte til Assistance, og da samtlige Gjæster hver bevæbnede sig med et Fad eller et Par Assietter, drog Selskabet snart i Procession over Gaarden under Anforsel af Wonge og Klovborg, der i deres stærke Arme bar det ikke saa lille Spisebord med Dug og Kuverter med samme Lethed, som havde det været en Karton paa en Blindramme, hvorpaa Kunstnerinden vilde tegne „Aften i Hotelhaven“ eller et andet Mesterværk. Men det forhindrede ikke Wonge i at betro sig selv, at han nok troede, den Kjøbenhavnerinde var lidt smaatosset.

Da Alle hjalp til, kom Bordet i utrolig kort Tid til at se ud ganske, som det havde gjort oppe i Spisestuen, saa hele Changementet mere var en Koulisse- end en Sceneforandring, og Alt og Alle stod parate, da den fyldige Husmoder i et sindig Marschtempo, der vidnede om, at hun var sig sit Ansvar bevidst, nærmede sig med den liflig duftende Frikassee i et ovalt, dybt Fad paa Størrelse med et Badekar for Børn. Det var nær gaaet galt med hendes Entrée gjennem Pindeværks Stakittet, thi just som hun befandt sig i Laagen, kom hendes tolvaarige Søn stormende efter hende i saa voldsomt Løb, at det tog sig ud, som gjorde han Forsøg paa at slaa Baghovedet ind paa sig med sine egne Hæle. Madammen havde imidlertid Aandsnærværelse nok til at vige tilside og klemme sig opad Stakittet, thi hun vidste vel, at den klumpevorne Knægt efter Faderen havde arvet en fremherskende Tilbøjelighed til hellere end at bøje af for dem, han mødte paa sin Vej, at rende dem omkuld. Da der ikke findes noget stærkere Udtryk, maa det være tilstrækkeligt at sige, at Drengen vrælede: „Fa-er! Fa-er!“ som om han havde en Kniv i Halsen, skjønt Udtrykket langtfra er kraftigt nok, ganske bortseet fra det Uforstaaelige i, at Folk overhovedet kunne brøle med en saa extraordinær Tilvæxt netop paa det Sted. Hverken Faderen eller de Andre, som kjendte de unge Wongers livlige Udtryksmaade, tog mindste Notits af Vrælet, men Frk. Melsing udbrød opskræmmet: „Det er vist Dem, Drengen kalder paa? Bare der ikke er noget Galt paafærde, han skriger jo, som der var skeet en Ulykke!“

„Naa, det kan jeg ikke vide!“ svarede Wonge med sin sædvanlige, flommede Ro. „Saadan broler jo Unger altid, det er deres Natur! . . . Hvad er der ved det, Hans?“

„Der er kommet . . . der er kommet en Fremmed,“ hvæsede den forpustede Søn, der løb lige bus i Faderens Favn, saa han vilde have væltet ethvert, mindre let funderet Væsen ned af Stolen. „Det er en fin Herre, som Trine ikke kjender, og som vil have et Værelse, og som vil tale med Dig.“

„Ja, ja, han kan vel bie, til jeg faaer afspist,“ brummede Wonge og delikaterede sin Næse med en lille Pris af Frikasseeduften.

„Nej, veed Du hvad, Fatter, Du skal værs'god gaa derop strax!“ kommanderede hans Kone iltert. „Tænk bare, en Gjæst til, det er to paa een Dag, det er jo helt storartigt!“

„Jamen Maden, den bliver jo helt kold . . .“

„Gamle Hyllested vilde aldrig have offret en Portion Frikassee en Tanke, naar der var Udsigt til en Gjæst!“ snerrede gamle Klovborg bistert.

„Vilde han virkelig ikke?“ sagde Wonge med oprigtig Beundring for en saadan Selvfornegtelse. „Naa jaja, naar I er enige om at jage mig væk, kan jeg ligesaa godt gaa med det Samme. Men I er saa god at levne Noget til mig, det siger jeg!“

„Aa, der er Mere end Nok!“ forsikrede Fruen, og med den Trøst maatte Værten saa lunte af, men han gjorde det ikke uden at sende Fadet et langt, smertefuldt Afskedsblik.

„Vær saa god at tage for Dem af Retterne,“ fortsatte Mad. Wonge og bød Frk. Melsing.

„Skal vi ikke hellere vente paa Deres Mand?“ spurgte denne i et uforklarligt Anfald af Hensynsfuldhed.

„Næ, bitte Frøken, hvad skulde det gjøre godt for? Han kommer desuden snart tilbage, kjender jeg ham ret.“

Det lod virkelig til, hun gjorde det, thi der gik ikke to Minutter, saa stillede Wonge igjen. Han var imidlertid ikke ene, men førte den fremmede Herre, som Trine ikke kjendte, med sig og introducerede denne ved at sige: „Her bringer jeg en ny Gjæst, Hr. Tandlæge Boldt, fra Kjøbenhavn . . . Hvad behager? Naa, nej, det er rigtigt, Bull, var det, Tandlæge Bull! Ja, jeg har lidt svært ved at huske Navne.“ Han præsenterede derpaa Selskabet noget uceremonielt ved et simpelt Navneopraab, men begyndte dog med Kjøbenhavnerne, hvad der kun tilføjede saavel ham som hans Kone en ny Skuffelse, da der nu viste sig at være hele tre Kjøbenhavnere, som ikke kjendte det Mindste til hverandre.

„Ferdinand Bull, Klinik for Tandsygdomme, Hverdage fra ni til tre, Søndag fra ti til tolv. Smertefri Tandudtrækning. Tænder indsættes, saavel hele Gebis som enkeltvis. Døren er aaben. — Der har De hele Ramsen!“ tog den Fremmede til Orde med et gemytligt, kammeratligt Buk. „Naar Hr. Wonge sagde, jeg var Kjøbenhavner, har han for saa vidt Ret, som min Vugge stod i Antoniestræde sex og tyve, tredie Sal tilhøjre, men nu er det flere Aar siden, jeg har været bosat i

denne vordende Storstad og Frihavn. Jeg flygtede bogstavelig fra den, havde for Meget at bestille, blev overanstrengt, nervos, ødelagt. Folk snakker nok saa meget, om hvor grusomt det er at faa en Tand trukken ud, nej, lad dem prøve at gjore den Boddelgjerning sex Timer itræk, saa skal de s'gu faa noget Andet at føle! Saa tog jeg Reissaus og drog til Udlandet."

„De rejste vel sydpaa som alle nervøse Svæklinger?" spurgte Frk. Melsing i en noget haanlig Tone.

„Nej, jeg har været mange Steder, sidst i Amerika." — Der kom ligesom noget Forlegent over Ferdinand Bull, da han sagde det, og han skyndte sig at tilføje: „Det var mest den lange Sørejse, der blev mig anbefalet for mine udjadskede Nerver. Men det gefaldt mig ikke derovre, saa tog jeg hjem igjen, og nu har jeg prøvet i et Par af Landets Kjøbstæder, men det var mig dog igjen for smaat, og derfor vil jeg forsøge her i Flaarup."

Det Dristige i denne Tanke indbragte Bull en Bunke forbavsede Øjekast, kun Wonge bød ham Velkommen i de mere velmente end velvalgte Ord: „Ja, det kunde jo være helt rart at beholde Dem her! Saa har vi baade en Dyrlæge og en Tandlæge i Huset og mangler bare en ordentlig Doktor . . ."

„Og saa et Gravsted!" føjede Bull til uden at være i mindste Maade fornærmet.

„Aa ja, det kan De have Ret nok i! . . . Naa, lad os To nu komme ilag med Resterne af Frikasseen! Jeg vædder paa, at naar vi faaer talt lidt med det Fad,

saa ligger det solle Lam snart med de bare Ben ivejret."

Baade Værten og Gjæsten gav sig med saa god Villie ilag med Spisningen, at der var Tid nok for de Andre til at tage den nye Hotelbeboer i nærmere Øjesyn, og det gjorde de da ogsaa med al onskelig Ugenerthed. Det var tydeligt, at om Manden ikke alt havde oversteget fyrretyve Aars Skjellet, saa var denne Begivenhed umiddelbart forestaaende, derom vidnede alene den af flere Rækker anstrengte Rynker furede Pande, der utilborlig anmassende havde annekteret den forreste, storre Del af Issen og fejet de forhenværende fyldige, brune Lokker i Bunke langt bagude, men tiltrods herfor var der udbredt en friskfyrsagtig, forsoren Ungdommelighed over det ret regelmæssige Ansigt med den fint krogede Næse, den noget forflojne Knebelsbart og den skarpt tegnede Hage. Der lyste en vis, frejdig Gaaen-paa ud af hans Miner, man fik en bestemt Folelse af, at Manden ikke var bange af sig, men det var mere Dumdristighed end Energi, som Trækkene robede. Man vilde maaske endog have fundet ham kjon, om han ikke havde havt et uroligt, usikkert Blik, der hurtig, ligesom sky smuttede fra den ene Gjenstand til den anden, og som, naar det modte et bestemt Blik fra et andet Par Øjne, slukoret listede afvejen, som skammede det sig over sin egen Ustadighed. Det skjæmmede hele Udtrykket og gav selv hans Smil noget Forceret, for ikke at sige Træt over sig. Hans Klædedragt gjorde ikke noget soigneret Indtryk, det faar en Paaklædning vanskeligt, naar den bestaaer af tre Stykker,

der hver hører til sit Sæt Tøj, og det var det tydelig nok, at de brune Benklæder, den mørkeblaa Vest og den lysegraa Jakke gjorde. Forøvrigt havde hele hans Kostume, ligefra de noget medtagne Sko, hvis lange Snabler nok saa fripostig stræbte opefter, til det spraglede Humbug, der var begyndt at flosse, men alligevel bar den lille, billige Guldnaal flot paa tre Haar henne ved Siden, et bohêmeagtigt Præg, som klart sagde, at Ejermandens Evner ikke nær kunde holde Skridt med hans Lyst til at flotte sig.

Det var netop den Bohêmefaçon, han havde paa sig, som vakte Carla Melsings Opmærksomhed, thi det hang sammen med Noget i hendes eget Naturel. Mellem Mennesker med denne Slags Temperament existerer der ligesom et ubevidst Frimureri, der bevirker, at to Individer af Arten altid finde hinanden selv blandt Tusinder af Hverdagsfolk, og det faldt derfor af sig selv, at Frk. Melsing saasnart som muligt søgte at indlede et nærmere Bekjendtskab med Bull. Før denne kom, var hun blidelig bleven vugget afsted paa Maags letflydende Konversation, der ogsaa i den Henseende lignede en rivende Strøm, at det var umuligt at kæmpe imod den, men forøvrigt var det løbet langt stilfærdigere af, end man kunde have ventet mellem to saa bundforskjellige Mennesker som den slikkede Manufakturhandler og den uslebne Kunstnerinde. Ganske vist havde hun til en Begyndelse hørt paa en Serie filosofiske Kunstbetragtninger af ham med samme livlige, slet ikke edderspændte Interesse, hvormed for Ex. en alvorsfuld Wagnerianer lytter til en letsindig plaprende

Lirekasse, og havde ogsaa endt som en Saadan med at rette en særdeles utvetydig Opfordring til Foredragsholderen om at holde inde med sine gyselige Præstationer og gaa andetsteds hen og plage sine Medmennesker; men da Maag saa var slaaet om til at tale om de Flaarupske Lokaliteter og Forhold, fik hun Interesse for hans Tale, dog ikke før han kom til at berøre, hvad Byraadet var for en elendig Samling af gamle, dumme og indbildske Parykblokke, som stængede alt Nyt og Ungt ude og aldeles ikke var paa Højde med sin Tid.

En saadan Betragtning var Vand paa hendes Mølle, og hun satte da ogsaa strax denne i Gang med at knuse, male, pulverisere ikke alene de nævnte Parykblokke, men alle lignende, udlevede, fordummede Autoriteter og Institutioner, trolig assisteret af Maag, der ogsaa lod sin mindre Mølle gaa for fulde Sejl, malende alt Gammeldags til Støv, — og det var utroligt, Alt hvad de to Kompagnoner kunde finde forældet.

I denne behagelige Beskjæftigelse, der til alle Tider af Ungdommen er bleven skattet som en af de største Fornøjelser, blev de afbrudte ved Bulls Ankomst, thi denne afledede som sagt Carla Melsings Opmærksomhed fra Maags Underholdning, men hun var dog fornuftig nok til at lade den nye Gjæst stille sin første Hunger, før hun gav sig ilag med ham. Da hun antog, dette var Tilfældet, begyndte hun paa sin uforknytte Maade, idet hun for at vække Bulls Opmærksomhed saa at sige bankede paa hos hans, paa Bordet liggende Arm med Enden af sin Gaffel: „De troer formodentlig, at jeg er saadan en rigtig, kjøbenhavnsk Badegjæst, som ligger

herovre for at vadske Balstovet af mig og faa lagt ny Teint paa Kinderne til næste Sæson? Men De tager Fejl, jeg er her ogsaa paa Professionens Vegne."

„Hvorledes?" spurgte Bull, der vilde have været i ikke ringe Forlegenhed, om han skulde have svaret paa hendes Spørgsmaal, aldenstund han ikke havde gjort sig den fjerneste Forestilling om Aarsagen til hendes Ophold i Flaarup. „De er en af disse kvindelige Læger, der for at modbevise Sætningen om, at Kvinden kun er skabt til at expedere Folk ind i Verden, gaaer de mandlige Læger i Næringen og kappes med dem om at expedere saa Mange som muligt ud af Verden?"

„Nej, hahaha! De skal ikke blive bange, jeg er ingen Konkurrent, jeg er Malerinde!"

„Ah, jeg bøjer mig dybt i Støvet! Frøkenen hører til de Udvalgte som med deres fine Pensel foreviger „Roser og yndige Blommer i et Glas" eller „Æble, Pære, Blomme, Kirsebær og Dikkedikkedik, en lille Dugdraabe paa det grønne Blad?" Jeg beundrer denne amagertorvske Retning i Kunsten!"

„De kan spare Deres Spot! Jeg dyrker Landskabsmaleriet, men jeg bruger megen Staffage, megen Staffage!"

„Ah, saa vilde jeg bøje mig endnu dybere, hvis jeg ikke i saa Fald stak Næsen ned i Kartoffelsalaten! . . . Tilgiv min Uvidenhed, men Staffage i et Landskab, er det ikke saadan Noget, som jeg vil for Exempel sige et Torveskur hist, en Huggeblok her og et Par Høns der?"

„Aa, kan De nu ikke tale fornuftigt? . . . . Jeg

mener nemlig, at visse Stemninger i Naturen er kongruente med tilsvarende Stemninger hos Menneskene, og at det er en af Kunstens Opgaver at faa dette frem,“ sagde Frk. Melsing, hvem det aldrig skortede paa theoretiske Fraser. „Saaledes har Skoven paa en sollys Foraarsdag den samme forhaabningsfulde Stemning som et ungt Par, hos hvem Elskoven gryer, medens den paa en trist, sludfuld Efteraarsdag hører den ensomme, hypokondre Pebersvend til. Synes De ikke det Samme?“

„Naa-aa! Jeg kan nok se, at der kan tænkes en vis Korrespondance mellem for Exempel et ubehagelig stikkende Tjørnekrat og et Selskab af ældre, spidse Frøkener, eller at endel unge Skovtursgjæster ikke kunde tænkes bedre anbragt end ved Solbærrene i Krohaven, men . . .“

„Aa, De er jo ikke til at tale med! Naar Alt kommer til Alt, er De naturligvis et rigtig filistrøst Stuemenneske!“

„Nej, deri tager De dog Fejl! Jeg har vist færdedes mere i Skoven end nogen af de Tilstedeværende, selv Dem iberegnet. Jeg skal sige Dem, i min Ungdom opholdt jeg mig et Par Aar i Sverig . . .“

„Naa, der har De ogsaa levet? De hører nok til de ambulante Medborgere, der har en Svaghed for at holde Flyttedag?“

„Amerikansk Flyttedag, kan De godt sige, hvis De ikke har Noget imod en lille Brander! Nej, jeg bildte mig dengang ind, jeg havde Lyst til Forstvæsenet, og i den Anledning havde jeg søgt Plads paa en særdeles skovrig Gaard i Skaane, men jeg gjorde jo snart

den Opdagelse, at det var en gemen Slagterbutik, jeg var kommen til."

„En Slagterbutik?" spurgte Frk. Melsing og fik sig en Mundfuld Luft istedetfor en Bid Ostemad, idet hun blev saa forbavset, at hun trak det Stykke Smorrebrod, hun just vilde gjore Indhug paa, tilbage fra sin Mund.

„Ja, det gik bare ud paa at slagte Skovene, hugge ned for Fode og bringe saa meget Mønt ud deraf som muligt. Det var det mest oprørende Barbari, jeg har været med til, det skar mig i Hjertet at se Skovens stolte Kæmper falde en for en for disse Snigmord."

„Og saa rejste De?"

„Ja, det gjorde jeg, for vi blev Allemand sagt op, desformedelst der ikke var saa meget Træ tilbage paa hele Ejendommen, at et Pattebarn kunde faa en Splint i Fingeren deraf."

„Naa, og saa vendte De Trærodderne Ryggen og drog hjem for at tage fat paa Tandrodderne?"

„Ikke strax, jeg gjorde forst en lille Afstikker til Hamburg."

„Jeg vidste ikke af, De led af Overflod paa Skove dernede."

„Nej, Forstvæsenet havde jeg opgivet, jeg gik kun til Hamburg for at se mig om."

„Naa, det havde De Raad til?"

„Raad til? Det kostede mig Ingenting."

„Ingenting? Aa, hor, lær mig, hvordan De bar Dem ad dermed!"

„Ganske simpelt!" Jeg gav Undervisning i Dansk, det var en dobbelt Fordel, for med det Samme lærte

jeg jo Tydsk af at tale med Eleverne. Paa den Maade har jeg gjort Turen gjennem det meste af Europa; fra Hamburg gik jeg til Bryssel, underviste der i Dansk og Tysk og lærte selv Fransk, saa styrede jeg Kursen til London, gav Timer i Dansk, Tydsk og Fransk og perfektionerede mig selv i Engelsk, og saa videre. Det er en meget praktisk Methode, bedre end Ollendorffs og Ploetz's, og hvad alle de parlerende Herrer hedder."

Carla Melsing kom til at smile over Beretningen om denne lingvistiske Rundrejse, og det irriterede Maag, der ikke havde kunnet klare for sig selv, hvad det var for en aparte Følelse, der under de to Andres gjensidige Tilnærmelse havde bemestret sig ham, thi Følelsen af at være tilovers havde den selvbehagelige Yngling til Dato aldrig gjort personligt Bekjendtskab med. Fra først af havde han været særdeles velvillig stemt ligeoverfor Bull i dennes Egenskab af Gjæst i det Hotel, for hvilket han nærede saa levende en Interesse, men da han saae, hvorlunde Tandlægen ganske ugenert annekterede den Kvinde, som han mente at have erobret for sig ved sin aandfulde Underholdning, slap hans Taalmodighed op, og den Jalusi mod Kjøbenhavneren, der stedse slumrer i ethvert provinsielt Løvehjerte, vaagnede i al sin Kraft. Han gav sig til at grunde paa, hvorledes han i en Haandevending skulde gjøre det af med sin Rival — thi han tvivlede intet Øjeblik om, at det vilde være ham den letteste Sag af Verden —, og under disse sine Grublerier affyrede han den ene rappe Salve Smæld med Tænderne efter den anden;

det var nu hans Vane, ligesom der er Folk, som mene, at det skjærper Tænkeevnen engang imellem at tage sig en Bid af sine Negle.

Med en Fagmands interesserede Øre lyttede Bull i nogen Tid til dette Tandknipseri; men da det ikke syntes at ville holde op igjen, spurgte han mere forretningsmæssigt, end egentlig medlidende: „Har De ondt i Tænderne?“

„Nej, aldeles ikke!“ svarede Manufakturhandleren saa overlegent, som om han nok skulde vide at holde slige hverdagsagtige Pinsler borte fra sin ophojede Person. „Mine Tænder fejler Gudskelov ikke noget, og selv om de gjorde det, kunde det ikke falde mig ind at henvende mig til Dem med nogen Ordre.“

For et Øjeblik fæstede Bulls urolig sogende Blik sig fast og hvast paa Maag, og der lyste en ubeskrivelig Ringeagt ud deraf, men saa spurgte han koldt og rolig med en lad og træt Ligegyldighed som en Lærer, der opgiver at tugte en Skoledreng: „Hvad vil De egentlig sige med det? Tvivler De maaske om, at jeg har *jus practicandi*?“

Maag, der ikke var rigtig sikker paa, om den nævnte Gjenstand var en særegen Slags Piller eller maaske en aparte Tang, mistede endel af sin Selvsikkerhed og stammede: „Nej, bevares vel, det tvivler jeg ikke paa. Jeg mente blot, at . . . at jeg ingen rigtig Tiltro har til den amerikanske Lægekunst, og det er vel derovre, De er uddannet?“

„Jeg sagde for udtrykkelig, at det var efter min oprivende Virksomhed som Tandlæge herhjemme, at

jeg tog til Amerika. Nej, derovre havde jeg mange mærkværdige Livsstillinger, men Dentist — næ!"

„Aa, fortæl os Lidt om, hvad De har været!" bad Carla. „De har vist oplevet mange morsomme Ting?"

„Morsomme? Aa, der er Maade med det! Jeg befandt mig egentlig bedst, da jeg var Deligencekusk."

„Deligencekusk?" lød det i harmonisk Duet fra Carla og Maag, og „Deligencekusk?" lød det fra Wonge, som nu fik en pludselig Interesse for sin nye Gjæst.

„Ja, der maa man tage, hvad man kan faa, og desuden skulde jeg jo helst opholde mig saa meget som muligt i Luften, og det kan De tro, der var Nok af oppe i den første Sals Lejlighed paa Bukken. Men desværre kunde jeg ikke kjøre dem tilpas."

„Ikke? Hvad var der ved det?" spurgte Wonge, hvem denne Del af Historien i høj Grad tiltalte.

„Jo, se, vi havde jo en bestemt Tid, i hvilken vi skulde tilbagelægge Strækningerne mellem de forskjellige Stationer, men den Tid havde jeg saa svært ved at holde, for det var de mest nedersachsiske Veje, man kunde tænke sig. Troer De, vi havde Tid til at kjøre afvejen for saadanne Bagateller som et omblæst Træ eller et Hul paa et Par Alens Dybde, som Regnskyllet havde lavet? Nej, tværtom, de Fire blev sat i Galop, og saa gik det hej, hop! over Træstammen eller plump, pladask! ned i Vandhullet. Saa blev jeg en Dag kaldt ind til Stationsbestyreren, og han siger til mig: „Nu er der igjen Klage over, at Du kommer for sent, gamle Dreng! Jeg har jo sagt, Du fik din Afsked, naar det igjen passerede. Vi har ingen Brug for Trompetsnegle her!

Kan Du ikke passe Tiden bedre end en opslidt Waterbury?" — „Om jeg kan?" svarer jeg gnaven i Muskaten. „Det gjælder to kvart Whisky, imorgen skal jeg være paa Pletten ligesaa præcis, som det var til Jeres egen Begravelse!" — Naa! Næste Dag, da jeg kom strygende op for Stationen med Passagerkonvolutten, stod Bestyreren paa Trappen med Uhret i Haanden og raabte til mig: „All right! Godt klaret, gamle Ferdinand, Du har vundet! Men Du har ogsaa havt en let Tur, der er jo hverken Passagerer eller Bagage med." — „Jeg har nok hørt," svarede jeg, „at man kan tabe Næse og Mund af Forbavselse, men I har nok ogsaa sat Øjnene til? Karossen er jo propfuld af Folk og Bagage." — „Det gjælder to andre Kvart Whisky, der er aldrig en eneste Passager!" siger han. — „Den er svart!" siger jeg og vender mig om. Men aldrig i mine Dage er jeg bleven saa forbavset. Der var ikke saa Meget som Kasketskyggen af en Guldgraver eller blot Prøvekassen af en Handelsrejsende at se. Vil De tænke Dem, bare fordi det var gaaet lidt gesvindt, havde jeg kjørt og spildt baade Passagerer og Gods i Grøfter og nedad Skrænter, og saa maatte der sendes en Extravogn flere Mil ud i Landet for at samle Deligencens Indmad op, — men jeg fik Afsked paa graat Papir!"

„Ja, det er ingen Sag at være interessant, naar man har været i Amerika, det kunde jeg ogsaa være!" faldt Maag ind, højligen irriteret over, at Tandlægen havde overtaget det første Violin Parti, som han mente sig selv at være eneste retsmæssige Besidder af.

„Undskyld, det tvivler jeg dog paa!“ svarede Bull med et ironisk Smil, der imidlertid ej havde Kraft til at holde sig længe.

„Det skulde formodentlig være vittigt hvad? He! Men jeg vil bare sige Dem, at jeg ikke er bange for Dem!“

„Saa er vi i den Henseende ganske ligestillede ligeoverfor hinanden, og jeg vil blot tillade mig at underrette Dem om — for det Tilfælde, at De gaaer til Yderligheder —, at jeg naturligvis som forhenværende Amerikaner altid gaaer med Revolver paa mig.“

Længere kom Bull ikke; thi da Maag, der for at give sine Udtalelser Eftertryk havde bøjet sig over Bordet mod Tandlægen, modtog denne Meddelelse lige i Ansigtet og tilmed misforstod en højst uskyldig Bevægelse, som Bull gjorde mod sin Brystlomme for at tage et Lommetørklæde op, retirerede han i største Befippelse, hvorved han kom til at give Bordet et lille, venskabeligt Puf. Dette var paa ingen Maade stærkere, end, at ethvert velopdragent Bord under almindelige Omstændigheder ingen Ophævelser vilde have gjort i den Anledning, men som tidligere bemærket skraanede Jordsmonnet i Hotel Danias Have jo temmelig betydeligt, og Spisebordet stod derfor ikke synderlig sikkrere end en Danserinde, som hviler paa sit ene Ben og har det andet Ben anbragt etsteds ude i Luften. Som bekjendt har i Reglen en saadan Kunstnerinde en mandlig Assistent, der træder til som en Art Afstiver og spænder sine Hænder om hendes smækre Midie, naar Attituden ikke længere er holdbar for hende, og

som Saadan optraadte Wonge i dette Tilfælde, omend ikke slet saa gratiøst, idet han, da Bordet ytrede Lyst til at vende Mølle ned ad Skraaningen, plantede begge sine brede Labber med en saadan Kraft paa den mest rebelske Ende af Bordet, at dette paa en særdeles slaaende Maade blev overtydet om Nødvendigheden af at blive staaende rolig, hvor det var. Hindrede han end saaledes enhver Udskejelse fra selve Bordets Side, saa formaaede han ikke at gjøre det Samme ligeoverfor Servicet, der ved Stødet begyndte at tumle om mellem hinanden med en overstadig, for Porcellæn ligefrem livsfarlig Kaadhed. Først bød en tykmavet Sauceskaal, som paa et tidligere Stadium kunde have trængt til en Savlesmække, nok saa gemytlig en halvfyldt Ølflaske op til Dans ved at give den et intimt, forsvarligt Puf i Siden, hvorpaa de i munter Tyrolerdans hvirvlede ned ad Bordet ved hinandens Side og fik undervejs overtalt et Fad med Aal i stærkt bævrende Gelée og en forvildet Sennepskrukke, som ikke havde kunnet finde hjem til sin Plat-de-menage, til at være med som *vis-à-vis*, og saa valsede de lystige Par forlænds og baglænds, som det kunde falde sig, ned ad Skraaplanen, inklinerende for diverse Venner og Bekjendte af Husgeraadet. Saa ellevilde vare Deltagerne i dette lille Dansedivertissement blevne, at de ikke formaaede at standse, da de naaede den nederste Rand af Bordet, men satte ud over denne i nogle mere kluntede end yndefulde Bukkespring og fløj paa Hovedet ned paa Jorden. Da denne var temmelig blød, vilde de sikkert være slupne helskindede herfra, ifald de bagerste

af dem netop ikke havde havt en ulyksalig Tilbojelighed til at opsoge just de samme Pladser, hvorpaa deres Forgængere havde lagt sig, thi herved kom de til at klinke med hinanden paa en noget haandgribelig Maade. Man vil maaske undre sig over, at de af Selskabet, som havde Plads ved Bordenden, ikke forhindrede disse skrøbelige Sager i at foretage slige Evolutioner, og det undrede allenfalds de andre Tilstedeværende, men deres Forundring tabte sig hurtig, da de gjorde den Opdagelse, at de to Stole, paa hvilke Agathe og Brockhoff havde siddet, stod tomme, eftersom det unge Par alt for en Stund siden havde hævet Taflet for deres Vedkommende og trukket sig tilbage til Havens mere ensomme Partier.

Maag geraadede fuldstændig i Extase, da han saae dette, mest fordi han blev gal i Hovedet paa sig selv over, at han havde kunnet glemme sine egne Affærer for disse to Kjøbenhavnere, som i Grunden slet ikke vedkom ham, og da han kun havde Tanke for at komme hen og forpurre de unge Menneskers fortsatte Sammenværen, foreslog han: „Skal vi ikke rejse os med det Samme?“, en Opfordring, der nok kunde synes noget overflodig, aldenstund samtlige Tilstedeværende, selv den tungtlastede Wonge, vare sprungne op, da Porcellænet faldt klirrende til Jorden. Uden at gjore nogen Undskyldning, hvortil der dog maaske havde været nogen Anledning for ham, og uden at gjore saa meget som at hjælpe med til at samle de forulykkede Gjenstande op, stormede han afsted i Retning af det bortflygtende Par.

IV

Med Hensyn til — om man saa kan kalde den — Flugten fra Ægyptens Kjødgryder bør det berettes, at det var gaaet saaledes til med den. Af letfattelige Grunde varede Spisningen i det Wongeske Hus stedse en god Stund, og tidt og mange Gange havde Agathe og Brockhoff været fortvivlede over at spilde deres kostbare Tid ved at sidde som uvirksomme Tilskuere under den sidste Halvdel af Maaltidet, thi tænk, hvilken velsignet Mængde af de dybeste og interessanteste Hemmeligheder, de kunde have faaet betroet hinanden, om de havde været under fire Øjne i det samme Tidsrum. Den Aften, her er Tale om, halede imidlertid Ferdinand Bulls Selvbiografi Aftensmaaltidet ud i en saa utilbørlig Grad, at Brokhoff tilsidst ikke kunde dy sig for med ungdommelig Forbitrelse at hviske til sin brunøjede Naboerske: „Jeg hader Amerika! Det er det nederdrægtigste Land, der findes paa hele Guds grønne Jord!“

Agathe kneb Øjnene sammen, saa de to brune Skjælmsmestre forsvandt for et Øjeblik, og lo, idet hun sagde: „Hvor kan De være saa urimelig? De kjender jo ikke det Mindste til det Land!“

„Nej, ikke videre, det indrømmer jeg! Men saa Meget veed jeg da, at Folk, der har været derovre, altid skal vaase og ævle om det, og det finder jeg utaaleligt!“

„Men De behover jo slet ikke at høre efter, vi kan jo godt tale om noget ganske Andet.“

„Aa, det kan man jo ikke, saadan som de sidder og braller op derhenne.“

„Det er ogsaa kjedelig, vi skal sidde saa nær ved dem! Hvis . . . hvis . . . jeg sætter, at vi var dernede ved Aaen, saa . . . saa vilde vi slet ikke være generede af dem. Der er jo ganske vist Ingen, som lægger Mærke til os, men . . .“

„Hør, jeg faaer en Ide! Kan vi ikke lempelig og gedulgt liste os bort herfra?“ udbrød Reinhard med en vis Selvbeundring, for han troede virkelig, det var ham, der havde faaet Ideen, den indbildske Dumrian.

Agathes Svar kunde ikke siges at mangle noget i Retning af Tydelighed, thi det bestod kun i, at hun sagtelig lod sig glide ud paa Yderkanten af Stolen, og herfra smuttede hun let og lydløst som en Ellepige bort bag det nærmeste Træ, hvor hun gjemte sig lidt, før hun vovede sig videre. Hun behøvede ikke at vinke ad Ridder Reinhard, den Stakkel var forlængst elleskudt, og han fulgte da ogsaa efter, om ikke saa adræt som hun, saa dog uden at blive opdaget. Puttende sig bag Træer og Buske sneg de sig længere og længere bort, til de standsede nede ved Aaen, og det var ikke hans Skyld, at de gjorde Holdt her, den forføriske Ellepige kunde godt have lokket den daarede Ungersvend ud i de kolde Vover, om hun havde villet det. Det blev hverken dybe, vigtige eller interessante Hemmeligheder, de betroede hinanden dernede, hvor han med Armen støttet til Træet stod og

stirrede sig endnu mere fortumlet i de blændende, mørkebrune Øjne, det var snarere en saare dagligdags Passiar, de førte, men hvad gjorde det, naar de Begge følte sig saa ubeskrivelig lykkelige derved.

Det behøver ikke at siges, at de langtfra — aa, saa langtfra — havde faaet udtalt med hinanden, da Maag paa det Ubehageligste afbrød dem ved at komme løbende til, idet han allerede et godt Stykke fra dem raabte: „Frøken Agathe! Frøken Agathe! Der gik en hel Masse Porcellæn istykker!"

„Ja, det hørte jeg," lød hendes ret naturlige Svar, thi naar man da ikke var saa døv som en udblødt Bergfisk, kunde man i den ene Ende af den lille Have ikke godt undgaa at høre, hvad der foregik i den anden. „Synes De, det er underligt, at det ikke kunde taale at blive kylet saadan ned paa Jorden? Men siig mig, hvorfor gjorde De i Grunden det?"

„Hvorfor? Hvorfor? Jeg kom til at ryste ... ryste til Bordet, mener jeg begribeligvis! Hvem tænkte paa, at det Bord ikke var mere solidt funderet? Men hvad skal jeg gjøre? Jeg forsikrer Dem, jeg er ganske elendig!"

„Foreløbig synes jeg, De skulde hjælpe Moder at samle op, det mener jeg vilde være ret passende!"

Agathe havde ikke behøvet at raade Brockhoff hertil, thi saasnart han saae, at de alligevel vilde blive forstyrrede, var han ilet op for at hjælpe de Andre med at bjerge, hvad der kunde bjerges, fra Skibbruddet, og saaledes gik det til, at Agathe for Øjeblikket befandt sig ene med Manufakturhandleren.

„Jeg maa op at se, hvordan det staaer til,“ sagde den unge Dame, hvem dette Tilfælde slet ikke tiltalte.

„Aa nej, gaa ikke, Frøken!“ bad Maag, der havde faaet Tid til at tænke sig om og undertiden kunde udvise ikke saa ringe Kløgt i at benytte Situationen. „Det er egentlig Dem, der er Skyld i det Hele.“

„Jeg?“ gjentog hun med en Snes Spørgsmaalstegn efter og blev staaende af samme Grund som Lots Hustru, af den pure Nysgjerrighed.

„Jo, for Grunden til, at jeg før blev saa altereret, var, at jeg saae Dem staa hernede i en mildest talt konfidentionel Samtale med denne Hr. Brockhoff.“

„Det troer jeg ikke!“ svarede hun med en saa klædelig Ligefremhed, at Ingen, end ikke Maag, kunde have taget det ilde op.

„Jo, jeg forsikrer, jeg kan ikke taale at se Dem give Dem saa meget af med den vigtige Bu . . . Buron . . . Buron . . .“

„Bureaukrat, mener De!“

„Ja, det vil sige, jeg veed ikke, om han har Noget at gjøre med noget Byraad, men jeg veed da, han er ligesaa vigtig, som om han allerede var Byraadsmedlem.“

„Hvem Andre skulde jeg tale med end ham? Fader og Moder var jo helt optagne af Tandlægen, og De har ikke sagt et Ord til mig hele Aftenen, men kun havt Øje for hende, den Nye, Kjøbenhavnerinden!“

Hun talte i en fornærmet Tone; for en lidt skarpere Iagttager var det tydeligt, at hun bildte sig ind at spille Komedie, og det vilde ogsaa have været ypper-

lig gjort, hvis det helt og holdent havde været Komediespil. Men var det det? Vel satte hun grumme lidt Pris paa Maags Opmærksomheder; men følte hun sig alligevel ikke paa Bunden af sit Hjerte noget krænket over Tilsidesættelsen? Sligt skal man aldrig forsværge hos en Kvinde.

Hvorom Alting var, saa var det Vigtigste dog, at Maag tog det for Alvor og følte sig lyksalig smigret over at have vakt hendes Jalusi, og hans Suffisance var kostelig, da han beroligede hende med: „Hvor kan De tro, jeg bryder mig en Smule om Frøken Melsing? Hun er mig jo ganske fremmed, det var kun af Høflighed, jeg viste mig opmærksom mod hende, det maatte jeg jo gjøre som Ven af Huset.“

„Da var det saamænd tydeligt nok, at det ikke var af Høflighed, hun gav sig saa meget af med Dem! De maa jo være helt stolt af at have gjort et saadant Indtryk paa saa stor en Kunstnerinde,“ riposterede hun, den udspekulerede lille Lurifax.

Og han blev det, blev helt stolt over, hvad hun der sagde. Ganske vist havde han ikke selv observeret, at han efter en saa storslaaet Maalestok havde bedaaret Frk. Melsing, men nu da Agathe paastod det, forekom det ham dog, at der nok var Adskilligt, der tydede derpaa, — saadan Noget seer en Kvinde, og tilmed en skinsyg Kvinde, altid meget bedre! Og den stakkels Nar blev helt forfjamsket. Hvorledes skulde han stille sig ligeoverfor dette nye Forhold, hvorledes afvikle disse kolliderende Engagements? Han vilde ikke opgive Agathe, ikke for nogen Pris, men paa den anden Side

kunde han dog heller ikke haanlig støde en saa berømt Kunstnerinde som Carla Melsing bort. Han maatte sande, at hvor smigrende det end er at være en Pigernes Jens, saa kan Situationen let blive ubehagelig, naar der er for Mange om Jens. Han var saa opfyldt af at spekulere paa, hvorledes han mest diplomatisk skulde klare sig, at han ikke lagde Mærke til, at Agathe strax efter at have givet sine krænkede Følelser Luft havde forladt ham og var søgt op til det øvrige Selskab.

Ret længe fik den efterstræbte Kræmmer dog ikke Lov til at grunde, saa nærmede Bull sig. Denne vidtberejste Mand havde nemlig en meget fin Næse, ikke alene hvad den ydre Struktur angik, og da han af den respektfulde Maade, hvorpaa Wonges undskyldte Maags Uheld, havde fornummet, at Manufakturhandleren var Potte og Pande der i Huset, og det til en Grad, saa der næsten hvilede en Helgenglorie om Potten og Panden, indsaae han grant, at noget af det Første han havde at gjøre, var at forsone sig med denne sacrosancte Husgud.

„Jeg har tilladt mig at sige til Mister Wonge, at han kan skrive den Bagatel af Glas og Porcellæn paa min Regning,“ begyndte han, henvendt til Maag, thi han vidste, at Intet imponerer Handelsfolk mere end at vise Flothed, naar der ikke er Udsigt til, at det vil betale sig at vise den.

„Saa? Hvorfor det?“ spurgte Maag, endnu noget kjølig, men dog endel formildet formedelst den Indrømmelse, der laa deri.

„Fordi jeg jo indirekte var Skyld deri.“

„Hvorledes er De kommen til den Erkjendelse?“

„Det kan jeg takke Frk. Melsing for, hun tog Dem saa varmt i Forsvar, da den gamle Graaskimmel — er det ikke Mister Klovborg, han hedder? — spurgte Wonge, om han ikke skulde notere det paa Deres Konto. Det er et voldsomt Indtryk, De har gjort paa det Pigebarn!“

„Aarh! Det er jo første Gang, hun seer mig,“ læspede Maag og forsøgte ved et Par raske Strøg at overtale sine slatne Bakkenbarter til at stritte ud til Siderne, hvad der dog af Mangel paa Øvelse ikke lykkedes for dem.

„Saadan er just Kunstnerinderne! Enten strax eller aldrig, det er Geniets Valgsprog! De har knust et Kunstnerhjerte, blot et Vink af Dem, hun falder Dem i Favnen, og De har Pallas Athene til Svigermoder — sublim Tanke!“

„Naa, De kjender Familien? . . . Ja-a, jeg troer dog ikke, det vilde gaa slet saa let!“ snøvlede Maag med et smørret Grin, hvilket vilde sige akkurat det Samme som, at han ansaae det for den letteste Sag af Verden, men hvor skulde han ogsaa kunne staa for en saadan Tilfældighed som den, at to Mennesker samtidig havde deres højst forskjellige Bevæggrunde til at binde ham den samme Historie paa Ærmet og gjøre ham Hovedet kruset, hvad eet Menneske ellers under almindelige Omstændigheder med Lethed kunde besørge.

„Jeg er aldrig bleven vippet saa ynkelig af Sadlen,“ vedblev Bull, da han mærkede, den Anden nok kunde taale en stærkere Dosis, „og der er ikke Mange,

der kan rose sig af at have gjort det, for jeg har en vis Rutine i Damepraxis. Jeg skal sige Dem, jeg havde en Tid i Paris Ansættelse som anden Elsker paa et *bureau de mariage* — Ægteskabskontor, forstaar De!“

„An . . . anden Elsker paa et Ægteskabskontor? Jer troer ikke, jeg veed, hvad det er for en Plads.“

„Jo, seer De, naar vi ikke kunde faa en Mand, som vi havde bestemt for en af vore Klientinder, til at bide paa, saa rykkede jeg frem som Reserve enten som svensk Greve eller som amerikansk Millionær, lod som jeg havde Kig paa samme brillante Parti og gjorde saa morderlig Kur, saa den Anden af lutter Jalusi skyndte sig at fri.“

„Det er voldsomt Alt, hvad De har oplevet!“

„Det er, hvad det er! Man har jo ikke siddet paa Vridsløse hele sit Liv igjennem! . . . Men kom, lad os gaa op til de Andre, skjønt De har nok hævet Festmaaltidet med det Samme, kan jeg se, for Fruen og den væne Tærne med Fedevare-Armene, er ifærd med at tage af Bordet.“

Bull satte sig i Marsch, og Maag fulgte mekanisk efter uden at gjøre Indvendinger. Om Bull med Overlæg styrede i nogen bestemt Retning, skal lades usagt, men vist er det, at de nærmede sig det Sted, hvor Carla Melsing stod i Samtale med gamle Klovborg, og da de kom nær nok til at høre, fik de deres Nysgjerrighed efter at vide, hvad de To kunde finde paa at tale om med hinanden, styret, idet Carla noget kategorisk og utaalmodig udtalte: „Jo vist saa, De vil netop være en ypperlig Model, Pokkers ypperlig! Havde jeg været

Maler af den gamle Skole, saa gav jeg Dem Bardedragt fra Vikingetiden paa og lod Dem sidde i en Klippehule og klimpre paa Harpe og sagde, De var Ossian, De veed nok ham, Sangeren?“

„Naa ja, jeg troer nok!“ . . . hakkede Klovborg i det og behandlede sit lange Skjæg, som var det en Cravatte, som han ikke kunde faa til at sidde rigtig, hvorpaa han prøvede sig frem med Spørgsmaalet: „Var det ikke ham med . . . med Odysseen?“

„Nej, dog ikke, men det kan nu være det Samme, hvem han var, for det er jo ikke som Ossian, jeg vil bruge Dem. Det er hele Deres furede Ansigt, der er godt, og især Skjæget, det er Penge værd, det Skjæg!“

„Troer De virkelig?“ spurgte Klovborg, hvis økonomiske Sands var saa udviklet, at han sikkert ikke vilde have betænkt sig længe paa at afhænde denne Skat til en Liebhaver, der bod tilstrækkeligt for den. „Hvad til skulde det bruges?“

„Jo, seer De, jeg har tænkt mig en dyster Skov, hvor De er segnet om opad en Træstamme, overrasket af Døden under Deres Arbejde med at kappe de unge, friske og stærke Træer. Jeg vilde kalde det „Udaset,“ det er en god Titel, den slaaer, ikke sandt, hvad?“

Gamle Klovborg følte sig øjensynlig ikke tiltalt af denne Aflivelsesmethode, men inden han kunde faa Tid til at protestere, tog Bull Ordet, idet han spurgte Kunstnerinden: „Kunde Frøkenen ikke bruge Hr. Maag og mig som Modeller til to blodtørstige Rivaler, som efter en vældig Holmgang rakte hinanden Haanden til

Forsoning som to gjæve Riddersmænd? De kunde jo kalde det „klaret Ærterne,“ det lyder saa godt!“

„Tak for Tilbudet, men det vilde vist falde vanskeligt at faa Folk til at tro paa Deres Ridderskab, Hr. Bull, men hvis jeg engang skulde faa Brug for en rigtig durkdreven Roué, skal jeg tillade mig at henvende mig til Dem,“ faldt Svaret rapt fra Carla.

„Der hører De, Hr. Maag, hvor ubarmhjertig Frokenen trakterer mig, og det er kun, fordi jeg har en Yngling som Dem ved min Side, De er lykkelig, De har alle Ungdommens Chancer. Det er Ens sorgelige Lod at blive vraget og kastet bort som en opslidt Balhandske, naar man har passeret de fyrretyve Aars Mærkepæl og begyndt at faa Sildeben i Hovedet.“

„Faa Sildeben i Hovedet?“ spurgte Klovborg, der havde nogen Vanskeli hed ved at følge med i Tandlægens ejendommelige Jargon.

„Graa Haar, paa ordinært Prosa! Saadan som vi to Gamle har! Kom, Hr. Dyrlæge, vi hører ikke hjemme i de Unges Kreds, lad os To holde et lille, privat Lægemøde og se at faa fat i en Cigar, lad os døve vor Smerte i denne dræbende Gift!“

„Lad os det! Wonge har en udmærket Cigar til ti Øre!“

„Det er nok bedst, jeg selv gaaer med,“ faldt Wonge, der i det Samme kom til, ind, „for ellers stikker Klovborg Dem en af de her Kvalmepinde ud, som jeg blev narret saa møje skammelig med her i Foraaret, jeg har selv givet sex Øre for dem, men jeg troer aldrig, det er Andet end som de bare Kisbærblade med lidt

Strøels i, for de lugter da saa slemme, som jeg veed ikke hvad."

Under en endnu mere indgaaende Beskrivelse af disse Lækkerbidskener trak Wonge af med Bull, medens gamle Klovborg fulgte efter, kastende det mest foragtelige Blik paa Gjæstgiveren og mumlende i sit Skjæg Noget om, hvordan det var gaaet tilbage med Forretningssandsen paa Hotellet siden gamle Hyllesteds Tider.

Paa Vejen op gjennem Haven, standsede Wonge et Øjeblik ved at se Agathe spankulere frem og tilbage paa den Plads, hvor Spisebordet havde staaet, med Armene paa Ryggen, Hovedet stærkt sænket, Blikket stivt fæstet paa Jorden, kortsagt med ethvert Tegn paa, at hun spekulerede paa et Problem af samme Vanskelighed som f. Ex. Cirklens Kvadratur, og efterat han havde opgivet paa egen Haand at finde nogen Forklaring herpaa, spurgte han: „Hvad gaaer Du saa alene for der?"

„Jo," svarede hun, idet hun blev staaende og saae op, „Moder og Hr. Brockhoff bar lige nu den lille Kurv med Redningsgodset op, vi har fundet Alt saa nær som Hætten til Peberbøssen, for den er naturligvis fløjet af, ligesom Hatten flyver af Folk paa en Rutschbane, og saa er den trillet hen etsteds her i Græsset, den er ikke saa let at se, men jeg vil nu finde den, jeg kan ikke lide, at Noget bliver borte."

„Jeg kan ikke begribe, hvor Nogen gider gjøre sig saa mange Baslemaner for en bitte Hættes Skyld," mumlede Faderen halvt beundrende og halvt foragte-

ligt, idet han slentrede videre og lod hende fortsætte Afsøgningen af Terrænet.

Foruden hende efterlod de tre Herrer, som det vil erindres, Carla og Maag i Haven. Vel var nu Manufakturhandleren en overmaade modig ung Mand, men han følte dog ligesom nogen Benauelse, da han saae sig ene med denne farlige Kvinde, og dette gav sig Luft i følgende, noget krysteragtige Replik: „De Andre gik . . . he! . . . jeg troer jeg vil følge med, jeg kunde ogsaa nok have Lyst til en Cigar.“

„Vil De ryge, maa jeg byde Dem?“ spurgte Carla nonchalent, stak flot Tommel- og Pegefingeren ned i Brystlommen paa Jaketten med en Rutine som en Herre, der fra sin tidligste Tobaksperiode har brugt sin Vestelomme til Cigarfutteral, og trak to Cigarer op, medens hun forklarende fortsatte: „Jeg havde ikke Nok paa mig, til at byde alle de Herrer før.“

„Ryger De Cigarer?“ udbrød Maag og smækkede af Overraskelse Munden op ligesaa gesvindt, som havde det været sin Butiksdør, han aabnede, efterat den havde været fromt stænget alle Paaskehellidage. „Ryger De Cigarer?“

„Mest Pibe!“ forbavsede hun yderligere den unge Mand ved at svare, idet hun højst fejlagtig lod til at formode, at Trykket havde ligget paa „Cigarer“ istedetfor paa „De“. „Det gjør alle vi Kunstnere, De veed nok, saadan en lille Næsevarmer er vor uadskillelige Kammerat i Atelieret.“

„Vil De . . . vil De tænde nu?“ spurgte Maag, der havde taget den ene af Cigarerne, og opfyldt af alle-

haande bange Anelser skottede til den anden, som hun holdt i Haanden.

„Nej, jeg ryger ikke paa denne Tid, jeg er kommen i Vane med at tage mig en Pibe paa Sengen, jeg veed nok, det er en daarlig Vane, men . . . De seer saa forbavset paa mig? Jeg skulde da ikke tro, at De hører til disse gammeldags, reaktionære Stivstikkere, som finder det uklædeligt for Kvinden at ryge?"

„Nej, saa fordummet er jeg da ikke!" svarede nok saa rask Manufakturhandleren, der havde beriget sit Ordforraad med dette Kunstnerindens Yndlingsudtryk. „Man er da heldigvis paa Højde med sin Tid!"

„Ellers vilde De heller ikke have været konsekvent, og det er det, det kommer an paa at være! . . . Hor, da vi nu ikke længere er generede af de Andre, — skal vi saa ikke gaa lidt ned ved Aaen, saa kan De fortælle mig Lidt om, hvad det er, man seer ovre paa den anden Side."

„Med Glæde!" svarede Maag, og det lød lige saa ubestemmeligt og frasevornt som det ikke ukjendte Svar paa en Middagsindbydelse: „Det skal være mig en Fornøjelse at komme!", hvilket spænder over hele Skalaen fra den ærligste Oprigtighed til det usleste Komediespil.

Parret gik hurtig det Par Skridt ned til Aaen, og her stillede Carla sig op mandhaftig skrævende for at betragte Landskabet. „Det er ret godt; der er Luft i det Billede!" begyndte hun, velvillig indrømmende dette ikke usandsynlige Faktum, men derpaa tog hun sig for saa at sige at læse Korrektur paa dette Naturens

ikke ganske fuldendte Kunstværk: „Det præsenterer sig godt, men den Linie derude i Horisonten tilhøjre er kjedelig, den er for korrekt, der skulde mere Sving paa den, og saa staaer den Kornmark ikke stærk nok i Farven, der skulde være mere Smæld i det Gule, allerhelst skulde den være forgyldt, men Græsset der i venstre Forgrund er morsomt, det er ganske violet!“

„Græsset — violet?“ gjentog Maag og forsøgte, da han ikke vidste, om hun talte alvorlig eller vilde være morsom, at se højtidelig ud med den ene Side af Ansigtet og smile med den anden, hvorved han nærmest fik et Udtryk, som om han led af stærke Mavekneb.

„Ja, det er Skinnet fra den nedgaaende Sol, som gjør det rødviolet, kan De ikke se det?“ spurgte hun med en god Portion Foragt.

„Nej, jeg synes, det er grønt,“ forsikrede han og stirrede paa hende med et dubitativt Spørgsmaalstegn i hvert Øje.

„Saa er De jo farveblind, stakkels Mand! Kan De da heller ikke se, hvor prægtigt den graa Mølle der fortoner sig mod den røde Himmel, helt kobberbrun paa den ene Side og helt flaskegrøn paa den anden med den fineste oliven Overgang?“

Manufakturhandleren dristede sig ikke til at modsige hende, men nikkede blot, medens han betænkelig saae sig om for at se, om der ikke var Nogen i Nærheden, da han nu af en ganske anden Grund end før blev ængstelig ved at være alene med hende. Nu var Hotel Danias Have som bekjendt ikke indrettet til at lege Skjul i, og følgelig fik han strax Øje paa Agathe,

der stadig fortsatte med sine Eftersøgninger efter Peberbøssehætten. Under denne sin Beskjæftigelse forsvandt den unge Dame ganske naturlig snart halvt bag en Busk og gjemte sig snart bag et Træ for kort efter at dukke op paa et tredie Sted, og disse sælsomme Bevægelser undlod ikke at indvirke foruroligende paa den brave Kræmmer, der allerede formedelst Aftenens mange sære Hændelser vippedes op og ned paa Nervøsitetens urolige Bølger. Det oversteg desaarsag langt hans Kræfter at lade sine Ører lytte til Carlas farvemættede Foredrag og lade sine Øjne følge med Agathes peripathetiske Exercitier, medens hans Hjerne paa samme Tid arbejdede paa at finde en nogenlunde plausibel Forklaring baade paa det Ene og det Andet, og han vidste derfor sandt at sige ikke Stort af, hverken hvad han sagde, eller hvad han gjorde.

„Hvor den brogede Ko pynter i Landskabet,“ udbrod Carla efter en Pause. „Se bare, hvor brillant den staaer paa sine Ben!“

„Ja vist saa!“ svarede Maag og skelede op efter Agathe. „Nu bliver hun staaende og bukker sig ned.“

„Ja, for at tage en Mundfuld Græs.“

„En Mundfuld Græs?“

„Ja, den vil have Mere at æde, det er klart nok!“

„Æde? . . . Naa — aa, Koen, ja, javel! Ja, Køer æder Græs, det er sandt, det tænkte jeg ikke paa! . . . Nu seer hun paa os, det er, ligesom hun kastede bebrejdende Blikke paa mig, hun er ganske sikkert vred . . . og nu skjuler hun sig bag den Busk . . .

Veed De, hvad jeg troer? Hun har opdaget os sammen her, det er for at udspionere os, hun bærer sig saadan ad."

„Er De syg, Maag, eller hvordan er det, De staaer og snakker? Koen staaer jo ganske stille, og der er ikke Spor af Busk paa den Mark."

„Naa nej, paa den Mark derovre, nej, der er ingen Busk! . . . Ja, undskyld, Frøken, jeg troer hellere, jeg maa gaa, for . . . pyh!"

„Cigaren er da ikke for stærk? Det er kun Maduro."

„Cigaren? Aa nej, det er ikke den, der er noget Andet, som generer mig . . . Nu kaster hun sig fortvivlet ned i Græsset, og nu springer hun op igjen og løber bort med Armene strakte op mod Himlen, som om hun var grænseløs ulykkelig . . . Nej, dette holder jeg ikke ud!"

Atter her vilde en Sammenligning med Lots Hustru være paa sin Plads, thi Carla blev staaende saa stiv som en Støtte og stirrede efter Maag, der i Galop satte afsted gjennem Haven. Ret længe varede denne Metamorfose dog ikke, saa fik Støtten Mæle og sagde med et saare menneskeligt Udtryk: „Han er gal!", hvorpaa den vandrede op til Hotellet for at trække sig tilbage paa sit Værelse og kort efter nyde Aftenpiben i den jomfruelige Seng.

Hvad Maag angaaer, da stormede han efter Agathe med en Fart som en Reporter efter en Selvmorder, og han indhentede hende da ogsaa oppe i Gaarden af den simple Grund, at hun sagtnede sit Løb over de toppede

Brosten, medens han kilede af uden Hensyn til den nærforestaaende Overbebyrdelse, det vilde afstedkomme paa hans Fodlæges Regning. Med den Rest af Stemme, som Løbeturen havde levnet ham, hvæsede han allerede i flere Skridts Afstand: „Frøken Agathe . . . Frøken A—ga—the . . . jeg vilde gjerne tale med Dem!"

Hun standsede ikke, men vendte blot Ansigtet om mod ham og sagde kort afvisende: „Jamen jeg vil ikke tale med Dem, det har jeg hverken Tid eller Lyst til!"

„De maa høre mig . . . De maa høre mig!"

„En anden Gang, ikke nu! Jeg maa ind og vise Moder og Hr. Brockhoff, at jeg dog fik det opsnuset, det vil more mig, for de sagde begge To, det var umuligt at opdage!"

Med disse Ord smuttede Agathe ind ad Kjøkkendøren, som hun smækkede i efter sig lige for Næsen af Maag, der for en enkelt Gang kunde prise sig lykkelig over at være født med saa konkavt Ansigt. Og der stod han aldeles konsterneret over Agathes Opførsel, thi nu nærede han ingen Tvivl længere; det var virkelig ham og Frk. Melsing, hun havde beluret, hvad Andet end deres *tête-à-tête* kunde det være, hun havde opdaget, og havde hun ikke været i den voldsomste Extase og hævet den knyttede, lille Haand truende ivejret?

Under en Række deslige dybsindige Grublerier blev denne selvbestaltede Don Juan staaende uden at røre sig af Pletten, indtil han blev opskræmmet af en kraftig Stemme, som bagfra tilraaate ham:

„Hvorfor Pokker staaer De der med Næsen lige paa Døren? Vil De muntre Huset med en Virtuospræstation for Rumlepotter, eller tæller De, hvormange Blaser Sommersolen har brændt i Kjøkkendørens sarte Teint?“ — Spørgsmaalet kom fra Bull, der var paa Vejen fra Porten over til Haven, hvor han agtede at nyde Værtens udmærkede ti Øres Regalia, da han — maaske ikke ganske uberettiget — mente, at den egnede sig mest for den frie Luft.

„Ah, er det Dem, Hr. Tandlæge?“ udbrød Maag og gik hen imod ham. „De var paa Vejen ned til Haven, jeg gaaer med! Jeg tænger til at fatte mig ovenpaa noget saa Gaadefuldt, saa Fantasistofagtigt... Nej, ikke i Haven, der risikerer vi at blive forstyrrede af de Andre. Vil De ikke gjøre mig den Fornøjelse at træde ind med i mit Kontor, der kan vi have det for os selv, og jeg trænger til at tale med et Menneske. Kom, der er Indgang her fra Gaarden!“

„Tak, det er mig en stor Ære! Men De seer saa nedbøjet ud som en Sørgepil, hveden kommer den Bedrøvelighed? Ønsker De, jeg skal kvæde en Sørgesang for Dem? Jeg kan adskillige fra dengang, jeg var Lighane, . . . jeg mener, var engageret i et Kirkekor til at gale over Afdøde.“

„Nej, De maa ikke spøge, jeg er ikke oplagt dertil!“ sagde Maag og aabnede Døren til sit Lager og Kontor.

Synderlig imponerende kunde nævnte Forretningslokale ikke beskyldes for at være, og Indehaveren kunde for den Sags Skyld ligesaa godt kalde det

Rum, hvori han førte Bull ind, for Dagligstue eller Soveværelse eller Spisestue, thi det betjente i alle disse Egenskaber den manufakturistiske Ungkarl. Det var et langt opløbent og meget smalskuldret Skrog af en Stue, der af Statur havde betydelig mere tilfælles med et Penalhus eller et Pusterør end med en Cirkus, og det bidrog ikke til at formere Hyggeligheden, at det var betrukket med noget prisbilligt, skiddengraat Tapetpapir med smaa hvide og sorte Stjerner, hvilket ledede Tanken hen paa gammeldags Katekismebind. Det var maaske for at bøde herpaa, at der paa Væggene prangede et helt Billedgalleri af Modekobbere, paa hvilke længere og kortere Rækker af ubefolkede Kostumer og Overstykker prætenderede at rumme menneskelige Skikkelser ved at stille sig op i allehaande sodladent smægtende Positurer, som intet Menneske nogensinde har indtaget, og af stærkt kolorerede og ferniserede Reklameplakater, paa hvilke f. Ex. Historiemaleriet var repræsenteret ved en Fremstilling af, hvorledes Lilleputterne svinebandt den blodtorstige Menneskeæder ved Hjælp af et eller andet engelsk Firmas uovertræffelige, stærke Traad, medens der tillige fandtes Portrætter af udmærkede Samtidige som Dr. Jaeger, Figurbilleder, hvor unge, smukke Damer præsenterede sig i diverse beklemmende Korsetter, og muntre Genrebilleder, hvor „Bruden pyntes“ i Overværelse af Familien, der var ved at daane over det dejlige Toilette, eller hvor en luftig klædt, gyldenblond Skjønhed drev Linedans paa en Sytraad fra en tysk Fabrik og gjorde Jonglørkunster med et større

Antal Garnvinsler fra samme, vidtbekjendte Sted. Som Modsætning til al denne megen Dekoration udmærkede Bohavet sig ved ædel Simpelhed, og paa Grund af Værelsets mangesidige Bestemmelse var det tillige i høj Grad uensartet. Der var Dele deraf, som absolut maatte henregnes til Kontorinventar, der fandtes saavel Dagligstues som Spisestues Møbler, og endelig gaves der Stykker, som f. Ex. Sovesofaen, der kunde indrangeres under forskjellige Kategorier.

Det var den Omstændighed, at denne Sidste var indrettet til Nattebrug og derved i Øjeblikket gav Værelset et vist Sovekammerpræg, som foranledigede Maag til at indlede Samtalen med et „Jeg maa bede Dem undskylde, jeg seer, Pigen allerede har redt Sovesofaen, for jeg havde sagt, jeg skulde ud . . .“

„Geneer Dem blot ikke for mig, jeg skal nok finde mig tilrette,“ svarede Bull og beviste paa staaende Fod dette ved at tage Plads i Kurvestolen ved Skrivebordet, den eneste magelige Stol i Værelset, hvorpaa han strax efter fortsatte: „Jeg seer, De er vant til at drikke en Toddy om Aftenen, staaer der ikke nok saa fristende opmarscheret der paa Bordet Kognaksflaske, Sukkerskaal og et lille Spritapparat.“

„Ja, jeg plejer rigtignok . . . Jeg maa maaske byde Dem et Glas med?“

„Uh lad være, De gjør mig ganske flov! Det var ikke derfor, jeg sagde det, men — naa! — hvorfor ikke?“ læspede Bull med paatagen affekteret Smørstemme og beviste for anden Gang sin Evne til at finde sig tilrette ved uden yderligere Opfordringer at

tænde under Apparatet, og ret snart sad de to nye Bekjendte hyggelig installerede hver med sit Glas foran sig.

Oprindelig havde det været saa langt fra Maag som Noget at tænke paa at gjøre Tandlægen til sin Hjertens Fortrolige, han trængte kun i al Almindelighed til at tale med En, for hvem han saa at sige kunde lukke sin Ulykkes Hovedbog op paa Klem uden nærmere at specificere de enkelte Poster i samme, men hvis den Sætning er sand, at Vinen løsner Menneskenes Tunge, saa maatte den flaarupske Kognak snarere karakteriseres som værende istand til at faa den til at løbe løbsk. Ialfald gik den gode Manufakturhandler langt videre i sine Meddelelser end paatænkt. Han begyndte med at fortælle, hvor hjerteløst Agathe havde opført sig overfor ham ved ligefrem at flygte for ham, men da Bull kunde oplyse ham om, at den unge Dame ikke havde hoveret over at have knust Maags Hjerte, men over at have fundet en Peberbøssehætte, fattede Kjøbmanden atter Haab.

Da Tandlægen besad en ikke ringe Evne til at trænge sig ind i Folks Fortrolighed, og da man i mindre Byer er betydelig mere aabenmundet med Sligt end i større Stæder, kjendte han snart hele Maags Historie, og eftersom han havde sine gode Grunde til at søge at gjøre sit Ophold i Flaarup saa langt som paa nogen Maade muligt, tog han strax Parti for Flaarupianeren mod Kjøbenhavneren. Tydeligere end nogensinde indsaae han Nødvendigheden af at slutte en Alliance med Maag, og han tog derfor

strax fat paa at trøste og opmuntre denne. Hvorledes han mente bedst at iværksætte dette, trænger ikke til nogen udforligere Beskrivelse, det er Nok at sige, at den arme Manufakturhandler var særdeles skjørhovedet og trængende til Sildesalat, da han var kommen op den næste Morgen.

V.

Avertissementet om Hotel Danias Fortræffelighed syntes virkelig at have vakt endel Opmærksomhed, thi da gamle Klovborg den paafølgende Formiddag trissede ganske solo om i Gjæstestuen og ryddede op efter et Par af Byens Borgere, kom den ellers saa lidt agile Wonge klodunsende ind med nogle særdeles opsigtvækkende Hop, Pas eller Bump, der skulde forestille lystig Dands, men mest udmærkede sig ved at sætte hele Stuen i en saa slingrende, tremolerende Bevægelse, at det ikke alene var af Overraskelse over Værtens usædvanlige Præstationer, at Dyrlægen var ved at tabe Ølglassene af Hænderne og Tobakspiben af Munden.

„Hvorfor Pokker opfører De Dem, som De var en Rambuk, der dandsede Sextur?“ spurgte den gamle Graaskjæg og klirrede voldsomt med sine Glas foran paa Brystet for at holde fast paa dem.

„Nu kommer der Folk tilhuse!“ udbrød Wonge begejstret, idet han afsluttede sin Springdands med at tørne mod Buffeten, saa han nær havde kvaset den. „Jeg var kommen et Ærinde hen paa Posthuset, og saa

siger Fuldmægtigen, at der var tre Breve til mig, om jeg ikke vilde have dem med det Samme, og jeg tog dem begribeligvis af Nysgjerrighed, for det er ikke overgaaet mig at faa tre Breve paa een Gang siden den Termin, jeg havde de to tusind Kroner at udbyde tillaans. Og nu skal vi have fat i Mutter og høre, hvad hun siger dertil, for alle Brevskaberne det er ikke Andet end som Ansogninger fra Folk, der forhøre om Logis her, det er ikke Enspændere som de To, vi alt har, men det er store Familier paa manne Personer hver. Det kan nok være, der er Slag i den, jeg er helt grandius i Hovedet deraf! Kom, lad os gaa ind bagved, der taler vi mere uforstyrret!"

Klovborg fulgte efter ham efter først at have ladet sine Øjne foretage en Ronde i den tomme Stue for at opdage, hvad i Alverden Wonge egentlig kunde tænke sig, der skulde forstyrre dem paa det Sted.

At Korrespondancen til Hotel Dania saaledes paa een Gang tog et saa mægtigt Opsving, vil ikke undre, naar man erfarer, at dette Faktum stod i den mest direkte Forbindelse med Aarets Temperaturforhold. Forsommeren havde som saa ofte været lunefuld og vægelsindet, havde den ene Dag været hjerteløst kold for den næste at vise saa meget desto større Varme, havde smilet det ene Øjeblik og grædt det andet, og havde kastet det arme Kviksølv i Thermometret frem og tilbage mellem sexten Graders Varme og Frysepunktet. Folk havde gaaet og skjændt og smeldt over det nederdrægtige Klima og havde halvvejs befundet sig vel ved at have Noget at gnave over; det var gaaet dem

som visse gamle, vrantne Pebersvende, der ikke kunne undvære at skjænde paa deres Tjenestepige. Tilsidst havde Sommersolen faaet for Meget af at høre paa disse evindelige Beklagelser, og idet den sagde til sig selv: „Vil de Godtfolk endelig have det varmt, skal de minsandten ogsaa faa det!“, fyrede den i, saa det kunde forslaa Noget. Resultatet blev ganske som i de Tilfælde, hvor Tjenestepigen har faaet Skjænd for ikke at passe Kakkelovnen, og holde passende varmt: en skjøn Dag blev Heden saa overvældende, at man havde ondt ved at nære sig for den. Især for Kjøbenhavnerne blev det rent utaaleligt, de smækkede Vinduer og Dore op, kastede det lette Over- og det svære Undertøj, skubbede Hatten bag ad Nakken og pustende og stønnende slentrede de dvaske om paa Gader og Stræder forbandende den ulidelige Varme. Værst tog naturligvis de paa Vej, der tidligere havde været de Ivrigste til at klage over Kulden uden derfor at tænke paa, hvor de vilde hen, naar den saa længe paakaldte Varme indfandt sig. I Huj og Hast blev derfor Udvandringen bestemt, „Morgenberlingske“ Sommeropholds-Rubrik blev gjennempløjet, og hele tre Familier kastede uden indbyrdes Samraad Blikket paa Hotel Dania i Flaarup, — heraf den livlige Korrespondance.

Mad. Wonge kom hurtig ilende til fra Kjøkkenet, da hun hørte, der var noget saa Usædvanligt paafærde, og snart var Tremandsraadet sat i den lille Bagstue. Stort var der ikke at diskutere om, thi naar undtages de lettere opfattelige Navne, kunde de tre Brevskrivere

ligesaa gjerne have undertegnet sig som bulgariske Ministre eller indiske Rajaher som anmeldt sig som kjøbenhavnske Grosserere, Raadet i Hotel Dania havde ikke kjendt mindre til dem for det. Hvad Prisen for Gjæsterne anbelangede, da var denne jo given, thi efter den Røffel, Wonges havde faaet af Maag formedelst Afslaget til Frk. Melsing, kunde der ikke være Tale om oftere at prøve paa den Slags Letsindigheder, saa meget mindre som gamle Klovborg med skarpsindig Menneskekundskab hævdede, at bemeldte Grosserere ganske sikkert maatte være Pengemænd, eftersom de Alle i deres Skrivelser forhørte sig om der ikke var Moderation for Familier paa flere Personer efter Princippet for Rabat paa Varer i Partivis. Med Hensyn til selve Indkvarteringsspørgsmaalet erklærede Fruen fortrøstningsfuldt, at hun nok skulde skaffe Plads; den gode Kone havde nemlig en noget naiv Opfattelse af sine Pligter som Hotelværtinde, idet hun nærmest ræsonnerede som en landlig Husmoder, der er bleven overvældet af Besøg af en Masse uanmeldte, men Gudbevares yderst velkomne Ferierejsende: at hendes Gjæster virkelig maatte tage det, som det kunde falde. Som ret betegnende for de flaarupske Forhold kan det her med det Samme anføres, at Mad. Wonge hele Sommeren igjennem drev de mest livlige og indviklede Transaktioner med at laane Senge og andet Sovekammerinventar saa af een og saa af en anden af Byens Familier, thi Alle viste en sjelden Offervillighed, som ikke alene var Udslag af den almindelige Hjælpsomhed, der kan herske i Smaabyer, men desuden

bundede i en Følelse af alle gode Borgeres fælles Ansvar for, at deres Byes Hotel gjorde det bedst mulige Indtryk paa de Besøgende, uden at dermed skal insinueres, at de noget Øjeblik tænkte paa at indsmigre sig hos Turistforeningen.

Raadets Forhandlinger førte snart til det Resultat, at der skulde svares Brevskriverne, at de og deres Familier (— jo større, jo bedre —) vilde være velkomne, men at de helst maatte skynde sig saa meget som muligt, da det var uvist, hvor længe der kunde skaffes Plads paa Hotellet — den sidste diplomatiske Tilføjelse skyldtes Kløvborgs Forretningssands, den han kunde takke salig Hyllested for —, og ingen Anden havde foreløbig Ulejlighed hermed end Wonge, der blev sat til at affatte de tre Svarskrivelser, men til Gjengjæld gav det ham ogsaa fuldt op at bestille, thi paa Grund af sin Uøvethed i at tumle de grafiske Tegn kostede dette Arbejde ham stive fire Timer, ti Ark Brevpapir, en halv Pot Blæk og et Par Potter Sved samt en ny Pibespids, da han bogstavelig spiste den gamle op, medens han tyggede paa Brevskaberne, for ikke at tale om Slidet paa hans Hjerne og paa Gulvet, som den bararmede Line brugte langsommelig Tid til at rense for de Blækstænk, hvormed han i flere Alens Omkreds havde prydet det, saa det saae ud som et større Kompagni Blæksprutter havde holdt Marschøvelser hen over det.

I de nærmeste Dage kom saa ogsaa de tre Storborgerfamilier klattende den ene efter den anden og satte ikke alene Hotellet paa den anden Ende ved

deres i den lille By ganske urealisable Fordringer, men vakte ved deres løjerlige Færd og Udseende den mest levende Opsigt blandt den stilfærdige Befolkning. De besindige Flaaruppere stod stille paa Gaden og rystede paa Hovedet, naar de mødte et Par af de opstadsede Kjøbenhavnerbørn, der vare uglede ud værre end de mest udmajede Basardukker, og som desuden foretog deres Promenade under Opsyn af en kalkunsk Bonne i en fantastisk Hedebodragt, der ledede Tanken hen paa de idealiserede Bondepigedragter i de Bournonvilleske Balletter. Alle flaarupske Bodsvende og Kjøbmandslærlinge satte et Grin op saa spodsk som muligt, men dog med en lille Tilsætning af Jalousi, naar de fra Butiksvinduerne saae de unge *fin de siècle* Kjøbenhavnere med de stive Flipper og de slatne Knæer passere i de brogede Kudskeslagsfrakker, de smalskyggede Buddingeformshatte og de om Pibestilksbenene sladskende Posebenklæder, manøvrerende med den sølvknappede Stok og suttende paa den feminine Cigaret. Og alle flaarupske Skjønjomfruer slog Krøller paa de smaa Næser og fik patriotiske Anfægtelser, naar de ude i Plantagen hørte de unge Hovedstadsdøtre parlere Fransk med deres „Frøken“, eller naar de saae dem forsøge at etablere Sandbadeliv efter udenlandsk Mønster ved i deres spraglede, pufærmede Kostumer at ligge paa Sandet i Strandkanten.

Alt dette harmonerede saa saare lidt med Byens Forhold, og da hertil kom, at Hotel Dania absolut ikke egnede sig hverken for Familie- eller Selskabsliv, vil det forstaaes, at de kjøbenhavnske Familier kjedede sig

gudsjammerlig, saa meget mere som der ikke var Noget at give Penge ud til. Dette lyder som en Paradox, men er det slet ikke, thi det hører med til Ferieglæderne ved et Badested at gaa og klatte Penge ud til saadanne Ting som Kegle- og Skydebaner, Robaade, smaa Lejevogne, etc. Følgelig slog hver Husstand skyndsomt Retræte og flygtede bort til andre Egne, hvor Badelivet dyrkedes paa en mere civiliseret Maade.

Saa mærkeligt det end lyder, forholdt det sig dog saaledes, at saavel Wonge som hans Kone var glad for hver Familie, der rejste. Den Staahej, de Fremmede gjorde, bragte dem nemlig fuldstændig ud af deres daglige Tummerum og forstyrrede den Ro, det trivelige Ægtepar elskede altfor højt, til at de skulde tage noget Hensyn til, at det egenlig var den Ulejlighed, de skulde leve af. Men gamle Klovborg sørgede dybt over denne ham ufattelige Apathi og brummede uafladelig om, at det skulde have været salig Hyllested, der havde havt saadanne Kort paa Haanden, saa var dette Forretningsgeni sikkert endt som Millionær. Og Klovborg havde Ret til at være misfornøjet, thi der var intet Forslag i disse afsnuppede Besøg, som kun medførte, at Hotellets Værelser stod ligesaa meget ledige, som de vare optagne, hvorfor den Wongeske Pengestatus ikke forbedredes i nogen følelig Grad.

Det hjalp ikke paa Affærerne, at de to Kjøbenhavnere, der udgjorde den faste Stok, viste sig at være mindre gode Betalere. Efter Maags Anvisning debiterede nemlig

Wonge efter første Uges Forløb den dundrende Løgn til disse sine Logerende, at det var Koutume der paa Hotellet at betale ugevis. Uden at sænke Kartoffelnæsen saa meget som Tiendedelen af en Tomme erklærede Carla Melsing, at hun var kompletement læns paa Moneter, men Gudbevares! Wonge kunde være ganske rolig, han skulde nok faa sine Penge. Rolig var Wonge, han var altfor vant til den Slags Udflugter, til at han skulde lade sig afficere deraf, men han syntes dog, at det var lovlig tyndt, at han maatte nøjes med en Anvisning paa et af Kunstnerindens Malerier, der var udstillet hos en Kunsthandler i København, og som hun nærede det bedste Haab om at blive af med, da det allerede havde smykket Væggen i bemeldte Etablissement i halvtredie Maaned uden at blive solgt.

Da Wonge derefter henvendte sig til Bull, betalte denne vel nok saa rask for sit personlige Ophold, men da der blev Tale om den Erstatning for det sønderslagne Porcellæn, som han saa flot af egen Drift havde paataget sig, maatte han bekjende, at hans Praxis endnu ikke havde været stor nok til at bære en saadan Extrapost. Med sin ikke ringe Opfindsomhed hittede han imidlertid hurtig paa en Maade at afgjøre Sagen paa, idet han tilbød som Ækvivalent at rette to skjæve Fortænder i Munden paa Wonges ældste Sønneke. Skjønt Wonge havde et Par særdeles kraftige Ben, var de dog nær gaaet fra ham, da han hørte dette Forslag, men da han som alle Jyder elskede Byttehandler, og da han i sin faderlige Ømhed mente, at Sønnen kunde faa

spist Mere med et Par lige, end med et Par skjæve Fortænder, slog han til, og den Eneste, der led ved dette Arrangement, var bemeldte, Ækvivalent ydende Yngling.

Uberort af den økonomiske Misère gik Forholdet mellem de Unge sin Gang, men de mange Fremmedes Besøg gav Maag en Chance fremfor Reinhard, idet Agathe som Følge af det forøgede Arbejde var mere lænket til Hjemmet end ellers, hvad der jo kom ham som Husfælle tilgode. Han forlystede hende da ogsaa, saasnart hans Forretning tillod det, med sin behagelige Nærværelse i Hotelkjøkkenet og gjorde efter sin egen Mening betydelige Fremskridt i hendes Gunst, rigtignok væsentligst ved Hjælp af de Raad, han gav hendes Moder til den hensigtsmæssigste Behandling af Gjæsterne.

Reinhard derimod var ved at forgaa af Længsel, i samfulde otte Dage havde han ikke talt et Ord med hende, ikke seet et Glimt af hende, han vankede mismodig om og gjorde den overraskende Opdagelse, at Flaarup var den kjedeligste af alle kjedelige Ravnekroge. Den unge Mands Humor forlod ham. og hans Appetit gik samme Vej, han kunde ikke holde dette ud, han maatte for enhver Pris se at komme sammen med hende, men hvorledes? Han dristede sig ikke til uden videre at aflægge Wonges et Besøg, thi han vidste jo, hvor travlt de havde.

Paa den niende Dag sad han, som han saa ofte havde gjort i den forløbne Uge, ved Gavlvinduet i Haab om, at hun skulde lade sig se i Haven. Timevis havde han siddet der med Haanden under Kinden og

trættet sig selv dobbelt ved uafladelig at hidse sig selv op til at tro, at hun sikkert vilde vise sig i næste Øjeblik, men hans Forhaabninger skuffedes fra Minut til Minut, Hotelhaven var og blev tom. Aldrig før havde dens utilladelige Grimhed staaet ham saa klar som i denne Stund, sikke nogle skutryggede, vortebefængte Træer, sikke nogle forpjudskede, derangerede Buske, sikken en skaldet Plæne, og i det Hele sikken en tosset, skraa Skrænt af en Have, som ikke fortjente bedre end en skjøn Dag at rutsche ned i Aaen! Nej, saa var Toldforvalterens Have dog ganske anderledes pyntelig at skue! Der var regulært afstukne Bede med et efter Omstændighederne rigt Blomsterflor, der var velplejede, omhyggelig studsede Busketter, ja der var endogsaa en ret anseelig Kjøkkenhave — — — Kjøkkenhave!... Han fik en Ide!

Med et Sæt foer han op fra Stolen saa højt, som var det hans Hensigt at kridte sit Hoved mod det lave Loft, saadan som man gjør ved en Billardqueue, rev Døren op, stormede ud og styrtede derpaa nedad den stejle Trappe paa en saa uregulær Maade, at han, da han stod nede i Stueetagen, havde en bestemt Følelse af, at han foruden sine Fødder havde taget en anden Legemsdel tilhjælp for at komme ned. Han gav sig imidlertid ikke Tid til at spekulere herpaa, men uden at banke paa eller lade sig besvære af andre Ceremonier foer han ind i Toldforvalterens Dagligstue.

Nu traf det sig saaledes, at den lille, adstadige Fru Rasmussen, der paa Grund af sin graa, prikkede Dragt lige fra den første Dag havde mindet Reinhard om en

Perlehøne, just sad ved det gamle, noget brystsvage, opretstaaende Pianoforte og virkede der paa sin alt andet end allarmerende Maade. Der var ingen Børn hos Toldforvalterens, og det kjære Instrument var blevet Fruen den Trøster, til hvem hun tyede, naar det flaarupske Øde trykkede hende altfor stærkt, og det hændte ikke saa sjeldent, thi hun havde aldrig kunnet forlige sig med Stedet. Hun var af Naturen noget sværmerisk anlagt, havde paa Kjøbenhavnsk sukket for den Skuespiller, den Præst eller den Sanger, der var i Vælten, og havde lært at klimpre paa et Klaver paa samme lidet haandfaste Maade, hvorpaa Størsteparten af Hovedstadens unge Piger traktere det ikke ualmindelige Instrument. Og Ung-Piges Romantiken stak hende endnu i Kroppen, da hun som Nygift fulgte sin Mand til Flaarup. Det blev ikke nogen misundelsesværdig Lod, der ventede hende her, thi hun fandt ikke Forstaaelse hos Nogen, hun var for klejn, for ikke at sige for sart til de robuste Kjøbmandskoner, der trods hendes halvhundrede Aar betragtede og næsten behandlede hende som et Barn. Hun levede derfor sit eget Liv, beskedent og ubemærket, blandede sig ikke i Smaabyens Kjævl, og naar hun stundom følte sig altfor ensom, søgte hun som sagt Trøst hos Klaveret. Ligesom hun selv var spæd og spinkel, og Alt, hvad hun foretog sig, var smaatærnet, saaledes var det ikke buldrende Virtuosspil, hun leverede, Tonerne blev saa at sige prikkede frem, som var det paa en Cither, det var, hvad Holberg kalder for en *douce Musique*, og naar hun sang en af de sentimentale Sange, hun kunde fra sin Ungdom,

lød Stemmen saa svagt, som gjorde den Undskyldning for, at den overhovedet gav sig af med at synge.

Hun sad netop den omtalte Formiddag og gav sin Vemod Luft i den rørende, finske Folkevise: „*Fjerran han dröjer*“, hun var kommen til Slutningsverset, mildt og blidt sang hun:

„Kom, kom tilbaka till grønskande dalen.
Annars förgår jag af tärande qua ....“

Saa vidt var hun naaet, da Reinhard kom stormende ind. Den lille Frue, der i Tankerne befandt sig saa vel der langt borte i grønskande dalen, blev saa altereret, at hun skreg op, alt hvad hun orkede, med et „qua .... a ... a ...“, uden at det var hende muligt at faa Ende paa qualen, og saa stærkt var hendes Skrig, at Reinhard blev ganske ulykkelig over den Forstyrrelse, han havde afstedkommet.

„Jeg beder mange Gange undskylde ... jeg vidste ikke ... jeg hørte ikke ...“ begyndte han stammende i det.

„A ... a ... a“, vedblev Fruen, til hun endelig slap fri for Tonen. „Aa Gud, er det Dem, Hr. Brockhoff? Jeg blev saa forskrækket!“

„Ja, undskyld, jeg glemte at banke paa ... men det var Noget, der hastede, jeg vilde sporge om.“

„Gud, Rasmussen er da ikke bleven syg henne paa Kontoret?“

„Nej, jeg kommer slet ikke derfra, jeg sad oppe paa mit Værelse ... jeg vilde blot ... Maa jeg tage nogle Gronærter i Haven?“

„Ikke Andet! Hvorfor sporger De om det, ligesom De var en Dreng paa en halv Snes Aar, De veed jo godt, at De maa tage ligesaa mange, De vil, De er jo ingen almindelig Kontorist, men en Son af en af Rasmussens bedste Ungdomsvenner.“

„Jamen det er ikke til mig selv alene, det er til Flere . . .“

„Til Flere?“ gjentog Fruen og rynkede betænkelig Panden, medens hun drejede sig rundt paa den knirkende Taburet.

„Ja, jeg kan ikke saa godt forklare mig nu . . . men . . . Jeg vil gjerne betale dem!“

„Hvor kan det falde Dem ind? Tag De bare, hvad De har Brug for.“

„Tak!“ sagde Reinhard og svippede ud ad Døren ligesaa gesvindt, som han var kommen ind ad den, overladende Fru Rasmussen til hendes Forbløffelse, der var saa stor, at hun maatte opgive at synge videre, eftersom hun isprængte Texten med allehaande Sporgsmaal om, hvad en vis ung Mand vilde gjøre med saadant et større Parti Grønærter i grønskande dalen.

Reinhard snuppede i Hast sin Hat fra Knagerækken i Forstuen, satte saa efter at have drukket en venskabelig Skalle med den lave Gadedør i fuldt Firspring ned ad Gaden og svingede strax efter ind ad Hotel Danias Port. Da hans Ærinde gjaldt Husmoderen, tog han ikke i Betænkning at styre lige mod Kjøkkenet, hvor han vidste sig sikker paa at træffe hende. Døren ud til Gaarden stod aaben, og Reinhard vilde i den ret anseelige Fart, han satte op, dreje ind ad den, men han

fik blot stukket Hovedet ind i Kjøkkenet, saa rikochetterede han, som havde han faaet en forsvarlig Sinkedus over Næsen. Det var nemlig den Dag Østenvind, og Madammens fortrolige Meddelelse til Maag om, at det røg med den Vind, viste sig kun at være et meget mildt Udtryk for Virkeligheden. En blaalig, stærktduftende Tørverøg indhyllede det store Rum i en Damp saa tæt, at man snarere skulde have antaget det for at være Mosekonens Bryggers end Mad. Wonges Kjøkken, og i første Øjeblik var det ikke Reinhard muligt at se, om der befandt sig levende Væsener derinde eller ej. Han vilde til at stille en Forespørgsel i saa Henseende og strakte i den Anledning Hals rundt om Dørstolpen, men fik sig strax en saadan Pris Røg i Næsen, at hele Forespørgslen løb ud i et over al Maade kraftigt „Atisch!“ Svaret derpaa var et ligesaa stærkt Skrig, der lød i hans umiddelbare Nærhed, og som lidt efter viste sig at komme fra den bararmede Line, der af Forskrækkelse over denne nye Maade at introducere sig paa nær havde amputeret den venstre af de skjønne Arme istedetfor at skære den And op. der laa paa Bordet foran hende.

„Hvad er der ved det, hvad skriger Du saadan for?“ spurgte Mad. Wonge, hvem man med lidt Velvillie nok kunde opdage i Baggrunden henne ved Skorstenen.

„Jøsses jow, der var En, der nøs ind ad Døren,“ forklarede Line med en Stemme, der havde mere tilfælles med en Bas end med en Sopran.

„En, der nøs ind ad Døren? Hvad er det for Passiar, hvem skulde falde paa det? ... Er der Nogen?

spurgte Madammen højt og vedblev, da Reinhard ikke alene for at gjøre opmærksom paa sin Nærværelse rømmede sig overordentlig stærkt: „Hvem er det?"

„Det er ikke Andre end mig," sagde Reinhard og vovede sig med Fortvivlelsens Mod et Par Skridt ind i Kjøkkenet.

„Aa, er det Dem, Brockhoff? Det er en uheldig Dag, De har valgt at kigge ind til os, for her er lidt Røg."

„Jeg mærker det! Naar man ikke ligefrem er ansat ved Brandvæsenet, troer jeg ikke, man kan undgaa at lægge Mærke til det."

„Aa, den Smule vænner man sig snart til! Men hvis det generer Dem, vil De saa ikke hellere gaa ind til Fatter?"

„Nej Tak, nej det generer mig aldeles ikke!" svarede Reinhard og var ved at kvæles i et Hosteanfald. „Nej, det var netop med Dem, at jeg ønskede at tale."

„Ej da! Hvad er til Tjeneste?" spurgte Husmoderen og vendte sig fra sine Gryder.

„Jo, jeg veed, hvor vanskeligt det er for Dem, Frue, at skaffe Grøntsager her i Byen, og da jeg ogsaa veed, hvor stor Pris Kjøbenhavnerne sætter derpaa, saa har jeg bevæget Toldforvalterens til at tilbyde Dem nogle Grønærter idag."

„Ih nej, det er da saa meget betænksomt gjort, baade af Dem og af Toldforvalterens. Det skal De ret have Tak for!"

I dette Øjeblik traadte Agathe fra Værelset ved Siden af ind i Kjøkkenet, naturligvis ganske tilfældig, fordi hun skulde have en Kniv netop nu, og slet ikke fordi hun havde hørt Reinhards Stemme.

„Har Du hørt det?“ spurgte Moderen hende. „Hr. Brockhoff har faaet Toldforvalterens til at overlade os nogle Grønærter. „Er det ikke nydeligt gjort?“

„Det er næsten rørende!“ svarede den unge Pige skjælmsk. „Det lader idetmindste Hr. Brockhoff til at finde, for han har Taarer i Øjnene over sin egen Godhed.“

„Nej, der tager De fejl, højstærede Frøken! Det er ikke saa meget min egen som de flaarupske Tørvs Godhed, der aflokker mig disse Taarer! . . . Jeg maa derfor ogsaa, saa gjerne jeg end vilde blive her en Stund endnu, trække mig tilbage, og jeg skal kun gjøre Fruen opmærksom paa, at De kan begynde at plukke Ærterne, naar De vil.“

„Skal vi selv plukke dem?“ udbrød Madammen. „Det var da kontrarigt, for jeg har aldrig et Menneske at undvære til det nu.“

Det var netop det, Reinhard havde regnet paa, men det lød nok saa uskyldigt, da den udspekulerede Gavtyv tilbød: „Ja, jeg skal saa gjerne give mig til at plukke til Fruen, men jeg er bange for, at jeg alene ikke kan besørge det Hele. Naar De blot havde Een, der kunde hjælpe mig . . .“

Et vist Par brune Øjne saae saa forstaaende paa ham, at han blev ganske bange for, at Ejerinden af disse smukke Øjne havde taget ham hans Dristighed

ilde op, men han blev fuldstændig beroliget i saa Henseende, da hun paa den mest troskyldige Maade af Verden henvendte til Moderen: „Jamen hør, Moder, jeg har igrunden Ingenting at bestille lige i Øjeblikket, jeg kan vist godt undværes den halve Timestid?

„Naa ja, vi Andre kan vel nok komme ud af det uden Dig,“ indrømmede Madammen godmodig naivt. „Ja, saa gaa Du bare, men skynd Dig lidt!“

„Javel, pil af, Grønært, mener Du!“ svarede Agathe overstadig kaad, som unge Mennesker blive, naar de have pudset en Ældre. „Kom saa, Hr. Brockhoff, der, tag den Kurv! Men jeg siger Dem iforvejen, vi har ikke Tid til at høre paa Aandrigheder om, at De har faaet en Kurv ... Hør, Line, jeg laaner dit Solklæde, som ligger der, det tager saa rart af!“

Det maa haabes, at den unge Dame havde faaet sagt Alt, hvad hun havde paa Hjerte, thi paa dette Tidspunkt blev hendes Pluddren afbrudt af en heftig Krillehoste, der bevægede hende til at afslutte i det koreografiske Sprog og med de vanvittigste Luftfægtninger med Armene antyde, at Røgen gjorde hende tummelumsk i Hovedet, hvorpaa hun med nogle sirlige Pas ilede ud i det Fri. Et Par Skridt udenfor Kjøkkendøren blev hun staaende, og efter atter at være kommen til Aande lod hun sit Hoved smutte ind i Solklædet, der af Form og Størrelse var som en Kalesche paa en Barnevogn, og derfor gav Hovedet en naturlig Overvægt, saa hun kom til at minde om de Karrikaturer, der ere afbillede med et kolossalt Hovede paa en lille bitte Krop. Sligt havde Reinhard imidlertid ikke Øje for,

han stod tvertimod hensunken i Beundring over, hvor Alting klædte hende; han tænkte paa, hvilken Forskjel der var paa, naar Kokkepigens kluntede, kjødrige og rødblissede Ansigt fyldte Solklædet næsten lige ud til Randen, og nu da Agathes fine, kløgtige og indtagende Træk nok saa skjælmsk puttede sig helt inde paa Bunden af den omfangsrige Hovedbedækning, det mindede ham om Udsigten til et smilende Landskab for Enden af en tæt Allee, men aldrig i sit Liv havde han seet saa skjøn en Udsigt, aldrig havde de brune Øjne tittet frem fra mere flatterende Omgivelser.

„Lad os gaa gjennem Haven, det er meget nærmere, og jeg kan nok komme over Gjærdet, troer De ikke? sagde Agathe, da hun var bleven færdig med at gjøre Toilette.

„Jo, mageligt, jeg skal hjælpe Dem!“ tilbod Reinhard, der balancerede afsted ved hendes Side over Gaardens Redekams Brolægning.

Det brede Risgjærde, der adskilte Hotellets Have fra Toldforvalterens, var ikke som den kinesiske Mur bestemt til at skjærme mod fremmede Barbarers Indfald, det havde blot den mere fredelige Opgave at markere Grænseskjellet, og det gjorde det endda kun saa som saa, idet der — navnlig efter Reinhards Ankomst til Flaarup forresten — paa flere Steder var dannet ret bekvemme Overgange. Med velberaad Hu valgte den unge Mand imidlertid ikke den bedste af disse, thi han vilde nok have Fornøjelsen af at hjælpe sin smukke Ledsagerske over, let og behændig sprang han op paa Gjærdet paa et Sted, hvor det dog kostede nogen

Vanskelighed at passere det, og fra sit ophøjede Stade strakte han sine Hænder ned mod Agathe, idet han sagde: „Ræk mig Deres Hænder, skal jeg hjælpe Dem herop!“

„Jeg kan meget bedre uden Deres Hjælp, naar jeg tager fat i den Gren,“ svarede hun afvisende. „Blot De vilde gaa lidt tilside, De staaer der og spærrer for mig.“

Dette Arrangement var saa lidt efter Reinhards Hovede, at han rentud nægtede at efterkomme hendes Opfordring, og tilsidst fik han da ogsaa Agathe til at modtage sin Hjælp. Om det saa havde været en Storbaad, han skulde have halet paa Land, kunde den brave Yngling ikke have lagt mere Kraft i sit Tag, og den umiddelbare Følge af denne overdrevne Kraftudfoldelse var da ogsaa, at hun i næste Øjeblik fløj imod ham med en Fart, som han i Ordets egentligste Forstand ikke kunde staa for. Havde hun ikke viklet sine Hænder ud af hans og brugt dem til at tage for sig med, havde der sandsynligvis vanket blodige Pander, ved hendes Resoluthed blev dette imidlertid nu undgaaet, men rigtignok med Opoffrelse af Reinhard. Det Stød, hun gav ham for Brystet, var nemlig saa kraftigt, at han var ved at gaa bagover ligesaa rank og stiv som en Skydebane-Blikfigur, der har faaet et Hagl i Maven. Da han imidlertid snart indsaa, at den Maade at komme ned ad Gjærdet paa ikke var den hensigtsmæssigste, slog han med en Kraftanstrengelse Knæk paa sig selv, satte sig paa Hug og prøvede paa, hvorledes det var at lege Kænguruh, ved at sætte af i et akavet, langt Spring. Kænguruhen lod imidlertid ikke

til at være vant til at hoppe baglænds, idetmindste tumlede den, saasnart den naaede ned paa Jorden, villieløst nogle Skridt tilbage, stampede arrigt i den bløde Muld, som om det kunde hjælpe til at faa Fodfæste, og endte med at sætte sig paa sin Hale midt i et velfyldt Salatbed, fra hvilken Observationspost den syntes at se paa Tilværelsen med en nysgjerrig Overraskelse som en Kylling, der første Gang kigger ud af Æggeskallen.

Oppe fra Gjærdet lød en munter, lidt skadefro Latter ned til ham, og fra Solklædets Dyb lød en Stemme ud: „Ja, der kan De se, jeg tænkte nok, der ikke var Plads til os begge To. Sidder De fast dernede i Beddet, siden De ikke rejser Dem?“

„Nej, saa dybt er jeg dog heller ikke sunken,“ svarede den forulykkede Yngling og sprang op fra Salaten, hvis Hoveder vare komne til at sidde saa vindt og skjævt, som led de af Faaresyge. „Spring De kun ned, jeg skal nok tage imod Dem!“

„Det er en uhørt Dristighed, at De, efter hvad der lige er passeret, igjen tilbyder Deres Hjælp! Jeg har ingen Lyst til at agere Salatpresse, og foreløbig bliver jeg heroppe, her er saa morsomt at staa, Gjærdet fjedrer saa yndigt, det minder mig om, naar jeg som Lille stod og vippede i Bedstemoders polstrede Sofa.“

„Jamen husk paa, vi har travlt!“

„Det er sandt, det var en Gang Grønærter!“ udbrød den hotelkyndige Frøken, og med et let Spring stod hun ved hans Side og beviste paa det mest Eklatante, at hun ingen Assistance behøvede.

Hun løb uden at standse forbi Reinhard og smuttede et Stykke nede i Haven ind mellem de mandshøje Riskviste, som Ærtestænglerne klatrede opad og smykkede med deres friske Grønt, medens Bælgene hang ned som korte Hængekrøller. Skyndsomt ilede han efter hende, men da han vilde stille sig ved hendes Side, blev han paa det Bestemteste afvist, han skulde værs'god gaa om paa den anden Side af Beddet og plukke der, hun kunde magelig alene besørge Afplukningen paa sin Side. Han lystrede Ordre, om han end gjorde det grumme nødigt, men da han var kommen om paa den ham anviste Plads, opdagede han, at Arrangementet slet ikke var saa galt endda, thi Ærterankerne vare ikke tættere, end at de paa de fleste Steder gav ham frit Udkig til det kjære, lille Ansigt, som det var hans Fryd og Lykke at betragte, og i hvis brune Øjne han kunde stirre sig fra Sands og Vid. Og dækkede end stundom Bladene for hendes Ansigt og gjemte det bag deres lysegrønne, transparente Jalusi, saa var Nydelsen kun saa meget større, naar det atter tittede frem i en Aabning og præsenterede sig i den friskeste Bladværks Ramme. Der kunde ikke tænkes en mere fortryllende Maade at lege Skjul paa.

Naturligvis var der Intet ivejen for at føre en regelmæssig Konversation, og Reinhard fortalte Agathe, hvormeget han havde savnet hende i den forløbne Uge, og han erklærede, at han, hvis det skulde blive saaledes ved hele Sommeren, hellere maatte tage hjem til Kjøbenhavn med det Samme, thi det kunde ikke

forøge hans Længsel at være skilt fra hende ved salten Vove end at vide hende i sin umiddelbare Nærhed og dog aldrig kunne komme sammen med hende. Det var virkelig sin oprigtige Mening, han udtalte, men da Agathe som Svar kun sendte ham et vemodigt, bebrejdende Blik, der syntes at spørge ham, om han ogsaa kunde gjøre det, begyndte den resolute Yngling at vakle. Han fortrød, at han havde talt saa bestemt, og forberedte det ilsomste Tilbagetog ved at meddele, at endnu var jo heldigvis Intet afgjort, da han ikke havde underrettet sin Fader om sin Beslutning, thi han haabede bestandig paa, at Forholdene nok vilde forandre sig, saa han og hun kunde sees som sædvanlig. Troede hun ikke ogsaa det Samme?

Det mente hun ganske sikkert, haabede idetmindste — det vil sige, haabede ikke af anden Grund, forstaaer sig, end at hun ellers vilde faa en forfærdelig anstrængende og rædsomt kjedelig Sommer.

Men Reinhard fæstede ingen Lid til den Forklaring, han havde, da han omtalte sin Rejse som nærforestaaende, gjennem Ærteplanternes lysegrønne Slørgardiner fanget hendes bekymrede Blik, og i det havde der staaet at læse en ganske anden, langt oprigtigere Fortolkning, som henrykkede ham. Han følte sig stolt og stor ved Tanken om, at han formaaede at bringe hende i Bevægelse ved en saadan Meddelelse, og paa samme Tid besjæledes han midt i sin Storhed af den ydmygste Taknemlighed for, at dette var saa. Han tænkte paa at betro hende dette og meget, meget Mere, thi Lejligheden var saa gunstig for Fortrolighed, skjulte som de

vare for alle indiskrete Øjne og Øren. Som Indledning bad han hende række sig Kurvelaaget gjennem en Aabning i Espalieret, forat han kunde afgive sin Høst af Ærter deri, thi det var hans lumske Hensigt at gribe hendes Haand og holde den fangen, men inden han kunde udføre sit Forsæt, blev han forstyrret af en grov, uharmonisk Stemme, som paa den bredeste Borgergademelodi gav sig til at raabe „Grønært! Grønært! Dejlige, søje Sukkerærter er godt, koster Ingenting Fjerdingkarret, billigere Skjæppevis, værsartig, tag for Dem af Retterne, lige saa meget De kan bælge i Dem!“

Agathe blev lige saa opskræmmet som Reinhard over dette uventede Sangforedrag, og det gjorde ikke Tingen bedre, at det kaleschelignende Solklæde saa ganske berøvede hende Udsigten, at hun ikke kunde se, hvem og hvor Virtuosen var, — hun kunde for den Sags Skyld lige saa godt have befundet sig paa Bunden af Havebrønden og forsøgt at kigge efter, hvem der spadserede ude paa Torvet. Geskjæftig og vims lagde hun Hovedet snart paa den ene, og snart paa den anden Side og drejede det op og ned, frem og tilbage som den nysgjerrigste Stillitsunge, men da det var hende umuligt selv at skaffe sig Underretning, steg selvfølgelig hendes Nysgjerrighed, saa hun tilsidst knaldede en Række Spørgsmaal af om, hvor det Spektakkel kom fra, hvem der var Mester for det, og hvad det skulde betyde.

Reinhard oplyste hende i en gnaven Tone om, at det var den væmmelige Tandlæge, der var Fredsfor-

styrreren, og hun lod til at være enig med ham i det mindre smigrende Tillægsord, at dømme efter de fortrydelige Krøller, der ved Navnets Nævnelse gav hendes Næse en forbigaaende Lighed med et af de moderne, festonsophæftede Rullegardiner. Forøvrigt overraskede det hende ikke at høre, thi hun vidste, at Bull ikke var nogen sjelden Gjæst i Hotelhaven. Den gode Tandlæge havde nemlig opslaaet et lille Blikskilt i Danias Port, hvilket underrettede det deri interesserede Publikum om, at han var at træffe hver Dag fra 9—3, og følgelig var han jo bunden til Hotellet, men hans Praxis tillod ham magelig at dvæle de 5³/₄ af de 6 Timer i Haven, hvad Ingen, som kjendte hans lille, uordentlige Værelse, kunde fortænke ham i at gjøre. Da han denne Formiddag som sædvanlig dryssede om paa bemeldte Sted, hørte han Stemmer, som han syntes at skulle kjende, inde fra Toldforvalterens Have, og i Haab om at forslaa Tiden med en Passiar steg han op paa Gjærdet, hvorfra han snart fik Øje paa det unge Par. I Begyndelsen tiltalte denne Ærteplukning ham som en malerisk, landlig Idyl, men da han kom i Tanker om det Farlige i slige Hyrdescener, og han efter sit Løfte til Maag ikke ligegyldig kunde være Vidne til Sligt, var det, at han greb ind.

Paa en saa kategorisk Maade underrettede Reinhard imidlertid Tandlægen om, at han ikke fandt dennes Løjer morsomme, at Agathe fandt sig foranlediget til at gaa imellem og mildne paa Sagen ved at sige, at Bull ikke maatte forstyrre dem, det var til hans Middagsmad, de samlede Grønærter.

I sit stille Sind var Tandlægen hende yderst taknemlig for hendes Intervention, thi han havde intet Svar til Reinhard. Saa mærkeligt det end lyder, forholdt det sig dog saaledes, at Bull lige fra den første Dag havde følt sig usikker ligeoverfor Brockhoff; han var ellers ikke bange af sig, men naar han var sammen med denne, tabte han sin sædvanlige Hardiesse, han var bange for at røbe sig, bange for at blive opdaget — Sligt hænder ikke saa sjældent selv den mest forvovne Halvdannede ligeoverfor den sande Dannede. Og han var derfor glad ved at kunne slippe derfra og liste bort med en forlorent humoristisk Replik om, at det lige saa lidt kunde falde ham ind at forstyrre Forberedelserne til en Middag som f. Ex. at forplumre en Pastoralsymfoni med Opførelsen af en Vals rundt paa Gulvet.

Som han adskillig slukøret drev op gjennem Haven, faldt det ham imidlertid ind, at det Eneste, han havde at gjøre, var at underrette Maag om, hvad han havde seet, saa kunde denne selv tage sine Forholdsregler. Han styrede derfor op mod Manufakturhandlerens Bagkontor, men her erfarede han, at Maag for nogen Tid siden var spadseret ud i Plantagen i Selskab med Frk. Melsing.

Bull smagte vel lidt paa denne Besked, men kun et Øjeblik var han raadvild, saa rettede han sine Skridt over mod Hotelkjøkkenet. Saa længe han ikke kunde sees herfra, slentrede han afsted i adstadig Pasgang, men saasnart han kom indenfor Kjøkkenpersonalets Synskreds, skubbede han Hatten ned i Nakken, gjorde

sig i en Haandevending saa stakaandet som en overmættet, asthmatisk Skjødemops, satte Fart paa sig selv som en russisk Hurtigløber, der er vant til at besejre alle danske Opvartere og Brandmænd, og naaede da ogsaa ind som en smuk Nr. 1, dampende og hvæsende som en Selvkoger af førstnævnte Nation.

„Hvor er Fru Wonge? Hvor er Fru Wonge?“ raabte han hæst, affekterende at have sat sin Stemme til i et Kapløb.

„Men Gud, jeg staaer jo her i Skorstenen,“ svarede den trivelige Husmoder, hvem man ikke uden den mest ondartede Modvillie kunde undgaa at se. „Hvad er der dog paafærde? De puster jo, som om De havde trukket en Kindtand ud paa en uvan Tyr.“

„Nej, jeg har kun havt en lille løbende Forretning . . . De maa endelig strax komme ned i Toldforvalterens Kjøkkenhave med en stor, stor Kurv, helst en Klædekurv eller en Ballon-Gondol! Deres Datter og Hr. Brockhoff har faaet saa mange Ærter, de kunde magelig paatage sig Leverancen til alle Kjøbenhavns Henkogningsanstalter. Jeg har sagt til dem, at det er ubeskedent at plyndre Hr. Rasmussens Have saaledes, men de unge Mennesker vil ikke høre op, de bliver ved at plukke Kirsebær . . . . Ærter, vilde jeg sige!“

„Ihjane dog, hvad siger De? Det gaaer ikke an at tage alle Fru Rasmussens Ærter, saa tilbyder hun jo os det aldrig oftere . . . Ja, nu skal jeg komme! . . . Aa Line, Du kan nok have et Øje med Lammekjødet saa længe!“

Med disse Ord halede Mad. Wonge afsted i en meget robust Galop og styrede over mod Haven, løftende op i Skjorterne foran, som var det hendes Hensigt at sætte over Stakittet i eet Spring.

Men Bull havde opnaaet, hvad han vilde, nemlig at forstyrre Stævnemødet i Ærterne, og med den glade Bevidsthed, som Fuldførelsen af en god Gjerning forlener et Menneske med, begav han sig op paa sit Værelse for under en længere Middagslur at samle Appetit til de saa meget omtalte Grønærter.

VI.

Som ovenfor berørt var Maag og Frk. Melsing spadserede ud sammen i Plantagen, og da dette Kompagniskab maaske kan vække nogen Forundring, vil det være rigtigst at berette, hvorledes Forholdet mellem den kunstneriske Kjøbenhavnerinde og den merkantile Provindsløve i den mellemliggende Tid havde udviklet sig.

Carla Melsings ideale Syn paa Livet hindrede hende ikke i at være en, endogsaa særdeles lidenskabelig Elsker af det jordiske Mammon, og skjønt en saa letsindig Fornøjelse som Dands selvfølgelig ikke laa for en saa alvorsfuld, sandhedssøgende Natur, tog hun livlig Del i den store Kontradands om Guldkalven. Da hun efter at have opholdt sig et Par Dage i Flaarup bragte i Erfaring, at Albert Maag var Byens bedste Parti — hvilket vilde sige lige saa Meget som, at han

maatte regnes til over Middelhøst af jævnaldrende Ægteskabsaspiranter —, underkjendte hun derfor strax sin første Dom om den brave Manufakturhandler, hvorved denne var bleven degraderet til Filistrenes foragtelige Klasse. Han var ikke saa slem, som han ved første Øjekast syntes — fandt hun —, naturligvis var han ikke stemplet med Aandens Adelsmærke, men han kunde paa ingen Maade regnes ind under de almindelige Kræmmersjæle. Han gav idetmindste Haab om Forbedring, han kunde jo se, hvor ravpinende forkert alt det bornerede Gamle var, og stræbte efter at komme paa Højde med sin Tid, og maaske vilde dette lykkes ham, naar han fik en Livsledsagerinde, der kunde løfte ham ud af den materielle Sfære, han levede i, — ikke i den Forstand begribeligvis, at han skulde opgive sin Forretning og de gode Indtægter, den gav ham, man kunde godt holde Ideens Fane højt, fordi man solgte Flagdug til Reaktionens Foreningsklude. Jo mere hun tænkte over Sagen, desto klarere stod det for hende at her egentlig var en værdig Opgave for en frisindet Kvinde. Var det ikke at redde et Menneske, der tidligere eller senere vilde synke tilbunds i Spidsborgernes Malstrøm, at redde ham for Fremskridtet, og var dette ikke en fortjenstfuld, samfundsnyttig Handling? Vist var det saa! Hun nærede ikke længere Tvivl om, at der her vinkede hende en Livsopgave, som i Forbindelse med hendes kunstneriske Kald vilde gjøre hende Livet lykkeligt, rigt og betydningsfuldt.

Som en Følge af denne Anskuelse nærmede hun sig ham mere og mere og udmærkede ham ved enhver Lejlighed, sørgede for hans kunstneriske Udsmykning ved at binde originale Buketter af bitte smaa, jomfruelige Markblomster til hans Knaphul og nedlod sig endogsaa til at rose hans gode Smag med Hensyn til Farvesammenstillingerne i Vinduerne, — det mente hun nemlig at forstaa sig paa, Dametoiletterne lod hun klogelig være at bedømme. Og som den svaghovede Mæfik, han var, hoppede han glad paa Limpinden, dels fordi han ganske i Almindelighed følte sig smigret ved at være Gjenstand for en saa udmærket Kvindes Opmærksomhed, og dels fordi han i sin Taabelighed mente ved at entrere lidt med Carla Melsing at kunne bringe den Kjærlighed, som han følte sig forvisset om ulmede i Agathes Hjerte for ham, til at bryde ud i lys Lue. Videre dybt indlod han sig dog ikke med hende, dertil var han baade for forsigtig og for lidet bevandret i det højere Kurmageri, og efter den første Uges Forløb vare de derfor ikke rykkede hinanden et Skridt nærmere, skjønt hun havde været ligesaa ugenert i sine Opmuntringer, som hun var det i alle Livets andre Forhold. Da efter Carlas Mening imidlertid enhver Stillestaaen i en saadan Situation var det Samme som Tilbagegang, besluttede hun at rette et Stormangreb paa den stakkels, ubefæstede Kjøbmand, og hertil havde hun just valgt den Dag, paa hvilken de ovenfor omtalte Begivenheder foregik.

Efter en tidlig Frokost havde hun længe siddet paa Udkig oppe ved sit Vindue for at passe Maag op, naar han kom over Gaarden for at aflægge sin reglementerede Formiddagsvisit i Hotellets Gjæstestue, men den nævnte Dag lod han imidlertid vente usædvanlig længe paa sig, saa længe allenfals, at hun, der ikke havde faaet nogen større Portion Taalmodighed i Vuggegave, uforknyt som altid besluttede at opsøge ham i hans Butik.

Hun fik strax ved sin Indtræden her Forklaring paa, hvad der havde opholdt Maag, idet hun antraf ham i særdeles livlige, højrøstede Underhandlinger med en Proprietærfamilie, der var kommen til Byen i det særdeles vanskelige og indviklede Ærinde at skulle kjøbe to nye Fag Gardiner til Havestuen derhjemme paa Gaarden. Da Manden ikke kunde blive enig med Konen, om disse skulde være røde eller grønne, havde han medført sine to Svigerinder, som i væsentlig Grad lettede Afgjørelsen ved at holde, den ene paa blaa, og den anden paa brune Gardiner, medens et Par uvorne, opløbne Knøse oplivede Scenen ved at springe Buk over Gulvtæppetøjsrullerne eller gjøre Kjæde mellem de fixt udstafferede Figurstativer.

Forhandlingerne havde været varme, det fremgik saavel af den høje Stabel af forskjellig farvede Tøjer, der i aflange Ruller taarnede sig op paa Disken, ligervis som de firkantede Stykker af en overnaturlig stor Farvelade, som af de Tilstedeværendes echaufferede Ansigter, der mere mindede om Rødbeder end om Marmor. Med englelig Taalmodighed havde Maag

præsenteret det ene Stykke Tøj efter det andet paa den i Loftet anbragte Rulle — en kjøbenhavnsk Opfindelse, som han var stolt af at have indført i Flaarup —, men da Resultatet stedse var, at hvert Stykke erholdt een Stemme for og tre imod sig, er det ikke til at undres over, at han tilsidst blev træt af at lade Rullen gaa og sukkede efter Udløsning.

Da Frk. Melsing efter en lille Pause henkastede et kort — ikke undskyldende, det maa man ikke tro — „Aa, om Forladelse, jeg forstyrrer nok?“, kunde han derfor svare med et oprigtigt, fra Hjertet kommende „Aldeles ikke, min Frøken, aldeles ikke!“ hvortil han saa lidt efter føjede et mere forhaabningsfuldt, end egentlig begrundet „Jeg er strax færdig!“

Af hans spagfærdige Tone sluttede hun sig strax til Situationen, og for at udfri ham sagde hun derpaa flot med den kartoflede Næsetip lige i Sky: „Jeg kom for at hente Dem til den Tur i Plantagen.“

„For at hente mig til . . . til den Tur i Plantagen?“ gjentog Maag og kippede med Tøjet paa Rullen, saa Proprietærfamilien blev saa svimmel, som havde det været et løbsk Dissolwing-news, den saae paa.

„Ja, var det ikke idag, De lovede at følge mig derud for at vise mig nogle maleriske Punkter?“ spurgte Carla klippende stærkt med Øjenlaagene.

Nu var Manufakturhandleren sig bevidst aldrig at have lovet noget Lignende, og Ingen kan derfor fortænke ham i, at han blev noget befippet, men da Frøkenens Øjenbryn blev ved at rutsche op og ned ad

Panden i den vildeste St. Veits Dans, fattede han omsider Meningen og udbrød med en saa naturlig Overraskelse, saa idetmindste Proprietærfamilien blev overtydet om dens Ægthed: „Jo, det er sandt, det var jo idag . . . det er jo Tirsdag idag . . . Undskyld, jeg havde næsten glemt det! Ikke, at det er Tirsdag, men hehe! den maleriske Udflugt . . . Hr. Proprietær Lassen, maa jeg præsentere Dem Frøken Melsing fra Kjøbenhavn, Kunstmalerinde, ligger herovre for at tage Prospektus fra Egnen."

„Valkommen!" bød Proprietæren med et solidt Haandslag. „Falder Deres Vej nogentid forbi Hulskovsholm, saa værs' god, kig ind! . . . Men hør, det falder mig ind, nærenstid De har saa meget med Malerier at skaffe, saa maa De jo allerbedst kunne sige os, hvad Farre vi helst skal vælge til Gardiner i vor Havestue derhjemme."

„Det er noget vanskeligt, da jeg ikke engang veed, hvilken Farve Stuens Vægge har," svarede Carla med et lidt haanligt Anstrøg.

„Næ, det er ogsaa sandt, men den er forresten brun, ja den er! Saadan ongefær som det Chokoladeslapperads, Børnene faaer til deres Fødselsdagsgilder."

„Saa passer hverken røde eller brune Gardiner, De har kun Valget mellem blaa eller grønne, men da de blaa er saa slemme til at falme, vil jeg raade Dem til at tage grønne."

Da ingen af Proprietærfamilien havde tænkt paa at tage nogetsomhelst Hensyn til Væggenes Farve, slog Frk. Melsings Argument dem, og især Fru Lassen,

hvis Farve den grønne var, fik en umaadelig Respekt for Kunstnerindens Smag og Dygtighed. Paa denne Maade blev Sagen meget hurtig afgjort, og Familien trak sig snart tilbage med deres nye, grønne Gardiner.

„Naa, skynd Dem nu at tage Deres Hat," sagde Carla utaalmodig, saasnart den nyt udstyrede Familie var forsvunden. „Nu skal vi ud i Plantagen."

„Skal vi virkelig?" spurgte Maag forbavset. „Jeg troede, det kun var Noget, De fandt paa for at faa Lassens væk."

„Nej, vist skal vi derud . . . det vil da sige, hvis De vil gjøre mig den Tjeneste at følge mig derud. De maa ikke sige Nej, De er den Eneste her i Byen, som har Smag og Forstand nok til at raade mig i Valget af Motiver derude. De maa jo kjende Steder nok, som jeg som Kunstnerinde kan bruge."

„Aa, Steder til at male, mener De — nu er jeg med! Ja, he! jeg troer nok, jeg skal kunne paavise nogle Mønstre, som vil falde i Frøkenens Smag," sagde Manufakturhandleren selvtillidsfuldt og svingede med en yndefuld sidelænds Bevægelse om Hjørnet af Disken med et undskyldende: „Skal strax være til Tjeneste, skal kun skifte Frakke!"

Et Par Minutter efter vandrede Parret ned ad Byens Hovedgade, og mange vare de Flaarupper Halse, som nysgjerrig bleve strakte ud af Vinduer og Døre efter dem, og endnu flere de Hypotheser om, hvad denne Konstellation betød.

Takket være Aaen, der koket og vigtig vimsede afsted gjennem Flaarup Plantage, havde denne Intet

tilfælles med de ordinære Kjøbstadsanlæg, som ere at ligne ved artige Skolebørn, der ere paa Skovtur. Træer og Buske var der nok af, baade store, forpjudskede og opløbne Buske, rigtige Vildmænd at se paa, og smaa, dannede og sippede Buske, som godt kunde have staaet i en Strandvejshave, baade gamle, adstadige Træer, som holdt sig rolig nede ved Aaen, og unge, letsindige Træer, der lettilbens kravlede opad Skrænterne, trængende og knubsende hverandre, saa flere af dem stod paa Skred og truede med at vende Benene ivejret. Intetsteds var der ved Aaen nogen større, aaben Plet, nogen smilende, grøn Eng, overalt mylrede det med Skov lige ned til dens Bredder, det var næppe nok, at Skoven tillod Aaen at pynte sig med en beskeden smal Bræmme af Siv, Baldrian og Trevlekroner med de pjudskede Blomster, der se ud, som ere de krammede af Bornefingre. Naar ikke just Solen lokkede et lyst, blinkende Smil frem paa det glidende Vand, var Aaen forresten ikke særlig skjøn at skue paa Grund af Vandets smudsiggule Farve, der skrev sig fra de løse, lerede Banker, mellem hvilke den maatte bane sig sin trange Vej. Men alligevel var det Aaen, som gav Flaarup Plantage sin Tillokkelse og fik Omegnens Beboere til langvejs fra at valfarte til den lille Skov.

Manufakturhandleren og Kunstnerinden vandrede ind i Plantagen ad den almindelige Sti langs Aaen, og da de havde spadseret en Stund, standsede Førstnævnte, stillede sig i Positur med venstre Haand i Siden og højre stivt udstrakt og udbrød: „Hvad mener Frøkenen

om en Dessin som denne: den staalgraa Aa med Skovens grønne, tamburerede Borter, og en let brocheret, blaa Himmel ovenover?"

„Vor Herre bevares!" svarede Carla og virrede med Kartoffelnæsen. „Det Motiv er lige saa udtraadt som et Par Bedstemoders Slæber, lad de gamle Haandværkere beholde det."

„Lad dem det!" sagde Maag, ikke ganske vis paa, hvem de omtalte Haandværkere var. „Det er maaske heller ingen ny Model! . . . Se Pavillonen deroppe i imiteret norsk Mønster med sin Besætning af lettere Jernmøbler, det er vel heller ikke Noget? . . . Nej, jeg tænkte det nok! ... Ja, saa gaaer vi længere ind i Plantagen henad Kjørevejen, der har jeg ogsaa nogle henrivende Partier, ganske charmante!"

De gik bort fra Stien, ind i Skoven mod den omtalte Vej, hun havde sin Malerkasse paa Ryggen, medens han galant bar hendes store Parasol og lille Arbejdsstol. Han gik og spekulerede paa, hvor han egentlig skulde føre hende hen, da Kjørevejen stedse havde forekommet ham at være ganske ens i hele sin Længde og oprigtig talt temmelig kjedelig. I disse Tanker afbrødes han ved, at Carla pludselig raabte: „Her er godt!" med en Kraft, saa han af Forskrækkelse kladskede Parasollen ned i Grøften og nær selv var fulgt efter samme Vej.

Han havde imidlertid den Aandsnærværelse, medens han stod nede i Grøften for at samle Parasollen op, at sige: „Ja, her er godt! Jeg sagde nok, her vilde være Noget for Frøkenen!"

„Her er storartet! Se det Lys paa Træerne deroppe paa Bakken, de er helt røde, og kan De se Solen i Sandet der paa Vejen?“

Maag kiggede ned i Sandet, som om Solen var en Knappenaal, han skulde lede efter, og da han ikke kunde se Nogetsomhelst, sagde han naturligvis: „Jo! . . . Storartet!“ — saa vidste han idetmindste, han ikke modsagde hende.

„Jeg tager det med det Samme! . . . Man kan vel nok sidde lidt her paa Vejen, her kommer vel ingen Vogne?“

„Jeg skal ialfald nok varsko Dem,“ svarede Maag, medens han stillede Stol og Parasol tilrette for hende.

Carla satte sig til at arbejde, og medens Penselen foer hen over Lærredet med en Fart, som var den til Kapkjørsel paa Landevejen, sad hun og tænkte paa en Indledning til en Samtale om det, hun havde arrangeret denne lille Udflugt for. Det kneb for hende med at finde paa en Begyndelse, men saa kom Maag af sig selv.

„Kjeder De Dem nu aldrig“, spurgte han, „naar De ellers sidder saadan alene herude?“

„Har De saa slette Tanker om mig, at jeg skulde kjede mig ved mit Arbejde?“ svarede Carla og kilede dobbelt paa som for at bevise, hvor hun morede sig.

„Naa, nej, jeg mente blot, at det jo aldrig er saa rart at være ene.“

„Det maa man vænne sig til! Det er jo som oftest den Lod, der bliver os Kunstnerinder tildel her i Livet, at komme til at staa ene. Og det er maaske

bedst saadan! Der er saa faa Mænd, der har Forstand og Smag nok til at forstaa vor Syssel med Kunsten."

Maag saae paa hende. Smag og Forstand? Du gode Gud, det var jo netop det, hun havde sagt, han havde! — Puh, det var dog en usædvanlig Varme den Dag.

Carla fortsatte: „Og træffer man saa endelig paa en forstaaende Mand, som ikke selv hører til Kunstnerkredsene, saa betænker han sig tidt, ikke saa meget af Hensyn til sig selv som paa Grund af dette dumme, bornerede „Hvad Folk vil sige?" Det er ikke rigtig mandigt maaske, men saadan er det nu engang!"

Maag tørrede Sveden af sin Pande, han vilde have givet ikke saa Lidt for en iskold Sodavand Han indsaa imidlertid, at han var nødt til at sige Noget. og saa svarede han, at det jo tidt var saaledes her i Verden, at der gaves Forhold, som gjorde En afhængig af Forhold, der ganske vist ikke var Forhold endnu — Forhold i overført Betydning —, men som man dog havde Haab om maatte føre til saadan et rigtigt Forhold . . . Han mærkede, at han vrøvlede, og ønskede for enhver Pris Forandring i Situationen.

En saadan kom strax, omend paa en anden Maade end han havde tænkt sig, thi i næste Øjeblik laa Frk. Melsing, han selv og en tredie, dem ubekjendt Mandsperson samt Kunstnerindens Feltstól, Parasol og Malerkasse rodede sammen i een forvirret Bunke paa Kjørevejen, medens et Redskab, der lignede en Mellemting mellem et Vognhjul og en Fyrværkerisol uden

at spørge om Forlov havde lagt sig til Hvile ovenpaa det Hele.

Nu havde Maag ganske vist ønsket en Forandring i Situationen, men denne her forekom ham dog lovlig brutal, og han udbrød derfor forbittret. idet han satte sig overende paa Vejen: „Men Du gode Gud, hvem er De, min Herre, og hvad er det for en Maade, De kommer farende paa?"

„Farende? Jeg kom aldeles ikke farende, jeg kom ridende paa min Bicykle med jævn Fart, — Jævn Fart! Jeg kunde kjøre dobbelt saa hurtigt, om det skulde være! — og det har jeg vel Lov til, skulde jeg mene!" svarede den Fremmede, der havde sat sig ligeoverfor Maag og saae lige saa bister ud som denne.

„Jamen derfra og til at kjøre Folk over, er der dog et temmelig langt Spring."

„Jeg ringede! Saa veed De vel, De skal afvejen med Dem?"

„Aa, de forbandede Maskiner!" raabte Maag arrigt og sprang op.

„Maa jeg gjøre Dem opmærksom paa, at det er en ægte Ormonde med Pneumatic og Kautschukringe, jeg kjører!" skreg den Ubekjendte glubsk og sprang ligeledes op.

„Ja, det er jo netop derfor, man ikke kan høre disse nymodens Tingester, de burde forbydes, de er saa ækelt lumske!"

„Den Udtalelse harmonerer daarlig med Deres andre Anskuelser. Lad de dumme gamle Podagrister

og Svæklinge om at rakke ned paa denne Menneskesnillets herlige Opfindelse!“ sagde Carla, idet hun, der selvfølgelig strax var kommen paa Benene, nu blandede sig i Samtalen.

„Glæder mig at tale med en saa fordomsfri Kvinde! Maaske selv Cyklistinde? . . . Naa, ikke? . . . Saa meget mere Beundring fortjener Deres Liberalitet! . . . Jeg gjør Dem naturligvis mange Undskyldninger for Kollisionen, men jeg kunde ikke se Dem før lige her ved Omdrejningen.“

„Aa, det er aldrig værdt at tale om den Kuldbøtte! Det er kun kjedeligt, at min Malerkasse fik saadan et Knubs, at jeg ikke kan arbejde videre.“

„Jeg vil da ikke haabe, at mit Apparat har taget nogen Skade.“

„Deres Apparat?“

„Ja, jeg er Fotograf . . . Tillader De, jeg præsenterer og rekommanderer mig: Fotograf Hallager, Hotel Dania, Flaarup.“

Denne Præsentation virkede saa overraskende paa de to Hotelbeboere, at de nær havde sat sig ned igjen paa de Pladser, de lige havde rejst sig fra. Da de imidlertid hurtig kom til Erkjendelse af, at dette ikke vilde bringe nogen Klarhed i Sagen, opgav de klogelig denne personlige Anstrengelse og rettede istedetfor en ret indtrængende Forespørgsel til bemeldte Hr. Hallager, om hvad han mente med den Uforskammethed at opgive sig som bosiddende paa et Sted, hvor han aldrig havde sat sine Ben.

Den Adspurgte blev ikke i mindste Maade flov, men oplyste, at han var rejsende Fotograf, hvilket vilde sige det Samme som, at han paa sin Bicykle og med sit Fotografiapparat paa Ryggen drog fra Sted til Sted og tog Prospekter af Byer og Gaarde, Portrætter af Mennesker og Dyr, kort sagt fotograferede Alt, hvad der tilbød sig, og at han nu agtede at lyksaliggjøre Flaarup med sin Nærværelse og opslaa sit ambulante Atelier i Hotel Dania. For at bevise, at han ikke var uden en lille, humoristisk Aare, tilbød han tilslut, hvis den Herre og den Dame vilde indtage deres forrige Pladser nede paa Kjørebanen, at tage en Plade af Stedet, hvor den frygtelige Katastrofe havde fundet Sted.

Dette betakkede dog den Herre og den Dame sig for, men Carla foreslog at gjøre Fotograf Hallager Følge til Byen, da hun nu alligevel ikke kunde gjøre Mere ved Maleriet.

Det var et ynkeligt Optog at se paa, da de drog afsted. Forrest gik Kunstnerinden med den molesterede Malerkasse, der noget nær tog sig ud som en Papæske, hvorpaa en Beriderhest af en Fejltagelse havde dandset Cachucha; efter hende fulgte den farende Fotograf, der kjørte sin havarerede Cykle ved Siden af sig med samme nænsomme Omhu, hvormed en Rideknægt fører en balstyrig Hest ved Tøjlen, og han syntes da ogsaa som en saadan hippologisk Medborger at gaa i en stadig Frygt for, at Bæstiet skulde sætte af fra ham i løbsk Firspring; og tilsidst kom Maag, bærende paa

Frøkenens Parasol, der i den allermest bogstavelige Betydning var bleven til en Knækparasol.

For med det Samme at blive færdig med den omflakkende Pladeleverandør kan det lige saa godt fortælles her, at Hallager kun blev fire Dage i Flaarup, fotograferende Alt og Alle, som vare letsindige nok til at betro sig til hans mere end tarvelige Apparat. Hotel Dania blev da ogsaa taget af saavel fra Torvet som fra Haven og altid med hele Gjæstgiverfamilien fordelt i Vinduerne eller staaende Skildvagt foran Bygningen. Den industrielle Rejsende talte saa godt for sine Varer, at han fik Wonge til at gjøre en større Bestilling af disse Fotografier, hvilke Wonge efter Hallagers Paastand med endel Avance kunde afsætte til sine Sommergjæster, der naturligvis Alle gjerne vilde have et Exemplar til Minde om deres Sommerophold i Flaarup.

Efterat den Flaarupper Smed havde lappet paa Cyklen, hvorved denne mærkværdigvis hverken vandt i Lethed eller i Hurtighed, rejste saa Hallager, der selv var at ligne ved et Øjebliksbillede, videre for at forevige Omegnens Gaarde med deres Ejere og Præmiedyr. Det var kun relativt, han kunde siges at have været en god Kunde for Wonge, thi Regningen for Fotografierne oversteg langt, hvad Hallager havde havt at betale for sit Ophold.

En Ugestid efter modtog saa Wonge den store Ladning Fotografier i en Pakke mod Postopkrævning. At sige, at han blev glad overrasket, da han saae Billederne, vilde være en utilbørlig Overdrivelse, thi

aldrig i sit Liv havde han seet noget saa Slet som disse udviskede, blegsottige Fotografier. Det var ligefrem ufatteligt, hvor Hallager havde formaaet at udslette ethvert Spor af Lighed, det kunde for den Sags Skyld ligesaa gjerne have været f. Ex. Christiansborg Slotsruiner eller den nye Ladegaard (eventuelt Almindelig Hospital) som Hotel Dania, der var gjengivet paa disse Billeder. Gamle Klovborg skummede af Raseri over dette Bedrageri, men Wonge indskrænkede sig til i den godmodigste Tone at sige: „Det er da saa møje skammeligt, som han der har narret mig! Jeg sælger aldrig et eneste af de Billeder!“ — Og det fik han Ret i.

VII.

Allerede Andendagen efter Fotografens Ankomst fik Besætningen paa Hotel Dania en Tilvæxt af to Damer, hvis Ophold syntes at skulle blive af længere Varighed.

Wonge og en Proprietær af samme bredskuldrede Kaliber som han stod den paagjældende Eftermiddag udenfor Hotellet og befolkede i Forhold til deres Antal ret anseeligt Torvet. Det gjaldt en Byttehandel mellem dem om den Hest, Proprietæren var kommen kjørende med, og en Hoppe, som Wonge en Maanedstid forud havde kjøbt af en forbifarende Hestehandler. Præsentationen af Dyrene foregik med stor Ugenerthed paa Byens Hovedgade, op og ned ad hvilken Wonges

tolvaarige Søn paa Ryggen snart af Hesten og snart af Hoppen pilede af i skarpt Trav, ikke saa lidt stolt af sit Hverv som Jockey. Imedens stod de to Mænd paa Torvet og udvexlede deres sagkyndige Kritik, og naar man hørte, hvor tilfreds hver af dem var med sin Hest, og hvor lidet han værdsatte den Andens Dyr, kunde man ikke lade være at undre sig over, hvorfor i Alverden de vilde bytte.

Under en af den unge Wonges Jagter gjennem Gaden traadte et Par Damer hastig ud af en Gadedør i et af Husene. Tilfældigvis befandt den ubændige Rytter sig i den anden Ende af Gaden, saa de ikke observerede ham, men rolig bevægede sig nedad Gaden i Retning mod Torvet, spadserende ude paa Kjørebanen, da de Flaarupper Brolæggere efter Provindsskik havde udsøgt de mindst mulige Sten til Fortovene, som derved fik en vis Lighed med en Skaal Valnødder. De to Damer, der øjensynlig vare Moder og Datter, vare komne noget ned ad Gaden, da de hørte Araberen klappre bag sig, og det paa en saa haandgribelig Maade, at Brostenene slog Gnister af Smerte.

Der var endnu et godt Stykke mellem dem og Rytteren, og istedetfor at vige tilside ind paa et af Valnødde-Fortovene kommanderede Moderen: „Der kommer En ridende bag os, vi maa løbe, Amelie! En—to! En—to! . . . Stræk Vristen, mit Barn, man kan godt strække Vristen, fordi man løber."

Moderen løb afsted, efter hendes Alder endog særdeles let og gratiøst, men saa udværts paa Fødderne som en snirklet Kommode fra Rokokotiden, der stadig

har staaet med Fødderne i første Position, og den unge Datter holdt let Trup med Moderen, anstrengende sig for at præstere saa strakte Vrister som mulig. Jo mere Hesten nærmede sig, desto mere forcerede de Tempoet i deres Parforce *pas de deux*, medens den unge Rytter, der saae, at det ikke var de gode Damers Agt at gaa afvejen, for ikke at ride dem overende lænede sig tilbage, saa han næsten laa langs Hestens Ryg, og af al Magt halede i Tømmen, som om Hestens Hovede var et Stykke Ost og Trensen en Osteskjærer, hvormed han vilde skjære det igjennem paalangs. Det lykkedes ham virkelig ogsaa at holde Hesten igjen, saa der blev noget vist Kongeligt ved den Maade, hvorpaa han holdt sit Indtog paa Torvet med to kvindelige Løbere foran sig, hvilke end ikke savnede det bekjendte rigelige Løber-Blomsterflor paa deres Hovedbedækninger.

Alligevel er det et Spørgsmaal, om det var gaaet godt, hvis ikke Wonge og Proprietæren, der havde en beundringsværdig Rutine i trods deres fyldige Korpus'er at springe tilside, hvergang Rytteren kom ansættende, vare traadte til som frivillige Redningsmænd. Da Damerne nærmede sig i det noget anstrengte Løb, raabte nemlig Wonge til Proprietæren: „Det her gaaer Saltedod ikke godt! Tager Du den Fjermer, saa skal jeg tage den Nærmer!“, og saa greb de hver sin Dame om Livet og svingede ind paa Fortovet med dem saa let, at der kun var Fare for, de skulde kyle deres lette Byrder op over Hotellets Tag.

„Gud, mange Tak, mine Herrer!“ sagde Moderen, da hun atter satte sine udværts Fodder paa Jorden. „Jeg troer forresten nok, vi var slupne fra et Engagement med den skrækkelige Rytter, for vi skal ikke længere end til Hotellet her. Jeg skulde have talt med Værten, ja, De kjender ham maaske?“

„Udmærket godt, han staaer mig meget nær!“ svarede Proprietæren, for det var en grumme vittig Mand.

„Ah, en Slægtning af Dem?“ spurgte Damen, da hun var ubekjendt med Proprietærens Aandrighed.

„Nej, men det er den Mand, der staaer,“ oplyste denne med den slukorede Følelse, man har, naar man maa forklare sine Vittigheder.

„Aa, det er Dem! Jeg vilde have forhørt, om vi kunde faa Logi hos Dem?“ henvendte hun noget genert til Wonge.

„Ja, nu i Øjeblikket har a ikke Stunder,“ svarede Wonge, for hvem der engang imellem uforvarende løb et „a“ istedetfor et „jeg“ i Talen. „Nu har jeg alvorlige Ting at tænke paa, men hvis De vil tale med min Kone derom, saa finder De hende nok i Kjøkkenet.“

Den ældre Dame takkede saa umotiveret ærbødigt, næsten ydmygt og forsvandt geskjæftig vimsende ind ad Hotelporten med Datteren i Hælene paa sig, medens Wonge anerkjendende bemærkede til Proprietæren, at hun havde et brillant Fodskifte.

Mad. Wonge befandt sig ganske rigtig i Kjøkkenet ifærd med at servere Folkenes tidlige Aftenthe med tilhørende kolossale Stabler af tommetykt Smørrebrød.

„Godaften Frue! Undskyld, jeg opsøger Dem i Kjøkkenet, men Deres Mand gav mig Anvisning paa at jeg vilde træffe Dem her," begyndte den ældre Dame med samme ærbødige Tonefald som før. „Jeg maa maaske præsentere mig selv, jeg er Fru Kuhlmann, Dandselærerinde fra Kjøbenhavn — jeg har været ved Balletten paa det kongelige Theater —, og nu vilde jeg spørge Dem, om jeg kunde faa Deres store Sal ovenpaa tilleje til den Dandseundervisning, som jeg agter at give her i Flaarup. Jeg skulde jo gjerne have den et Par Aftener om Ugen, men Gudbevares kun naar der ikke er anden Brug for den, De maa endelig ikke stille for store pekuniære Fordringer, Dandseundervisning i Provindserne kaster saa Lidt af sig; naar min Datter og jeg kun kan leve saa nogenlunde i den Maaned, vi bliver her, maa vi være glade."

Hendes Stemme lød saa dæmpet og forknyt, at Mad. Wonge uvilkaarlig kastede Blikket paa Damens slanke og tørre, for ikke at sige magre Figur, der tiltrods for, at Indehaversken præsenterede sig med en sextenaarig Datter, havde bevaret et vist jomfrueligt, nu naturligvis gammeljomfrueligt Præg, og Mad. Wonge forstod, at det ikke alene var Dandsetrinene, der vedligeholdt denne Magerhed, og da hun fik Øje paa de anstrængte Rynker, det matte Blik og det trætte Smil i Fru Kuhlmanns Ansigt snorede hendes brave Hjerte sig sammen i den mest oprigtige Medlidenhed. Uden Betænkning svarede hun derfor saa let henkastet, som hun formaaede: „Salen deroppe? Ih, den skal De da rigtignok ikke give Noget for, den bliver jo alligevel

næsten aldrig brugt paa denne Aarstid. Brug De bare den saa tidt, De vil, det skulde glæde mig, om De kunde tjene Noget ved at benytte den.“

Fru Kuhlmann aabnede Slusen for et Væld af koghede Taksigelser, hun var mere vant til at blive schoflet end til at møde Venlighed, men hun blev afbrudt af Datteren, der længe havde havt sit Blik stivt heftet paa Værtindens Anretning, som om hun var hypnotiseret af den megen Mad og Drikke, og som nu rettede det Spørgsmaal til Mad. Wonge: „Er det The, De skjænker der? Aa, hvor den dufter dejlig appetitlig! . . . Skal vi ikke ogsaa have en Kop The, Mama?“

„Vist ikke nej! Vi har jo faaet Middagsmad idag,“ svarede Fruen og sendte Datteren et irettesættende Blik.

„Jamen det er saa længe siden,“ sagde Amelie med et resigneret Suk, hun var saa vant til at gaa sulten tilsengs.

Dette Suk var Mere, end Mad. Wonge kunde holde ud at høre paa, og hun udbrød: „Men Gud, er De sulten og tørstig, Barn, saa skal De minsandten ogsaa have Noget at styrke Dem paa! Ryk Kjøkkenstolen herhen og tag den Kop, og der staaer Smørrebrød nok! . . . Jeg veed ikke, jeg maa maaske ogsaa byde Dem en Kop og en Bid Brød, her er jo Guds Velsignelse! . . . Naa, det glæder mig! Kan De finde Noget at sidde paa, Brændekassen?“

„Tak, jeg kan saa godt staa! Eller ryk Dig en Smule paa Stolen, Amelie, saa jeg kan faa et Hjørne hos Dig.“

Moder og Datter gav sig ilag med Theen og Smørrebrødet med saa god Appetit, at det var øjensynligt, at hvis Middagsmaden overhovedet havde været Andet end en Nødlogn, saa havde den hørt til den Kategori, som benævnes Balletmestermad, uden at det dog dermed skal antydes, at de af professionelle Grunde foretrak en saadan Bespisning Som den gode Husmoder, men slette Hotelværtinde, hun var, frydede Mad. Wonge sig over deres Appetit og nødede dem indstændig til ikke at give tabt, og der kan tvistes, om Glæden var størst hos hende eller hos de Andre for hvert Stykke Smørrebrød, der fra Tallerkenen forsvandt i de Kuhlmannske Maver.

Det uventede, solide Traktement gav Dandselærerinden Mod til at henvende endnu en Bøn til Værtinden.

„Jeg drister mig til, Fru Wonge, paa Grund af Deres mageløse Venlighed mod os," sagde hun, „at bede Dem udstrække Deres Godhed til endnu eet Forhold. Var det ikke muligt at De kunde overlade mig og min Datter et lille Værelse her hos Dem paa et Par Dage, til vi kan finde et billigt Logi ude i Byen, det gjør slet ikke Noget, om Værelset ligger paa Kvisten. Jeg skal sige Dem, jeg har været inde et Par Steder for at se at faa Tag over Hovedet, men Folk vil ikke have os, fordi jeg ikke kan give Forskud paa Lejen."

„Ih, det var da saa meget skammeligt! Jo, vi finder nok et Værelse til Dem, vi har desværre ikke saa fuldt af Gjæster."

„Hører Du, Amelie, vi kan faa Lov til at blive her foreløbig. . . . Hvordan er det, Du sidder med den

Kop? Du holder jo paa den, som om det var et Lispundslod. Du skulde gjore Kunster med, værs'god at holde let og gratiøst i Hanken, med Lillefingeren lidt højere i Luften end de andre! . . . Nej, som sagt, Fru Wonge, Forskud kan jeg ikke give, men har De ikke nogle Børn, som kunde besoge min Dandseundervisning, saa kunde jeg jo betale det af paa den Maade."

„Jo, det gaaer helt godt, vi har tre Born, foruden vor Plejedatter, som er voxen."

„Det gjør Ingenting, jeg vil da ogsaa prove paa at oprette et Kursus for Voxne."

Ikke mange Minutter efter vare Fru Kuhlmann og Datter indstallerede i et Værelse paa Hotellet. og det slet ikke paa Kvisten.

En halv Timestid senere horte Mad. Wonge sin Mand komme alene tilbage til Gjæstestuen, og hun gik strax ind til ham.

„Hor, Wonge," begyndte hun, glattende lidt forlegen paa sit Forklæde, „jeg veed ikke, om jeg har gjort ret eller galt . . ."

„Det er even ligesom med mig," afbrød Manden hende, „for jeg har byttet Hoppen bort mod Johansens Blissede, men jeg veed aldrig, om det er retfærdigt."

„Aa, lad nu mig tale og hør efter! Jeg har og paa en Maade gjort en Byttehandel. Den Dame, Du viste ind til mig, er en Dandselærerinde fra Kjøbenhavn, som vilde have vor store Sal til sin Undervisning."

„Dandselærerinde? Det tænkte jeg nok efter det Fodskifte; Fødderne gik paa hende som Trommestikker, akkurat som paa den lille, gule Norske jeg havde

ifjor. Naa, hvad fik Du hende til at give for Salen?"

„Ingenting! Aa, jeg havde saa ondt af de stakkels Mennesker! Det var tydeligt, at de ligefrem led Nød, Du skulde seet, hvor forsultne de var."

„Forsultne? Saadan et Par fine Damer? Saa gav Du dem vel Noget at spise?"

„Naturligvis! Og saa lod jeg dem foreløbig bo paa Nummer syv, for Du kan tænke Dig, de har løbet Byen rundt, men kunde ingen Logi faa, fordi de ikke kunde betale Forskud. Er Du vred, for jeg har gjort det?"

„Hvordan skulde jeg kunne blive vred for det? Jeg havde gjort akkurat det Samme i dit Sted," sagde Wonge og lukkede Munden paa hende for videre Betænkeligheder med et forsvarligt Smækkys. „Det Eneste, der ikke hover mig, er, at jeg ikke kan vide, hvad Klovborg vil sige til det."

„Jamen Noget faaer vi dog for det, Børnene skal have fri Dandseundervisning."

„Død og Kritte, hvor det bliver fint! Jeg har aldrig i mit Liv lært at dandse, og jeg kan dog baade Sextur og Pulka. Hvad mener Du, Mutter, om vi To ogsaa lod os oplære i en lille Polskdands?"

Wonge vilde gribe sin Kone om Livet, men hun viklede sig ud af hans robuste Favntag med en blid Anmodning om at være fri for hans Tosserier og løb ud i Kjøkkenet med en for den svære Kone ret anseelig Fart.

For at fordøje det usædvanlig rigelige Aftensmaaltid gjorde Fru Kuhlmann og Datter senere paa Aftenen en lille Promenade nede i Hotellets Have, i

hvis Gange de hoppede let og livlig om som en Vipstjertemoder med sin Unge. Agathe Wonge, som tilfældig sad paa Bænken med sit Haandarbejde, saae noget forbavset op fra dette paa de to ubekjendte Damer. Fruen følte det Spørgende, der laa i Agathes Blik, og standsede derfor, da de næste Gang skulde passere forbi hende, og henvendte til hende i den forskræmte Tone, hvori Folk, der pleje at blive hundsede, tale: „Undskyld, min Frøken, men det er vel tilladt at spadsere her?“

„Ja-a!“ svarede Agathe med et „a“ i saa mange Etager som en nymodens Kaserne med to Værelsers Lejligheder.

„Ja, jeg skal sige Dem, vi boer her paa Hotellet, det vil sige, vi kom for i Eftermiddag.“

„Aa, det er Dem, der er Dandselærerinde? Jo, saa har Moder talt om, at hun før tog imod Dem.“

„Hvorledes? Fru Wonge er Deres Moder, saa er De altsaa hendes Datter?“ sagde Fruen med tilsyneladende uimodsigelig Logik, og dog rettede Agathe det til et „Plejedatter, Fru Kuhlmann, Plejedatter!“

„Tør jeg haabe, at Frøkenen vil interessere Dem lidt for mine Kursus? Jeg tør vel nok gjøre Regning paa Dem som min Elev?“

„Paa mig? Troer De, jeg vil dandse sammen med Byens Unger?“ svarede Agathe med en Latter saa bedsk som bitter Chocolade, men det var jo ogsaa i højeste Grad krænkende, at Nogen kunde antage hende for en saadan Grønskolling.

„Nej, nej, nej, Frøken, De misforstaaer mig! Det er

ogsaa min Agt at give Kursus for Voxne, hvis et tilstrækkeligt Antal Deltagere tegner sig."

„Naa-aa? Jamen jeg vil alligevel ikke være med, for det Første tager det saa megen Tid op, og saa kan jeg desuden alle de Dandse, de dandser herovre."

„Aa, Frøken, De maa endelig ikke unddrage mig Deres Støtte, De veed ikke, hvor stor Betydning det har for mig, at netop De kommer med."

Længere kom de foreløbig ikke i denne Diskussion, thi i det Samme kom Reinhard Brockhoff til. Han havde siddet oppe paa sit Værelse og forfrisket sin Aand med en ældre Feuilletonroman fra „Borgerforeningen"s Bibliotek, og da han havde hørt Stemmer nede i Hotelhaven, var den unge Mand, som var bleven smittet af den Nysgjerrighedsinfluenza, der under saadanne Forhold driver enhver Provindsboer til Vinduet, faret hen for at se, hvem det monne være, der talte dernede. At han opdagede Agathe imellem dem, var Motivering nok for ham til at tage Trappen i et Par Spring, springe Buk over Havegjærdet og melde sig til Optagelse i Selskabet, hvor han hurtig blev præsenteret for de nysankomne Damer og sat ind i, hvad Samtalen drejede sig om.

„Men, hvorfor vil De dog ikke være med til det, Frøken Wonge?" spurgte Reinhard.

„Nej, det er ingen Nytte til, jeg kjender jo alle de Dandse, jeg har Brug for," lød Agathes Svar tørt.

„Nytte? Nej, det kan nok være, men ... Jeg kunde have Lyst til at sige til Dem, som jeg engang hørte en Slagter sige til en anden. De sad paa en Kafé, og

saa spørger den Ene: „Hvor kan det være Du er i Sort idag?“ — „Jo, jeg skal ud paa Vestre og begrave gamle Frederiksen. Gaaer Du ikke med, Du kjendte ham jo ogsaa?“ — „Nej, jeg gaaer aldrig til Begravelser, det Komediespil er mig imod.“ — „Aa, hvad, gaa bare med, vi skal s'gu nok more os!“ — . . . Jeg mener *sans comparaison*, at vi kan faa det rigtig hyggeligt paa saadan et Dandsekursus.“

„Ja, det kan De stole paa, Frøken!“ attesterede den interesserede Lærerinde med en længere Række ivrige, selvsikre Hovednik. „Mine Kursus har altid udmærket sig ved to Ting: Hyggelighed og *noblesse oblige*, som det hedder paa Fransk.“

Agathe betænkte sig. Ganske vist havde hun nu faaet den største Lyst til at være med, men da det til alle Tider har været anseet for en stor Skjændsel eller allenfals for Tegn paa en svag Karakter altfor hurtig at lade sig omstemme af Andre, mente hun det nødvendigt endnu en Stund at fastholde sin Vægring, medens hun samtidig spejdede efter selv den ubetydeligste Anledning til at changere Mening uden at vække altfor megen Opsigt. Og en saadan fandt hun, da Fru Kuhlmann oplyste, at der kun var Tale om to Gange to Aftentimer om Ugen, og tilføjede, at hun frygtede for at maatte opgive det Hele, naar Agathe ikke vilde være med. Dette kunde den unge Dame naturligvis ikke bære over sit Hjerte at forvolde, og saa gav hun lig en regjerende Dronning sit allernaadigste Tilsagn om at overvære Timerne og overtage Protektoratet over Kursus'et, et Resultat, der nær havde faaet saavel

Fru Kuhlmann som Reinhard til at raabe Hurra af Begejstring. Det var for saa vidt heldigt, at Agathe afgav denne sin Resolution i dette Øjeblik, thi i næste kaldte hendes Moder hende ind i Huset, forat hun skulde hjælpe bitte Frantsine i Seng.

„Jeg maa rigtignok takke Dem, min Herre!“ henvendte Fru Kuhlmann til Reinhard, da den huslige unge Pige var gaaet. „Jeg tvivler paa, at jeg uden Deres værdifulde Assistance havde faaet Frøken Wonge til at gaa med paa mit Kursus.“

„Aa, nu overdriver De!“ svarede Reinhard, — han troede selv akkurat det Samme.

„Naa-aa, jeg veed nok, hvordan unge Mennesker har det! De kan lige saa lidt undvære hinanden som disse Postulater, eller hvad det er, de hedder, disse grønne Selskabsfugle, der sidder opad hinanden i Geled paa deres Pind og rokker fra den ene Side til den anden ligesom et Kompagni Rokkekoner. Det har meget mere at sige for en ung Pige, at en ung Mand, som hun interesserer sig for, melder sig som Deltager i et Kursus end femhundrede Anbefalinger selv fra nok saa hojtstaaende Personer.“

„Siig mig engang, Fru Kuhlmann,“ sagde Reinhard for at slippe for en mere indgaaende Behandling af dette Emne, „hvilken Musik har De egentlig til Deres Undervisning, De venter da vel ikke at kunne faa nogen her i Byen?“

„Nej, jeg kjender Smaabyernes horrible Musikanter med deres Trippevalse og andre uæsthetiske Dandse. Nej, min Datter spiller for mig, baade Pianoforte og

Violin . . . det vil sige, ikke paa een Gang, hehe! . . . Kom kun herhen, Amelie, hvorfor staaer Du saa langt borte? Jeg siger netop til Hr. Brockhoff, at Du er mit Orkester."

Amelie nærmede sig slingrende med Overkroppen og forlegent halende i et Græstraa, hun bar i Munden. Reinhard, der tidligere saa godt som slet ikke havde lagt Mærke til hende, opdagede nu, at den pur unge Dame med det franske Navn paa ingen Maade var ilde. Trods det udpræget Ranglevorne i hendes Figur gjorde hun ikke det ufrivillig komiske Indtryk, som unge Piger i denne Overgangsalder have saa let ved at fremkalde, dertil var der altfor meget Sympathetisk over hende, ja, det var ikke langt fra, at det Ugratiøse i hendes Bevægelser maatte siges at have en vis Charme. Ansigtstrækkene vare regelmæssige uden at være dukkeagtige og havde bevaret ikke saa lidt af Barneansigtets bløde Rundinger; hun var lyshaaret og havde et Par blanke, blaa Øjne, der imidlertid ikke glimtede med munter Solskinsglands, saaledes som blaa Øjne efter den blaa Himmels Forbillede have for Skik, men tvertimod lyste af et ubeskrivelig vemodigt Tungsind, der forplantede sig ned til Smilehullet paa hendes Kind. Det var dette, der strax tog Reinhard fangen, — alle unge Mænd interessere sig dobbelt saa meget for et tungsindigt som for et lystigt Blik, uden at de just derfor behøve at være særlig sværmeriske.

Frøkenen er meget musikalsk, hører jeg," henvendte Reinhard til Amelie for at indlede en Konversation med hende.

„Aarh, jeg klimprer blot," svarede hun og svajede frem og tilbage med Overkroppen, dog betydelig mindre yndefuldt end et Siv, der svajer for Vinden. „Jeg har aldrig lært noget Ordentligt."

„Det veed Du godt, mit Barn, kun er, fordi de Lærere, der duer Noget, er saa uforsvarlig dyre," forklarede Moderen, idet hun sendte sin Pode et irettesættende Blik saa skarpt som Estragoneddike med Cajennepeber i, og spurgte derpaa Reinhard med al den Venlighed, der endnu var levnet hende: „De spiller maaske selv?"

„Jeg kan indskrænke mig til at svare som Deres Frøken Datter: jeg klimprer!"

„Har De saa naturlige Anlæg som hun, vil det ikke sige saa Lidt . . . Det falder mig ind: De stammer maaske ned fra . . . der var engang i Kjøbenhavn en Familie Brockhoff, hvis Medlemmer alle vare saa admirable i musikalsk Henseende . . . jeg troer, Familien oprindelig var kommen ind fra Tyskland med gamle Lumbye . . ."

„Det er ikke min Familie, jeg hører til en gammel Embedsslægt, min Fader er Departementschef."

„Ah, virkelig?" udbrød Fruen i en Tone, der skulde have lydt uimponeret, men af Vanvare kom til at lyde stærkt interesseret. „Men det kunde maaske alligevel more Dem at spille nogle Duo'er med min Datter? Jeg veed, hun vil saa gjerne."

Hvis dette virkelig forholdt sig saa, maa det siges, at Amelie idetmindste udmærket forstod at skjule det, thi hun saae ikke mere oprømt ud end en gjennem-

blødt Sommerpaletot og bekræftede ikke med eet Ord Moderens Paastand. Da Reinhard ligeledes kun svarede med et temmelig ceremonielt Buk, var Fruen jo nødt til at fortsætte, og det gjorde hun da for den Sags Skyld ogsaa tilstrækkelig uforknyt ved at sige: „Ja, De seer nok, Hr. Brockhoff, at min Amelie endnu er noget genert af sig, hun er jo saa ung. Men det er en god Pige, der er en superb Bund i hende, og jeg er mig bevidst at have givet hende en saadan Opdragelse, at den Mand, der vælger hende, kan være tjent med hende, thi hun vil blive en Hustru i Ordets bedste Betydning, ligesom jeg selv vilde være bleven det for Kuhlmann, hvis han ikke i sit omflakkende Liv som Provindsskuespiller var gaaet hen og dødt af Gastrisk i Aarhus allerede eet Aar efter vort Bryllup. Jeg hører ikke til de Mødre, der roser deres Børn, men jeg veed, hvor brav og dygtig min kjære Amelie er, og det troer jeg, giver mig Ret til at tale, som jeg gjør."

Den kjære Amelie stod og hørte paa den moderlige Lovsang saa ligegyldig, som var det ikke hende, der blev talt om; hun var altfor vant til Moderens Udbyden til at ændse den. Desto mere generede den Reinhard, og han trak sig derfor kort efter tilbage under et ligegyldig Paaskud efter endnu engang af Fruen at være bleven beværtet med en større Portion af de mest udsøgte Adjektiver, der bleve serverede som Paalæg paa Amelies delikate, fintskaarne Karakters Smørrebrød.

Dette Par Samtaler vare blevne hørte af en Mand, der havde en vis relativ Interesse af dem, og som da ogsaa forstod at benytte dem. Bull havde nemlig ganske

undtagelsesvis ulejliget sig med en lille Rotur paa Aaen, han var roet op mod Strømmen, mest fordi han saa kunde glæde sig til, at han paa Tilbagevejen kunde lade sig drive med Strømmen og ikke behøvede at røre en Aare. Da han tiltraadte Tilbageturen, strakte han sig da ogsaa saa mageligt, som Forholdene tillod det, i Bagstavnen af Baaden med Fødderne op paa Toften foran, og lod Fartøjet langsomt glide, som det havde Lyst til. Et Par Gange hændte det jo, at Baaden tog Fejl af Retningen og satte sig selv fast paa Bredden, stikkende sin Næse paa en næsvis, nærgaaende Maade ind i fremmede Folks Haver, men hvergang fik Baaden Lov til at ligge længe og tilfredsstille sin Nysgjerrighed, thi der skulde Meget til at drive Tandlægen op fra hans magelige Stilling og faa ham til at støde fra Land igjen. Ved Toldforvalterens Have lavede Baaden nu saadan en Station ved et ærværdig, rynket Piletræ, der istedetfor at stræbe op mod Himlen forsøgte sig i at voxe vandret i Linie med Aaens Vande. Bull lettede Hovedet lidt og holdt saa følgende lille Monolog: „Saa for Pokker, nu sidder vi der igjen! Jeg har aldrig kjendt Mage til Aa, den er ikke saa frisk flydende som den allertarveligste Caviar. Sikken en Masse Stoppesteder, den ligner mine gamle Sokker sidst paa Ugen. Skal jeg virkelig nu paa Benene igjen?“ — Inden han fik dette Spørgsmaal besvaret, blev han opmærksom paa, at der lød Stemmer inde fra Hotelhaven; han hørte, hvorledes Fru Kuhlmann præsenterede sig selv og sin Datter for Agathe, og saa lagde han sig uden Skrupler til at lytte efter, hvad der videre blev sagt, thi efter

hans Mening var det ikke alene fuldkomment tilstedeligt paa denne Maade at berige sin Erfaring, det var en Pligt, man havde ligeoverfor sig selv i Erkjendelsen af Rigtigheden af den Sætning „Kundskab er Magt.“ Og de omtalte Samtaler interesserede ham saa stærkt, at han blev liggende, til baade Agathe og Reinhard havde forladt Familien Kuhlmann, saa stagede han Baaden hen til Anlægsbroen, fortøjede den og sprang hurtig i Land over Broens skrøbelige Planker.

Han styrede lige løs paa Damerne med en Fart, saa de blev ganske forskrækkede for ham, og da han stod ligeoverfor Fru Kuhlmann, lod han, som han blev i høj Grad overrasket, tog sin Hat ærbødig af og udbrød: „Nej, hvad seer jeg? . . . Ja, undskyld, men er det ikke Fru Kuhlmann?“ Det vilde nu ikke have været saa underligt, om han virkelig var bleven overrasket, thi han havde aldrig i sit Liv seet Konen før.

„De kjender mig?“ svarede Fruen forbauset, thi Manglen paa Bekjendtskab var saa gjensidig.

„Ja, det vil sige, Fruen kjender jeg desværre kun af Udseende, men jeg var en god Bekjendt af Deres afdøde Mand. Maa jeg præsentere mig selv? Jeg er Tandlæge Bull. Har Deres Mand aldrig talt om Ferdinand Bull? . . . Ikke? Det var dog besynderligt! Aa, jeg traf ham saa tidt her i Provindserne, hvor jeg dengang ogsaa fartede om, har trukket en Kindtand ud paa ham engang i venstre Underkjæbe, svær Kammerat med tre lange Rødder. Ja, Deres Mand var en stærk Konstitution, mærkeligt, at han saa pludselig skulde gaa bort der i Aarhus af gastrisk Feber! . . . Hvorledes

var det? Var det ikke Bonvivant, han spillede? . . . Jo, jeg syntes jo nok! Aa Gud, jeg har seet ham mange Gange spille baade i „Et enfoldig Pigebarn“ og „Dronning Margrethe.“ Jeg kan ikke begribe, at de kjøbenhavnske Theatre ikke med Kyshaand tog en saa udmærket Skuespiller.“

Sligt kan man altid med Virkning sige til en Provindsskuespiller selv eller hans Familie, og Fru Kuhlmann tilstod da ogsaa, at hun havde tilbragt sit korte Ægteskab i een Forundring over dette uforklarlige Faktum. især da de kjøbenhavnske Skuespillere slet ikke stod saa særdeles højt.

Denne Fruens Udtalelse gav Bull Mod til at formode, at der havde været Jalusi og Misundelse med i Spillet, Noget Fruen var ganske overbevist om, at der ogsaa havde været.

Ja, det maatte Fruen jo kjende til, hun havde jo selv været ved det kongelige Theater.

Det gjorde hun; hun havde jo nok været meget ung dengang, men Grunden til, at hun kom bort, havde dog været, at hendes Familie ikke vilde udsætte hende for alle de Intriger og Kabaler, dér gik i Svang, — en Oplysning, som vandt i Interesse, naar man vidste, at hendes Forældre tog hende ud af Balletskolen, da hun var ni Aar gammel.

Var det virkelig Kuhlmanns Datter, dér stod? Bull vilde onske. at hans afdøde Ven levede endnu, alene for at kunne se et saa udmærket Resultat.

Fruen fandt at Tandlægen var en ækel Smigrer,

men opfordrede dog det udmærkede Resultat til at rette Ryggen lidt.

Saavidt Bull havde hørt, ernærede Fru Kuhlmann sig nu som Dandselærerinde?

Det gjorde hun, det var derfor, hun var kommen til Flaarup.

Saa vilde Bull raade hende til foruden Børneundervisningen at oprette et Kursus for Voxne . . . Naa, det havde hun allerede tænkt paa? Jo, der var en hel Del dandselysten Ungdom der i Byen foruden nogle Kjøbenhavnere, specielt en ung Hr. Brockhoff, et brillant Parti, ganske brillant Parti!

Fruen havde allerede gjort hans Bekjendtskab og befundet ham at være et excellent ungt Menneske.

Bull lykønskede Fruen til hendes Menneskekundskab og anbefalede sig med Lofte om at agitere for hendes Kursus.

Dette var ikke nogen tom Høflighedsfrase fra Tandlægens Side, han gik tvertimod strax hen for at hverve idetmindste een Elev til det meget omtalte Kursus, idet han rettede sine Skridt mod Indgangen til Maags alsidige Bagkontor. Han slog et nonchalent Slag paa Døren, og uden at afvente noget „Kom ind!“ vilde han med provindsiel Ugenerthed aabne Døren og gaa ind. Hvor meget han saa ogsaa drejede paa Haandtaget, var det ham imidlertid ikke muligt at faa Døren op, og han trostede sig derfor med — som man plejer ved slige Lejligheder — at forbande ikke alene Forfærdigeren af denne usle Laas, men samtlige Smedemestre i Kongeriget Danmark for de nederdrægtig usle Laase,

de altid lavede. Mærkværdig nok hjalp dette dog heller ikke, men da han fortrøstningsfuldt vedblev at vrikke og skrue med Haandtaget, som var det en Tang, hvormed han skulde trække en gjenstridig Tand ud, hørte han tilsidst en Stemme mildest talt højst uvenlig spørge: „Men saa for den Lede, hvad er det, hvem er det?“

„Et Spørgsmaal i en saa høflig, politimæssig Form kræver en affabel Besvarelse,“ svarede Bull med et ydmygt Buk for den lukkede Dør. „Jeg er Ferdinand, Christopher, Joachim Bull, fodt i Kjøbenhavn Anno attenhundrede og to og halvtreds, syvogtredsindstyve Tommer hoj, . . . Jeg veed ikke, skal De have hele Signalementet?“

Det lod ikke til, at dette behovedes, thi i det Samme aabnedes Døren paa halv, og indenfor præsenterede Maag sig i det luftige Kostume, som en Skjorte og et Par Benklæder afgive, og sagde, medens han ængstelig spejdede efter, om der var Andre, der saae ham: „Er det Dem. Bull? Undskyld, jeg tiltalte Dem mindre kulant, men jeg troede, det var Pigen eller Karlen. Hvad vil De paa denne Tid af Aftenen?“

„Jeg troer sandt for den hellige Blufærdighed, De var ved at gaa i Seng?“ spurgte Bull, idet han skubbede sig ind ad den halvaabne Dør og smækkede den i efter sig, som var der en større Skare af Nysgjerrige udenfor. „Men der er ikke Tale om at gaa tilkøjs, nu skal De til at dandse.“

„Dandse? Nu, iaften?“ udbrød Manufakturhandleren med en Stemme, der løjerlig nok lød helt morgenrusten. og spærrede Øjnene op med en Forbavselse, der forjog

al den Søvnighed, hvormed han havde præpareret sig til Nattebrug.

„Nej, saa meget haster det heller ikke! Men lad os nu faa Blus paa Apparatet og lave os en Toddy, saa skal jeg fortælle Dem Nyt!“

Da Tandlægen var bleven betydelig mere husvant, end han havde været første Gang, han besøgte Maag, var Traktementet snart istand, og efter at have taget sig en forsvarlig Slurk af den just ikke saa ganske lette Limonade, han havde brygget sig, fortalte han nu Manufakturhandleren, hvad han havde hørt og oplevet, og sluttede med at udvikle, hvor nødvendigt det var, at Maag ogsaa meldte sig som Deltager i Fru Kuhlmanns Kursus for Voxne.

Først protesterede Maag indigneret med en Bemærkning om, at han var ude over de Aar, hvor man gik paa Dandsekursus for at lære „En-to-tre! Og et lille bitte Hop!“, men da Bull erindrede ham om, hvorlunde han selv havde ønsket en hurtig Afgjørelse af sit Forhold til Agathe efter Frk. Melsings Optræden ude i Plantagen, samt hvorlunde han — Bull — ikke vilde svare for, at Brockhoff ellers dandsede at med førstnævnte Stridens Æble, gav Maag efter, og Bull udbad sig og erholdt Tilladelse til at melde Manufakturhandleren ind som aktiv Deltager, hvilket han ønskede for at kunne indynde sig videre hos Dandselærerinden.

Som sædvanlig, naar de to Herrer diskuterede dette Emne, trak det langt ud paa Aftenen og et Stykke ind paa Natten, og som sædvanlig var Maag næste Morgen saa underlig ulden i Hovedet og trængende

til Sildesalat og stod saa sent op, at Bull flere Gange fristedes til foroven paa hans Visitkort: „Albert Maag, Manufakturhandler," hvilket var anbragt paa Kontordøren, at tilføje et „Herunder hviler."

VIII.

Saasnart det rygtedes blandt de unge Flaarupperinder, at Maag, Byens bedste Parti og uovervindelige Løve, vilde deltage i de Voxnes Kursus, bleve de Alle som Een grebne af en vild Begejstring for at lære at dandse, saa man skulde tro dem stukne af en pædagogisk Tarantel, og det kostede ikke Fru Kuhlmann nogen Vanskelighed at faa kvindelige Deltagere. Værre var det at skaffe Herrer, men da Maag kommanderede sin Kommis til at deltage under Paaskud af, at en Damekræmmer maatte være paa Højde med sin Tid ogsaa med et rigt Dandseassortiment, lokkede denne Tietgen blandt de Flaarupper Handelsbetjente med sig endel Kolleger, der højst rimelig kunde have godt af en Serie Benøvelser, eftersom deres Knæer vare blevne mere eller mindre havarerede af at benyttes til at skubbe Skuffer i med. Og paa denne Vis naaede Lærerinden den ret anseelige Sum af elleve Par, hvilket ulige Antal dog var noget uheldigt, naar det betænkes, at Lanciers og Française dannede Hovedfagene i Undervisningen

Allerede Fjerdedagen efter sin Ankomst var Fruen istand til at tilsige Deltagerne til den første Lektion.

Hotel Danias store Sal havde en efter Forholdene temmelig antagelig Størrelse, men gjorde egentlig ikke noget festligt, næppe nok noget hyggeligt Indtryk. Langs Væggene stod Træbænke af forskjellig Længde og Højde, der vistnok i Tidernes Morgen havde været oliemalede, men som nu vare slidte blankt skaldede, hist og her blev deres ensformige Række afbrudt af et mindre Antal Træ- og Rørstole af den mest varierende Konstruktion, medens nogle visne Guirlander med afstikkende Papirsroser vidnede om, at det var noget siden, den sidste Festspisning havde fundet Sted. Paa Bagvæggen var der opfæstet et Par ikke prunkende Dekorationer af 50 Øres Flag om to Buster, som man magelig kunde se skulde være Kongen og Dronningen, naar man fik det at vide, ellers kunde man lige saa godt have gjættet paa Wonge og Kone i en yngre Alder og formindsket Maalestok; mellem disse Dekorationer brødes Vægfladen af en Nische med en Musiktribune, garneret med et Rækværk af Træ, hvilket paa en yndefuld Maade holdt Mellemvejen mellem et Havestakit og en Apothekerskranke. Salens Oplysning besørgedes dels af en elegant Bliklysekrone med otte Petroleumslamper, der paa Gulvet havde sat Spor om deres Tilværelse i Form af lige saa mange Fedteplamaser, og dels af nogle Petroleumslampetter, der med ret anseelige Mellemrum vare anbragte paa Væggene og gratis forsynede de nedenunder Siddende med liflig duftende Haarfedtelse.

Man mødtes Klokken otte om Aftenen, for kunde d'Hrr. Handelsbetjente ikke, og det var iøvrigt en sær-

deles passende Tid, da man saa var sikker paa, at alle Familierne havde spist til Aften. Fru Kuhlmann stod ved Døren, trykkede paa det Hjerteligste enhver Ankommendes Haand og var i det Hele den personificerede Venlighed og Courtoisie, men blandt Deltagerne var Stemningen ikke langt fra at være trykket. Herrerne stod i Frakker og med deres røde, rigelig store Hænder i forskjellig farvede Handsker paa Geled langs Vinduerne — en Opstilling, der dog ikke skyldtes Lærerindens koreografiske Talent —; sjelden blev der vexlet noget Ord mellem dem, men sagde En af dem Et eller Andet, løb det til Gjengjæld nedad hele Geleddet. Damerne indtog, smaapludrende i Grupper, Pladsen ved Tribunen i Toiletter, der laa midt imellem Dagligdragter og Selskabskostumer, og omgikkes deres Lattermuskler paa den letsindigste Maade ved at forulejlige dem uden Spor af Anledning, blot for at vise, at de vare livlige, livsglade unge Piger, som enhver Herre nok kunde være tjent med at faa til Baldame. Men begge Partier foruroligedes af en underlig Følelse af at skulle dandse uden at være paa Bal, den aandrigste af Herrerne bemærkede, at det mindede ham om Æbleskiver uden Æbler.

Fornemt havde Maag holdt sig tilbage fra de andre Balkavallerer, som vare adskillige, flaarupske Rangklasser under ham, og for ikke at stille sig selv paa et altfor lidt iøjnefaldende Sted var han stegen op paa Musiktribunen, hvor han tronede i ensom Majestæt, og hvorfra han overskuede Forsamlingen med Hænderne støttede paa Rækværket ligervis som en højvelbaaren Sjælehyrde,

der kjærlig nedladende skuer ned paa sin Menighed, vis paa sin egen Fortræffelighed. Det var nu forøvrigt ikke paa Grund af sin sædvanlige Selvbehagelighed, at Maag præsenterede sig paa dette ophøjede Stade, han var gaaet derop for bedre at kunne observere, naar Agathe traadte ind i Salen, thi han vilde strax gaa løs paa hende for at engagere hende. Det var nemlig hans Agt i disse Kursustimer at opbyde hele sin Elskværdighed ligeoverfor hende, og da han til al Lykke var sig selv bevidst, hvor omfattende og bestikkende denne var, maatte hans Haab nok siges at være saa lysegrønt som et nys udsprunget, foraarsfrisk Bøgeblad. Han saae helt vel, hvilke stjaalne, opmuntrende og forhaabningsfulde Blikke de Flaarupper Skjønheder sendte op til ham paa Tribunen, som var han en populær, af Damerne afholdt Tivolidirigent, men han kunde ikke reflektere paa disse Koketterier, ihvorvel han begribeligvis følte sig særdeles smigret og selvtilfreds strøg sig om sin afsnuppede Hage, den han paa en unaturlig Maade skjød frem, saa den næsten antog en normal, fremadgaaende Form.

Der hengik en rum Tid i ordfattig Konversation, saa vovede den dristigste af de indfødte Baldamer sig — ligesom tilfældig, det forstaaer sig! — op til Maag, hvad hvad der strax paa Stedet fremkaldte et Utal af Udtalelser fra hendes Veninder om, at hun sandelig ikke generede sig . . . at det var grusomt, saa hun var fræk, men saadan havde hun altid været, . . . at de ikke kunde begribe, hvor hun gad, . . . og andre lignende Replikker,

der slet ikke — Gudbevares! — vare fremkaldte af Misundelse.

„De staaer saa alene heroppe, Hr. Maag,“ begyndte den unge Pige nok saa kry paa det. „De vil da vel ikke holde en Tale, det kunde næsten se ud dertil.“

„Nej, det har jeg dog ikke tænkt paa, Frøken Bang,“ svarede Maag noget ærgerlig over at blive forstyrret, men kunde dog ikke længere fornægte sin Damekræmmernatur, end at han strax ovenpaa sagde: „Skjønt det jo nok kunde begejstre En til en Tale for Kvinden, naar man seer saa megen Skjønhed og Ynde forsamlet paa eet Sted, hehe!“

„Aarh, De forstaaer nu altid at belægge Deres Ord saadan saa magelost galant“, læspede Frk. Bang og tilføjede saa, medens hun sænkede Blikket og bibragte en af Balustrene i Rækværket diverse Smaaknups med Snuden af sin ene Sko: „De skylder mig forresten en Dands fra sidste Bal, Hr. Maag! ... Jo, kan De ikke huske hos Larsens, De engagerede mig til tredie Extra, og saa blev der ikke uden to Extra'er, saa vi ikke kom til at dandse sammen.“

Inviten lod Intet tilbage at ønske i Retning af Tydelighed, men Maag vilde nu ikke opfatte den, og han svarede derfor kun: „Naa ja, det var jo her i Foraaret, ja dengang blev vi skammelig narrede.“

„Her bliver der vistnok slet ikke Tale om nogen Extra, troer De vel?“

„Det har jeg ingen Mening om,“ svarede Maag, der fandt Pigebarnet temmelig paatrængende, men

ikke vidste levende Raad for, hvordan han skulde slippe fra hende.

Frk. Bang kom ham imidlertid selv til Hjælp, idet hun var saa uforsigtig at sige: „Fru Kuhlmann bestemmer maaske, hvem man skal dandse med?“

Han greb med Glæde Lejligheden og svarede uden Tøven: „Det gjør hun ganske sikkert! Vi kan ikke bruge den bekjendte Sætning: det er Noget, vi selv bestemmer!“

I glad Bevidsthed om at have sagt et fortræffeligt *bonmot* kjærtegnede den spirituelle Manufakturhandler sit iforvejen tilstrækkelig slikkede Hovedhaar, men hans Glæde tog en brat Ende, thi i det Samme fik han et fortroligt Slag paa Skuldren, og da han ret naturligt som en Følge heraf vendte sig om, stod han Ansigt til Ansigt med Carla Melsing. Siden deres Eventyr ude i Plantagen havde Maag omhyggelig undgaaet hende, han havde ingen Anelse havt om, at hun ogsaa vilde besøge dette Kursus, og nu havde Frk. Bang staaet saaledes foran ham, at hun hindrede ham i at se, hvem der kom ind ad Døren, ellers var han sikkert løben sin Vej. Han blev ikke stort bedre tilmode ved Carlas Tilsynekomst, end f. Ex. Don Juan blev, da den afdøde, forstenede Kommandant meldte sig til Gjæst hos ham. Vel bar den kjække Yngling sig ikke ad som Leporello i den omtalte Scene og krøb under Bordet — maaske af den gode Grund, at der intet saadant fandtes —, men han forsvandt paa en nok saa opsigtvækkende Maade, thi da de to unge Piger, der havde vexlet et ikke synderlig venskabeligt Blik, eftersom

de strax instinktmæssig følte, at de vare Rivalinder, hørte et Rabalder fra den Plads, hvor Maag havde staaet, og saae derhen. var han sporløst forsvunden som sunken i Jorden.

Det var han nu paa en Maade ogsaa. Ved Synet af Carla var han nemlig tumlet et Par Skridt tilbage, hvad man nok ikke alene gjør paa Theatret, men ogsaa i det virkelige Liv, naar man seer et Gespenst. Nu var Tribunen snedig nok fjernet omtrent en Alen fra Bagvæggen i den Nische, hvori den stod, og følgelig var der et gabende Svælg, parat til at opsluge Alt, hvad der uforvarende kom i dets Nærhed. Hvorfor dette var saa, vidste Ingen, muligvis kom det af, at Tribunen af Fornærmelse over undertiden at blive fjærnet havde pustet sig op og krasbørstig nægtede at lade sig skubbe helt ind til Væggen. Aarsagen er nu imidlertid ligegyldig. Hovedsagen er, at det var saa, og da som Regel kun de Flaarupper Stadsmusikanter færdedes deroppe, og disse foruden at føre et meget stillesiddende Liv kjendte denne Faldgrube, saa gjorde det under almindelige Forhold heller Ingenting, skjønt den kunde være generende nok sent ud paa Aftenen, naar en eller anden af d'Hrr. Musici havde blæst for meget paa Glastrompet.

For Maag, der ikke havde Anelse om denne lille Fiffighed, resulterede derimod, da han tumlede tilbage, at han paa Randen af Svælget gav sig til at daske med Armene, som en nyfødt Ælling basker med Vingerne efter sin første Dukkert, hvorpaa han aflagde en hovedkulds, tummelumsk Visit i Dybet og pludselig

saae sig liggende paa Ryggen paa Gulvet halvt inde under Tribunen, hvor han dog ikke kunde klage over Belysningen, aldenstund Omgivelserne med Eet for hans Blik illumineredes med flere hundrede kulørte Stjerner og Flammer, som var der det yndeligste Vauxhall dernede. Skjønt Manufakturhandleren paa ingen Maade kunde karakteriseres som hørende til det tunge Kavalleri, gik dette Fald dog ikke af uden Rabalder, og det var det, der vakte de to unge Pigers Opmærksomhed. Ihvorvel de vare bittre Rivalinder, viste der sig dog den skjønneste Enighed mellem dem om at stille det Spørgsmaal til hinanden: „Men Gud, hvor blev han af?"

„Er det mig, De mener? Jeg ligger her!" svarede fra Faldgruben Maag, der begyndte at komme lidt til sig selv, efterhaanden som Vauxhall'et slukkedes, medens han iøvrigt, som han laa dernede, saa saare lidt kunde siges at tilfredsstille Fordringen om at være paa Højde med sin Tid.

„Har De slaaet Dem?" spurgte Frk. Bang deltagende.

„Har De brækket en Arm eller et Ben?" spurgte Carla, der ikke vilde staa tilbage for hende.

„Nej, det troer jeg Gudskelov ikke!" svarede Maag og beviste strax sine Lemmers Kvikhed ved stadig liggende paa Ryggen at sprælle ud med Arme og Ben som en Artist, der spiller med Globus.

„Men saa rejs Dem op, Menneske!" bød Carla ham. „Kom her, tag min Haand, saa skal jeg hale Dem op!"

Maag rejste sig og rakte Haanden op, og Carla halede ham op paa Tribunen med saa kraftigt et Tag, at han nær havde gjort et, ikke paa Programmet staaende Luftspring ud i Salen over Rækværket.

„Hvordan kunde De dog dumpe derned?“ spurgte Carla ham med en bebrejdende Stemme, som irettesatte hun ham for en saadan Udskejelse.

„Jeg vidste naturligvis ikke af, at der var noget Hul, og da De kom saa pludselig, blev jeg saa forfærdet ... saa forfærdelig overrasket, vilde jeg sige ... af Glæde, mener jeg! Jeg vidste jo ikke af, at De skulde dandse med.“

„Jo, Fru Wonge fortalte mig forleden, at hendes Datter var med, og saa mente jeg ogsaa, det kunde være Sjov at probere.“

„Naa jo ... ja, naturligvis! Det bliver nok Sjov, det begynder saa godt! ... Hør, jeg er vist rædsomt tilsmudsket paa Ryggen? Jeg maa ned at se at faa mit Tøj børstet,“ sagde Maag i Haab om paa denne Maade at kunne echappere.

„Jamen først maa jeg tale et Ord med Dem ... helst uder fire Øjne, hvis det er muligt!“ bad Carla og vendte med største Ugenerthed Kartoffelnæsen om i Retning af Frk. Bang.

Denne, der indsaa, at hun idetmindste foreløbig var slaaet af Marken, drejede sig om paa Hælen og listede ned paa Gulvet, hvor hun strax blev modtagen af endel af sine Veninder, der nysgjerrig forhørte sig om, hvorledes det var gaaet til med Maag, medens de mere ondartede af dem lidt længere borte hoverede

over, at Valborg Bang havde trukket det korteste Straa i Kampen om Byens Løve og havde maattet overlade ham til Kjøbenhavnerinden, hvem de desaarsag næsten tilgav den Frækhed at have søgt op paa Tribunen til ham.

„Jeg er til Tjeneste, Frøken, men jeg turde maaske bede Dem skynde Dem lidt, jeg maa dog ned og faa soigneret mig lidt, inden Dandsen effektueres,“ bad Maag, saasnart den distancerede Prætendentinde til Baldronningepladsen ved hans Side havde fjærnet sig.

„Det var netop Dandsen, jeg vilde tale med Dem om,“ begyndte Carla ilfærdig. „De maa gjøre mig en Tjeneste, De maa være min Herre! De kan ikke sige Nej, naar jeg beder Dem derom. Ikke sandt, De vil nok?“

„Jeg?“ udbrød Kjøbmanden med en saa skrækslagen Rædsel, at Stemmen slog Klik for ham, og det nærmest lød, som forsøgte han sig i en lustig Jodlen. Han vilde sikkert, hvis han havde kjendt Noget til Scylla og Charybdis, have draget en Parallel mellem sig og en antik Sømand, der tumledes om paa disse ulykkebringende Vande, men da hans geografiske Kundskaber ikke strakte saa vidt, indskrænkede han sig til at fortryde, at han ikke havde engageret den skikkelige Frk. Bang, thi han, den uovervindelige Provindsløve, følte sig allerede Carla Melsings Villie undergiven ligesom en pænt og artig dresseret Cirkusløve, der lystrer ethvert af Dyretæmmerskens Vink.

Skjønt Maags gruopfyldte Udraab af første Persons Pronomen just ikke kunde kaldes videre opmuntrende,

fortsatte hans Dyretæmmerske dog ret uforknyt: „De er den eneste Herre, jeg kjender her, alle de Andre er jo nogle rædsomme Stabejser, de seer ud, som de lige var bleven trukken op af nogle af deres egne Conservesdaaser derhjemme fra Butikkerne. Man skulde ikke tro, at saadan en Spire engang i Tiden kunde blive til en dygtig og intelligent Kjøbmand, som De for Exempel er.“

„Aa—aa, nu smigrer De, Frøken!“ svarede Maag med stærkt smørret Stemme og regalerede sig med et Par velbehagelige, smeldende Tandknips. Men forøvrigt er jeg da ikke den Eneste, De kjender, Hr. Brockhoff kommer her ogsaa.“

„Det veed jeg nok, men jeg veed ogsaa, at han har engageret Frøken Wonge. Jeg traf dem netop før, da jeg kom, ude i Garderoben.“

Det skyldtes kun et rent Tilfælde, at Maag ikke for anden Gang forsvandt i Dybet, saa overvældet blev han ved denne Efterretning, som med eet Slag omstyrtede alle hans Luftkasteller. Han skulde blot have anet, at Intet i saa Henseende er saa farligt som et saadant Kursus, fordi man beholder den Dame, man ved den første Time har valgt sig, saa vilde han ganske sikkert atter være dumpet ned, men han var nu ikke saa godt inde i disse Forhold som Reinhard. Et Øjeblik stod den sølle Kræmmer aldeles raadvild, men saa fik han en af sine sædvanlige gode Ideer. Vilde Agathe ikke, spurgte han sig selv, blive rasende jaloux, naar hun saae ham gjøre styrtende Kur til Frk. Melsing? — Det vilde hun uundgaaeligt! (Det var ham

selv, der besvarede det fremsatte Spørgsmaal.) — Her var Intet at betænke sig paa, det var endogsaa en ypperlig Dessin, unge Pigers Kjærlighed voxede stedse dobbelt stærkt i Jalusiens Drivhus. — Og med Fortvivlelsens Mod engagerede han saa uopholdelig Carla under mange kandiserede Talemaader om, hvor smigret han følte sig over, at hun havde henvendt sig til ham.

Medens dette foregik paa Tribunen, vare Agathe og Reinhard traadte ind i Salen, hvor de holdt sig nede i den modsatte Ende, der stod helt menneskeforladt, efterdi Alle vare strømmede op til Ulykkesstedet for at faa udførligere Referater om Katastrofen, hvilke der da ogsaa var Folk nok villige til at afgive i den nymodens, mere fantasifulde end egentlig virkelighedstro Reporterstil. Som Carla havde sagt, vare de trufne sammen ude i Garderoben, hvad der var gaaet til paa den ikke overnaturlige Maade, at Reinhard havde staaet i Hotellets Port, til han saae Agathe gaa op, og saa var han fulgt efter.

„Er De vred paa mig, fordi jeg ude i Garderoben sagde, at jeg havde engageret Dem?“ hviskede Reinhard til Agathe, saasnart han havde lukket Indgangsdøren efter dem. Han vidste godt, at hun ikke var vred, men han havde ikke havt Noget imod, om hun havde været det, — forstaaer sig, ikke for meget, bare til Husbehov, saadan lidt Surmuleri med den afsluttende, søde Forsoningsscene.

„Vred?“ svarede Agathe midtvejs mellem Spot og Indolence. „Jeg er kun forbavset over Deres Ugenert-

hed. Hvor kunde det dog falde Dem ind at sige det, der var jo ikke et sandt Ord deri?"

„Jo, jeg skal sige Dem, jeg fik saadan en Hjerteangst for, at Frøken Melsing skulde engagere mig. Man er aldrig sikker paa, hvad den Art, i Frihed dresserede Damer kan finde paa."

„Gud, hvor Herrerne dog altid er blinde i den Slags Sager, de ere værre end Muldvarpe! Er det dog ikke gaaet op for Dem, at det ene og alene er for Maags Skyld, at hun møder her?"

„Aa jo, saa meget har jeg dog nok forstaaet ... menne ... det kunde jo være, hun havde Brug for mig som Skjærmbrædt, det er Noget, Damerne saa tidt anvender."

„Hvilket? Dem som Skjærmbrædt?"

„Nej, ikke mig med Streg under! Jeg har Gudskelov kun een Gang været brugt som saadan et Stykke Bohave, det var i mine ganske unge Studenterdage, da min Halvkusine vilde forloves med den Marinelieutenant, der ogsaa senere blev hendes Mand, men i den Alder er man ogsaa i særlig Grad brugbar som Skjærmbrædt, jeg dækkede storartet, jeg troer nok, den rigtige Forlovelse foregik lige bag min Ryg! ... Men jeg er forresten glad over, at De ikke er vred paa mig?"

„Ja, hvor veed De i Grunden det fra?"

„Men det sagde De jo selv for et Øjeblik siden! Og desuden, hvorfor protesterede De ikke ude i Garderoben, hvorfor sagde De ikke, det ikke var sandt?"

„Fordi at . . . fordi a-at . . . fordi jeg blev saa overrasket, at jeg slet ikke vidste, hvad jeg skulde sige.“

„Aa, De kunde jo have sagt, at De var engageret af Maag; De veed, at han hellere end gjerne havde slaaet til, det er jo ene og alene for Deres Skyld, at han møder her.“

„Jamen det . . . det nænnede jeg ikke af Hensyn til Frøken Melsing.“

„Næ, Frøken Wonge, saa dum er jeg ikke, at De faaer mig til at løbe med den Forklaring.“

„Naar De bliver ved at drille mig, saa forlader jeg strax paa Stedet dette tossede Kursus!“

„Nu er De vred, Frøken! Jamen jeg mente det jo slet ikke saadan, det var jo ikke Andet end Spøg.“

Den Konflikt, Reinhard for lidt siden havde ønsket sig, var nu indtraadt, men istedetfor at glædes derover, følte han sig kun for Alvor ulykkelig, han beskyldte sig selv for at være den nedrigste, mest topmaalte Skurk af et Mandfolk, som kunde finde paa at drille et saa sødt Væsen som Agathe, og da hun krænket gik fra ham hen til de Andre, stod han sønderknust tilbage, fuldt og fast overbevist om, at det aldrig — aldrig! — vilde blive godt igjen.

Til alt Held fik den brødebetyngede Yngling imidlertid ikke ret længe Lov til at være Byttet for denne dræbende Fortvivlelse, thi et Øjeblik efter stillede Fru Kuhlmann sig op midt paa Gulvet, klappede i Hænderne, saaledes som en Theaterregissør gjør, naar Scenen skal være klar til, at Tæppet kan gaa, og holdt

en særdeles velklingende *speech* om, hvor fortræffelig Deltagerne og hun skulde faa det sammen i disse Mødetimer. Hun endte med at bekjendtgjøre, at hun først vilde tage fat paa „*Les lanciers*“, og anmodede i dette Øjemed de meget ærede Herrer og Damer om at stille sig op i Kvadriller paa fire Par. Da dette viste sig at være et højst urimeligt Forlangende at stille til elleve Par, lagde hun med nogle overordentlig malende Gestus den mest levende Balletforbavselse for Dagen og fingerede slet ikke at have tænkt paa, at der manglede et Par, medens Sandheden byder at tilstaa, at hun de sidste to Dage var løben om fra Hus til Hus i hele Flaarup By med Forstæder for at opdrive en Herre og en Dame, som vare villige til at tage en Aktie med.

Naturligvis vakte denne Ufuldtallighed adskillig Forstyrrelse og Misfornøjelse hos Interessenterne, medens Fru Kuhlmann hoppede om paa sine Udværts, i sin Forlegenhed suttende paa en stærkt sammenrimpet Pegefinger af et Par ældre, afskaldede Handsker, og arrangerede om paa de tre Kvadriller, som man ved en Skakopgave flytter om paa Brikkerne for at faa det til at passe, uden at det dog lykkedes hende at løse den Opgave at faa tolv Par ud af de elleve. Situationen begyndte at blive mindre behagelig, thi, som naturligt var, vilde Ingen være i den defekte Kvadrille, der trods de tilstedeværende tre Pars tolv Ben dog saa at sige havde noget Enbenet ved sig. Uroen voxede efterhaanden op til en temmelig lydelig Knurren, Ingen vilde narres, man vilde Allesammen have lige

Meget for sine Penge, og Fruen maatte værs'god skaffe et Par til, hvis der skulde blive Noget af det Hele. Den arme Kursusforstanderinde blev i sin Kvide saa fortvivlet, at hun et Øjeblik tænkte paa i egen høje Person og med sin kjære Amelie som Kavaller at erstatte det Manglende; men det var jo ogsaa galt, hvor skulde de saa faa Musik fra? Det gik dog ikke an at byde Deltagerne at dandse til en Kuhlmannsk Duet af Lanciers: „Tralalala – lala – la l a — a!"

I sin Forfjamskelse vidste hun ikke bedre at gjøre end at paabyde Datteren at spille nogle almindelige Dandse, som Deltagerne kunde dandse efter, imedens hun gik ned og skaffede et dandsende Par. Hvor hun vilde gaa ned og skaffe dette fra, var samtlige Tilstedeværende en Gaade, men hun svævede gratiøst, omend maaske nok noget alderstegent ud af Døren, og Datteren begyndte at hamre løs paa en ældre Marschalls Udgave af et Klaver, der nærmest var at ligne ved en udskregen Sangerinde, idet det var klart, at dets Toner saavel i Kvalitet som i Kvantitet havde kjendt bedre Dage.

Medens Dandsen gik lystig i den store Sal deroppe, slog Fru Kuhlmann i den mest spændende Hjertekvababbelse nogle hastige Pirouetter nedad Trappetrinene. I Forstuen løb hun paa den raske Trine med det opskrabede Haar, og i sin Tummelumskhed spurgte Fruen hende: „Hor bedste Jomfru, kan De Lanciers?"

„Om jeg kan hvad? Langsje? Hvad er det for Noget, er det maaske det Samme som Melange?" spurgte Trine den Rapmundede.

Uden at værdige en saadan ubegribelig Uvidenhed et Svar stormede Fruen videre, medens Pigen drejede ud i Porten, rystende medlidende paa Hovedet af denne Dandselærerinde, som Gudbevares var meget skikkelig og let at betjene, men rigtignok havde utilladelig med Pærevælling paa Taganlæget, — det var nu det nyeste Slagord, hun kjendte; i Flaarup var man nemlig stedse et Par Sæsoner bagefter med de kjøbenhavnske Talemaader.

Fru Kuhlmann rev Døren til Skjænkestuen op med et Ryk saa voldsomt, at det helt tog Vejret fra gamle Klovborg, der stod ved et af Vinduerne og holdt en halv Portvinsflaske op mod Lyset for at see, om de gode Gjæster, som havde forfrisket sig med Indholdet af Flasken, ikke skulde have glemt en lille Slat, som han kunde holde Privatgilde paa.

„Hov! hvad er der ved det?“ raabte han noget arrig, da han saae, hvem det var. Han kunde nemlig ikke lide Dandselærerinden, fordi han fandt den Akkord, som Wonge havde sluttet med hende, altfor ufordelagtig og overhovedet af en saadan Beskaffenhed, at han var overbevist om, at salig Hyllested havde Ulejlighed med at vende sig i sin Grav.

Fruen var for optagen af sin Expedition til at lægge Mærke til Klovborgs uhøflige Tone, og det var ikke af Indignation, at hun maalte ham fra Isse til Fod, hun spekulerede nemlig paa intet Mindre end, om den gamle Graaskjæg endnu skulde være rask og rørig nok til at afgive Stof til en Balkavaller. Uvilkaarlig saae hun ned ad hans sexogtredsindstyveaarige

Ben, hun lod det passere, at Dyrlægen var saa hjulbenet som en Krumpasser, men da hun fik Øje paa, at hans baade langskaftede og bredbladede Fødder midlertidig havde taget Ophold i et Par omfangsrige, franske Træsko, begrundet paa, at han undtagelsesvis havde været i Praxis paa en Gaard i Byens Nærhed, og Vejene efter halvandet Døgns Regnvejr befandt sig i en saa opblødt Tilstand som altfor lind Vandgrød, opgav hun strax enhver Tanke om at byde ham Engagement som Dandser, eftersom hun ikke havde Træskodands paa sit Program, og foer ind til Wonge, hvis Stemme lød ud fra Bagstuen.

Ved Bordet derinde sad Wonge, medens hans Kone stod ved Siden af ham med den ene Haand støttet paa hans brede Ryg og den anden paa Bordet. Hun bøjede sit Hovede frem over hans Skulder, thi de studerede Begge ivrig i en foran dem liggende Bog. Efter deres anstrengte Miner og dybsindige Panderynkninger at dømme, skulde man have formodet, det idetmindste var et nyt Ibsensk Drama, en Hannoversk Kunstkritik eller et lignende gaadefuldt og aandsanstrengende Værk, og saa var det ikke Andet end Hotellets Kontrabog med dets Leverandør af Kolonialvarer. Ægteparret var et Bytte for den ikke ukjendte Følelse, der saa hyppig bemestrer sig Folk under Studeringen af et sligt „Opgjor“: de kunde ikke, om det saa gjaldt aldrig det, faa i deres Hoveder, at de havde brugt saa utrolig Meget, de ødslede dog ikke! ... selvfølgelig gik der Meget med i saadan et stort Hus, men alligevel! dette her var jo fast utænkeligt! ... de

tvivlede intet Øjeblik om, at de havde faaet Alt det, de stod skrevne for, men der var jo dog en Mulighed for, at Kjøbmanden havde taget Fejl og var kommen til at notere dem for Noget, de slet ikke havde faaet; naar Butikken stod fuld af Folk, der Alle skulde expederes, kunde Sligt jo passere! Naa, i alle Tilfælde skulde Manden jo have sine Penge, den Ting var der ikke Noget at gjøre ved, men var der Penge nok i Kassen, — et ægteskabeligt Fællessuk sluttede Reflektionerne.

Paa Grund af disses lidet lystelige Beskaffenhed er det forklarligt, at Fru Kuhlmanns Afbrydelse slet ikke var Wonges ukjærkommen. Noget forundrede blev de vel, og det drev Wonge til at spørge: „Hvordan kan De komme her? Det kan jeg ikke vide! Jeg mente, De var ved at sætte Balletten i Gang oppe ovenpaa?“

„Ja, det var jeg ogsaa,“ svarede Fruen, medens hun lagde Hovedet paa Siden og stivede det af med den højre Haands Fingerspidser, som var det ved at trille af hende, „men tænk Dem en Malheur, er det ikke horribelt, jeg mangler et Par!“

„Et Par? . . . Handsker eller Støvler?“ spurgte Wonge og mente dermed at have udtømt hele Forraadet af de til en Dands hørende Nødvendighedsartikler.

„Oh nej, et Par til at gjøre Kvadrillen kongplet,“ forklarede Fruen.

„Naa—aa!“ sagde Wonge med en forstaaende Trækken paa aa'et, skjønt han endnu ikke var mere

med end, at han ikke vidste, om, „Kvadrille“ var Noget til at have paa Fødderne eller maaske Noget til at spise mellem Dandsene.

„Et Par til at dandse, en Herre og en Dame,“ forklarede Lærerinden, halvt indigneret over hans Mangel paa Begreb, og tilføjede saa efter en Pause, som hun udfyldte med alskens forlegne og affekterede Dikkedarer med Hænderne: „Jeg har en indstændig Bøn til Dem, som jeg ikke vilde have vovet at komme frem med, hvis ikke baade De og Deres Kone havde været saa uendelig gode imod os og hjulpet os i vor Forlegenhed. Vil De og Deres Kone ikke dandse med deroppe iaften?“

Om hun saa havde foreslaaet ham at gjøre en Fodtur til Spitzbergen eller en Bicykletur til Bessarabien, kunde Wonge ikke være bleven mere altereret. Det var Alt det, at han kunde presse et „Nej, saa Pinedød, om a vil!“ ud af sig med en Afsky, der kom fra hans inderste Sjæl.

„Aa, det er ikke Noget, som anstrenger videre. Der er ikke Tale om Galoppade eller deslige fatiguerende Dandse.“

„Dog ikke? Det var rart! Nej, selv om det saa var den langsomste Begravelsesvals, faaer De ikke mig med! Alt Andet kan De bede mig om, men springe om som en Hundestejl, nej!“ dundrede den trivelige Hotelvært løs og bekræftede sin Vægring med et saa vældigt Slag i Bordet, at Fru Kuhlmann var nær ved at spjætte op med sine Ben i Luften og plante sig

selv paa sin Tournure i en mere grundfæstet, end egentlig yndefuld Attitude paa Gulvets Planker.

Hun kom sig imidlertid hurtig af sin Forskrækkelse og klynkede: „Hvad skal jeg Arme gribe til? Jeg risikerer jo, at hele mit Kursus gaaer i Skuttermutter!“ — Hun yndede, naar hun brugte et saadant simplere Ord, at bibringe det et lidt udenlandsk Tilsnit, det ligesom undskyldte det Platte deri, mente hun.

Mad. Wonge modstod ikke det opgivende, man kunde fristes til at sige næringssorgfyldte Blik, hvormed den i Bekneb værende Kursusforstanderinde ledsagede sine bekymrede Udtalelser, og godlidende som hun var, sagde hun lempelig til sin Mand: „Hør Fatter, den bitte Tjeneste kunde vi da sagtens gjøre Fru Kuhlmann, efter hvad mig tykkes. Vi behøver jo ikke at dandse hele Tiden, det kan da aldrig være saa farligt!“

„Oh nej, aldeles ikke, man kan snarere benævne det Promenade end Dands,“ faldt Fruen hurtig ind, medens Haabet atter tændte Glædesblink i hendes Øjne, saa det varmede Mad. Wonge helt ned i hendes brave Hjerte.

„Naa, saa Du vil op at dandse, Mutter, Du vil give Madam Lettilbens til Springforbi?“ lo Wonge, omend lidt skadefro, saa dog med en Aplomb, saa Stolen skvulpede under ham og bragede og knagede som et Skib i svær Søgang. „Jamen Du faaer tøve en Kjende, til jeg faaer sat et Par regederlige Stiver under Loftet hernede, og saa maa Du give Klovborg og mig Stunder til at asserere vores Liv, for vi for-

vinder s'gu ikke den Skalle. naar Du dumper igjennem ned i Hovedet paa os."

„Aa Gud, Fruen er jo slet ikke saa korpulent!" udbrød Fru Kuhlmann, der betoges af en heftig Sjæleangst for at miste sin trivelige Baldame. „Jeg har havt meget fyldigere Elever end Fruen. Jeg husker saaledes engang i Aalborg, jeg havde en Sadelmagers Kone, hun vejede magelig sine halvtrediehundrede Pund, og alligevel dandsede hun saa let som en Fjer."

„Det var Skade, Sadelmageren ikke kunde bruge nogle af de sexten Lispund Fjer til at stoppe i sine Madratser, saa kunde han da have tjent Noget ved det," henkastede Wonge tørt.

„Bryd Dem ikke om, hvad den Fedekalv siger!" sagde Værtinden, saa vred paa sin Wonge, som hun kunde blive. „Det er af den bare Dovenskab, han taler saa, han gider ikke, eller jeg troer snarest, han slet ikke kan dandse mere! ... Naa ja, jeg gaaer op med Dem, jeg skal bare ind at have Forklædet af og en anden Kappe paa."

Medens Mad. Wonge var borte, spankulerede Fru Kuhlmann op og ned ad Gulvet og var ved at spekulere sig Hjernen ud af Hovedet over at tænke paa, hvorfra hun skulde skaffe en nogenlunde passende Kavaller til sin nys erhvervede Elev. Under sin Gang kom hun til at kaste Øjet ind ad den halvt aabenstaaende Dør til Skjænkestuen og havde strax det Held at opdage, hvad hun søgte, i Bull, der alene var kommen drivende derind og for at fordrive Tiden havde givet sig til at spille Billard med sig selv, idet han med sin ikke

ringe Opfindsomhed strax lavede et nyt Spil, hvor det gjaldt om at undgaa de mange Huller, der var i Klædet paa det gamle Billard, saadan en ny Udgave af det bekjendte „So i Hul“. Fruen blev himmelglad over sit upaaregnelige Held, vuggende og vrikkende i sine Hofter, som var Overkroppen en gjenstridig Prop, hun ikke kunde faa op af Underkroppen, valsede hun med sit honnigsødeste Smil ind i Skjænkestuen, smøgede med skjønt afrundede Sidebøjninger rundt om Billardets skarpe Hjørner og gjorde en særdeles effektfuld Entré ved at nærme sig Bull med udbredte Arme.

Tandlægen havde med Studsen seet paa Konens besynderlige Opførsel, gjættende paa, hun vilde give en seriøs Solo fra en Værtshusscene i en eller anden Ballet tilbedste, men alt som hun nærmede sig ham uden at tage fat paa noget koreografisk Divertissement, ændrede han sin Opfattelse hen til, at hun simpelthen vilde paaføre ham en Omfavnelse, ihvorvel han var ude af Stand til at forklare sig Motiveringen af en saadan. Med den ham egne Sindsligevægt stillede han sig imidlertid til Disposition, lagde Queuen fra sig paa Billardet og var forberedt paa i næste Øjeblik at blive krystet mod Fruens Barm, der forøvrigt var saa fladbundet, at han nærede nogen Frygt for at støde sig. Men Omfavnelsen udeblev, og han maatte nøjes med et almindeligt Haandtryk, idet Fruen efter med sin højre Arm at have beskrevet den længst mulige Bue i Luften lod sin Haand dale ned i hans med et lille, delikat Kladsk og derpaa rystede denne hans Extremitet med en balletmæssig Venlighed og Hjertelighed, der

ikke stak op for den, hvormed den skjønne Vandmølleforpagterske plejer at modtage sin Barndoms- og Hjertensven, den brave Møllersvend, naar han med Udmærkelsestegnet paa sit Bryst vender hjem efter i trende lange Aar at have tjent i Armeens stolte Rækker under sit Lands elskede, glorværdige Banner.

„Hr. Bull, jeg har en Anmodning til Dem, som jeg veed, De er altfor meget Gentleman til at afslaa en Dame," tog Fruen fat.

„Særdeles smigrende, De netop henvender Dem til mig," svarede Tandlægen i samme affable Dur, „men tør jeg for at forebygge Misforstaaelser forudskikke den Bemærkning, at jeg for Øjeblikket kun ejer fjorten Ører i Kontanter, — havde jeg femten, vilde jeg indbyde mig selv til at nyde en halv Bajer, og jeg har Grund til at antage, at Indbydelsen vilde blive modtagen med skjønsom Tak."

„Oh, De hjerteløse Spasmager, aldrig kan De tage mig *au serieux!* Det er slet ikke finansielle Forhold, jeg sigter til. Sagen er i Korthed den: De veed maaske, at jeg iaften starter mit Kursus for Voxne, men nu mangler jeg een Kavaller, og saa vilde jeg bede Dem hjælpe mig ud af Kniben."

„Saavidt jeg forstaaer, vil De have mig til at optræde som aktiv Deltager? Undskyld, men det er noget af det Eneste, jeg ikke kan tjene Dem i. Der er Intet paa Guds grønne Jord, jeg hader som legemlig Anstrengelse, — det skulde da være aandelig."

„De kan ikke være bekjendt at sige Nej. De, en saa intim Ven af min afdøde Mand!"

„Rør ikke ved denne Streng i mit vennesæle Bryst, Frue! Jeg kunde være gaaet i Ilden for Deres Mand, jeg kunde gaa i en Dobbeltild for hans Enke, men gaa til Dands for min afdøde Vens overlevende Enke — nej! Det formaaer jeg ikke! . . . Min Læge har forbudt mig at overanstrenge mig. Han siger, min Konstitution kræver Ro og Jevnhed i Tempoet af mine Bevægelser og Handlinger, fremfor Alt ingen overilede Skridt — og dem kan man ikke godt undgaa i Dandsen —, kortsagt, jeg skal helst gjøre mig Livet saa mageligt som muligt, og jeg er ganske af hans Anskuelse, jeg kan tydelig mærke, hvor godt jeg har det, naar jeg følger hans Raad og tager det med Ro."

„Men her er jo slet ikke Tale om Anstrengelse, endsige Overanstrengelse, mit Kursus maa nærmest betragtes som en paa een Gang let og lærerig Adspredelse."

„Ogsaa det har Doktoren forbudt mig, han har udtrykkelig sagt, at jeg ikke maa more mig, hvis jeg ikke vil risikere, at min medfødte Hypokondri tager til."

„Det havde jeg ikke ventet af Dem, Hr. Bull!" snerrede Fruen, idet hun trak det smalle, gulnede Shawl, som hun med en vis Ostentation benævnede sit hvide, persiske Langshawl, stramt ind i Ryggen, hvilken Gebærde til alle Tider af enhver Kvinde er bleven betragtet som særlig egnet til at udtrykke Harme, Forbittrelse og Væmmelse. „Har De allerede glemt min Mand?"

Bull kunde med den bedste Samvittighed afgive et højtideligt, som fra hans Hjertes Krypt kommende. „Nej!“ eftersom det hører til dette Livs Umuligheder at glemme et Menneske, man aldrig har kjendt.

„Hvorledes kan De saa nægte mig en saa beskeden Bøn? Min Mand sagde tidt, hvor aimabel De stedse har været mod ham ...“

„Har Deres Mand virkelig talt om mig?“ udbrød Tandlægen, hvem denne Oplysning nok var istand til at forbavse.

„Om han har? Ikke een, mange—mange Gange! Og altid fremhævede han Dem som en Type paa en sand, trofast Ven. Hvorledes var det? Var det ikke om Dem, han fortalte, at De engang, da han var med sit Selskab i en eller anden By — jeg husker ikke, hvor! —, og de ikke havde Skuespillere nok til at besætte et eller andet stort Stykke med — jeg husker ikke, hvilket! —, at De da reddede Forestillingen ved at overtage en større, komisk Rolle — jeg husker ikke, hvilken! —, og at De kom saa magnifikt derfra. Var det ikke Dem?“

„Jeg har aldrig spillet nogen komisk Rolle, idetmindste ikke med min gode Villie! Det maa have været en anden, mere opoffrende Ven af ham. De vil desuden kunne forstaa, at jeg som Tandlæge kun har — og kun kan have — med Dramaet at gjøre, det jevne, borgerlige Drama med de smertefulde, ofte pinlige Scener!“ —

„Og De vil træffe mange Bekjendte deroppe, baade Deres Ven, Hr. Maag og Hr. Brockhoff og Frøknerne Wonge og Melsing ...“

„Nok, nok, De har alt overtalt mig! De maa ikke tro, det er for Selskabets Skyld, jeg gaaer derop, nej, det er Deres afdøde Mands *manes*, jeg bringer dette Offer, for hans Skyld tillader jeg Dem at supplere den øvrige Personliste med: Tolvte Balherre ... Hr. Bull," sagde Tandlægen, der for første Gang gjorde Bekjendtskab med, hvor besværlige afdøde Venner kunne være.

„Tak! Jeg havde just ventet mig en saadan Generositet!" deklamerede Fru Kuhlmann højtravende og fortsatte derpaa lidt usikkert: „Har De ... Har De Noget mod at dandse med Fru Wonge?"

„Aldeles ikke! Da jeg har Ansats til at blive noget svimmel under Dandsen, foretrækker jeg tverimod et solidt Støttepunkt."

„Tys, der er hun!" hviskede Fruen og pegede paa Mad. Wonge, som traadte ind pyntet med en omfangsrig Kappe, i hvis Dyb en stærkt blomstrende Syrenbusk syntes at have sin Plads.

Et Øjeblik efter præsenterede Dandselærerinden sit nyhvervede Par, og det blev uden Ballotation optaget paa Kursuset.

IX.

Imedens Kapringen af det manglende Par foregik i Stueetagen, var Dandsen gaaet muntert og livlig oppe i den store Sal. Den Omstændighed, at Kursuset, istedetfor at begynde med en kjedsommelig, trættende

Undervisning med Indøvelse, Rettelser og Tagen om, var blevet aabnet med et lille, improviseret Bal, havde hensat alle Deltagerne i den gladeste Stemning, man konverserede og intrigerede, polkerede og galopperede, inklinerede og rivaliserede, ganske som var det et af Flaarups regulære Klubballer, og ligesom hos Skolebørn Kaadheden florerer som allerbedst, naar Hr. Lereren eller Frk. Lererinden har fjernet sig, saaledes voxede Lystigheden her ganske anderledes, end den under almindelige Omstændigheder vilde have gjort. Alt var saa hyggeligt og harmonisk, kort sagt saadan som det skulde være, og selv Agathe, hvis unge Hjerte under den indledende Polka endnu blødte paa Grund af Reinhards haardhjertede Drilleri, saa Mælet næsten var hende berøvet og hun kun kunde svare paa hans overvættes ordrige Konversation med nogle korte, vripne Ja'er og Nej'er, selv hun blev blødgjort, og fuldstændig forsonet med ham i den første, brusende Galop, dels fordi en saadan Dands ikke egner sig til at lagre glødende Nag og hævngjerrigt Had i, og dels fordi Reinhard førte saa guddommelig dejligt.

Det havde naturligvis været Fru Kuhlmanns Mening, at hendes kjære, orkestrale Amelie skulde holde ud ved Klaveret, til det resterende Par var skaffet tilstede, og saaledes havde den lydige Datter da ogsaa opfattet det. Ufortrødent tog hun fat strax efter Moderens Bortgang og lod sine om et udviklet Knokkelsystem vidnende Fingre slaa Volter, sætte over og under hinanden og i det Hele præstere et tummelumsk Gymnastikpotpourri paa Klaviaturets smalfjælede, sort og hvidt

indlagte Parketgulv, som var det en af ti Medlemmer bestaaende Akrobatfamilie, saa at Fingerspidserne tilsidst snurrede og glødede paa hende, som om hun havde dyppet dem i en Gryde kogende Vand. Da Moderens Tilbagekomst imidlertid trak længere og længere ud, slog den lige udvoxne Piges Kræfter ikke til, og da hun omsider begyndte at faa en Fornemmele, som om Fingrene skulde drysse af Hænderne paa hende, maatte hun bekvemme sig til at gjøre en Pause tiltrods for den Reprimande, hun vidste, hun kunde vente sig af Moderen.

For at bøde paa, at hun sad den moderlige Ordre om at agere Spillemand overhørig, besluttede hun strax at udføre et andet Paalæg, som Moderen allerede et Par Dage forud havde givet hende og senere gjentagne Gange havde indprentet hende paa det mest Indtrængende, og som gik ud paa, at Amelie i disse Timer skulde søge at nærme sig Reinhard Brockhoff saa meget som muligt, naturligvis kun fordi han var saadan en fortræffelig ung Mand, ubetinget den mest Dannede og Belevne paa hele Holdet. Moderens Anmodning havde ikke overrasket Amelie, efter Bulls Anbefaling af Brockhoff ved deres første Møde i Hotelhaven vidste hun, den vilde komme, og Betydningen af den var hun ikke i Tvivl om, aldenstund hun i det Aarstid, hun havde været voxen, i hver By, de besøgte, havde modtaget ligelydende Paalæg af sin kjærlige Moder om at nærme sig den eller den unge Herre. Efterhaanden var hun bleven saa vant dertil, at disse usmagelige Provokationer næsten ikke længere stødte

hende. Hun indlod sig i Grunden nødig derpaa, men hun vidste, at gjorde hun det ikke selv, gjorde Moderen det for hende, og saa blev det blot meget mere hæsligt, hvorfor hun foretrak at devovere sig, saa kunde hun da idetmindste begrændse det, som hun vilde. I dette Tilfælde var det ogsaa bestemmende, at hun saa slap for Bebrejdelser for at have hørt op med Klaverspillet, hvis Moderen skulde komme i det Samme.

Amelie havde rejst sig og stod med Haanden støttet paa Klaveret, medens hun langsomt lod sit indolente Blik glide henover de Tilstedeværende for at finde den, som hun søgte. Længe var hun ikke om at opdage Reinhard, skjønt han havde forputtet sig i en Krog henne ved Tribunen, hvor han sad fordybet i fortrolig Samtale med Agathe. Med en Kvindes fine Instinkt saae Amelie strax, hvorledes det var fat med de To, og hun syntes, at det klædte dem saa godt, som de sad der, han bøjende sig frem paa Stolen, og ivrig talende til hende, der med Hovedet let lænet mod Væggen og med et lykkeligt Smil om Munden laante Øre til hans kjælne Pludderier. Amelie fik næsten Skrupler over til ingen Nytte at skulle forstyrre dem, men det kunde jo ikke være Andet, hun maatte gjøre det.

Hun gik hen imod dem og stillede sig op i deres umiddelbare Nærhed, paa det mest Utvetydige indbydende dem til at indlede en Konversation med sig. Da hverken Agathe eller Reinhard imidlertid gjorde Mine til at ville indlade sig herpaa, gik hun nok saa ugenert hen til dem. og sagde med en Ligefremhed,

der var for naiv til at være fornærmende: „Maa jeg tale lidt med Dem? Jeg staaer saa alene, jeg kjender ingen af de Andre her."

Reinhard var sandt at sige ikke glad over denne Tilvæxt til sit Auditorium; der tegnede sig et Par lette, fortrydelige Rynker paa hans unge Pande, men med det Galanteri, der fra Barnsben var ham indpodet som en af Livets vigtigste og helligste Fordringer, sprang han op og tilbød hende sin Stol.

Agathe, som af sin Moder var gjort bekjendt med Familien Kuhlmanns triste Skjæbne her i Livet, saae medlidende op paa den unge Pige, og skjønt hun godt havde observeret de fortrydelige Rynker i Reinhards Pande, sagde hun dog til Amelie med en Venlighed, der var nok saa meget værd som den unge Mands tillærte Galanteri: „Nej, kom her og sæt Dem ved Siden af mig! . . . Men, hvor De seer træt og anstrengt ud!"

„Aa, det har ikke Noget at betyde!" svarede Amelie med et mat Forsøg paa at se oprømt ud. „Det er jeg saa vant til, det er blot, til jeg kommer i Gang."

„Trænger De ikke til Noget at styrke Dem paa?"

„Tak! Jeg saae før efter et Glas Vand, men der er nok ikke noget heroppe."

„Nu skal jeg hente et Glas!" tilbød Reinhard og vilde fjerne sig.

„Nej stop!" udbrød Agathe, idet hun rejste sig og holdt ham tilbage. „Vand? Nej, det er ikke det,

De trænger til, Frøken Kuhlmann. Nu skal jeg løbe ned og skaffe Dem noget mere Styrkende."

„Nu er De naturligvis vred paa mig, fordi jeg jagede Frøken Wonge bort fra Dem, men det var ikke med min gode Villie. jeg kunde jo ikke vide, hun selv vilde gaa," undskyldte efter Agathes Bortgang Amelie sig med en Rutine, som om hun i mange Aar havde drevet den kvindelige Sløjd, der kaldes Intrigespinden.

„Vred? Naar jeg faaer saa fortræffelig en Erstatning," svarede Reinhard, hvis Konversation allerede var kjendelig inficeret af Balluftens Bakterier.

„De skal ikke anstrenge Dem ligeoverfor mig! Jeg veed jo dog. det Ingenting har at betyde, saa optaget som De er af en vis Anden."

„Jeg? . . . Jeg forsikrer . . ." stammede Reinhard forvirret og ærgerlig, da han mærkede, han blev rød i Hovedet, men han gjenvandt hurtig sin Fatning og tilføjede dristig: „Jeg tør naturligvis ikke smigre mig med, at det er en lille bitte Smule Jalusi, der faaer Frøkenen til at tale saa? Det vilde være altfor henrivende en Tanke!"

„Nej, De tør slet ikke! De skal overhovedet ikke tale til mig paa den Maneer, det er blot at spilde Deres Krudt!" svarede Amelie i en Tone, der skulde være let spøgende, men snarere maatte karakteriseres som brøsig, da Stemmen endnu besad Overgangsalderens haarde og ru Klang.

„Ah, saaledes at forstaa! Frøkenen er allerede

forlovet?" udbrød Reinhard, glad over at kunne føre Krigen over paa Fjendens Territorium.

„Nu gjør De jo Nar ad mig!" hviskede hun med sænket Stemme og sendte ham fra sine blanke, blaa Øjne et Blik saa tungsindigt og bedrøvet bebrejdende, at han mere end fortrød sit Spørgsmaal.

„Jeg beder om Forladelse . . . det var da ingen Umulighed . . . fordi De er noget ung . . .", var det Eneste, han formaaede at fremstamme.

„Aa, Alderen har Ingenting at sige her, men . . . Der er Ingen, der forlover sig med en Datter af en omrejsende Dandselærerinde!"

Denne Sætning i en pur ung Piges Mund slog Reinhard, han saae et Øjeblik paa hende og drejede saa pludselig af fra sin Balkonversation ved at sige: „De seer saa bedrøvet ud Frøken! Er der gaaet Dem Noget imod?"

„Ikke noget Bestemt, men synes De, jeg har nogen Grund til at være munter? Jeg har aldrig kjendt til, hvad det vil sige at have noget blivende Hjem, fra lille Pige har jeg rejst fra By til By med min Moder, som dengang var rejsende Skuespillerinde, og da hun ingen Engagement mere kunde faa, fortsatte vi vor Omflakken som . . . som det, vi nu er. Vi har Bekjendte i saa godt som enhver By hele Landet over, men ikke Een, der bryder sig om os, ikke en eneste Ven eller Veninde, — de er tvertimod snarere fri for os Allesammen!"

„Men Deres Moder synes dog at befinde sig vel

ved denne Levevis?" sagde Reinhard, blot for at sige Noget, thi hendes Udtalelser smertede ham.

„Mama? Ja hun er nu een Gang vant til det — det bliver jeg vel ogsaa med Tiden —, men hvor veed De forresten, om Mamas Tilfredshed ikke er Komediespil? Saa meget skulde der dog vel være tilbage af den gamle Skuespillerinde, at hun nok kunde give den Rolle."

Reinhard havde Intet at svare. Aldrig før havde han hørt en ung Pige tale saaledes, og det gik ham til Hjertet, thi han følte, at hvert Ord, hun sagde, var Sandhed — Sandhed, bag hvilken megen Sorg gjemte sig.

Som fortalt var det kun efter højere Ordre, at Amelie søgte at nærme sig Reinhard, men om det havde været af egen Tilskyndelse og efter eget Ønske, og om hun havde søgt i Dage og Nætter efter den bedste Methode at iværksætte dette paa, kunde hun ikke have fundet noget Bedre til at fængsle den efterstræbte Yngling med. Reinhard var ikke særlig anlagt for det Sentimentale — og Amelie kunde vel overhovedet ikke kaldes for sentimental, dertil var hun for kold og indolent —, men den unge Piges Melankoli vakte hos ham en Interesse, der saa meget lettere kunde blive farlig for ham, som den bundede i den mest oprigtige Medlidenhed. Han var strax paa det Rene med, at han af Skjæbnen var udseet til at udfri Amelie fra det elendige Liv, hun havde saa stor Aversion mod, og han mente ikke, det vilde falde ham vanskeligt, eftersom hans Fader ifølge sin Stilling

besad megen Indflydelse og vel sagtens kunde finde en eller anden Levevej, som passede for Fru Kuhlmann. Den brave Yngling saae sig allerede i Aanden som Familiens Velgjører — og det en højst uegennyttig Velgjører, da han jo aldeles ikke arbejdede for at vinde Amelies Gunst —, og han følte sig kaldet til just at spille en saadan ophøjet Rolle, men hvorledes skulde han gribe Sagen an, hvorledes tilbyde sin Hjælp? Det var absolut nødvendigt, at han fik yderligere, mere intime Oplysninger om Fruens og Frøkenens Forhold, og i dette Øjemed begyndte han paa sin Side at „nærme sig“ Amelie.

Hun havde rejst sig fra sin Plads ved Tribunen, og hun og han gav sig derpaa til sammen at slentre op og ned ad Salens Gulv, saadan som flere andre Par gjorde, medens han søgte saa lempelig at lokke de attraaede Oplysninger fra hende. Nogen synderlig Ulejlighed kostede det ham ej; thi Mennesker, der som hun ere blevne opdragede i Bohêmeverdenen, ere i Reglen saare aabenhjertige angaaende deres Livsforhold, de have en egen, objektiv Maade at betragte og omtale sig selv paa, som om de fra et Observationspunkt udenfor sig selv studere deres egen Karakter og saa at sige psykologisk dissekere denne besynderlige, maaske storslaaede, maaske grinagtige, men altid interessante Personlighed. Det Eneste, Amelie bøjede af for og gik udenom, hvergang der kunde vær Anledning til at komme ind derpaa, var det pekuniære Spørgsmaal og den dermed i Forbindelse staaende prekære Subsistens. Skjønt hendes Finfølelse i Aarenes Løb ogsaa paa dette Punkt var bleven betydelig mere

afstumpet end almindelig, var der dog Noget — hun vidste ikke, hvad det var —, men der var Noget, som holdt hende tilbage fra at indvie just Reinhard i disse Mysterier.

Det unge Par havde langtfra faaet udtalt, da Agathe efter en længere Stunds Forløb vendte tilbage med et Glas Øl med en Æggeblomme og Sukker i. Hun blev strax ved sin Indtræden antastet af Maag, der havde seet hende forlade Salen og derefter havde kommanderet sig selv til at staa Skildvagt ved Døren for strax at kunne anraabe hende, saasnart hun atter viste sig.

„Naa, er De endelig der, Frøken?“ begyndte han. „Jeg var bange for, De vilde blive helt borte.“

„Saa? De vilde maaske have talt med mig?“ spurgte Agathe lidt fortrydelig over at blive opholdt.

„Ja, netop! Jeg vilde spurgt, om De vilde gjøre mig den Ære at være min Dame, naar vi nu skal til at lære Lanciers?“

„Det kan jeg ikke, Maag! Hr. Brockhoff har engageret mig.“

„Aa, Hr. Brockhoff savner Dem vist ikke.“

„Hvad mener De med det?“

„Ingenting . . . jeg mener . . . jeg vilde blot sige, at han sikkert ikke har længtes efter Dem som jeg,“ hakkede Maag i det, da han frygtede for at have røbet sin Jalusi altfor tydelig og greb Lejligheden til at give Samtalen en anden Retning ved at sporge: „Hvad er det, De har der i det Glas?“

„Aa, det er ikke Andet end en lille Forfriskning til Frøken Kuhlmann."

„En Forfriskning til Frøken Kuhlmann? Det er meget godt, hehe! Hun trænger vist ikke til anden Forfriskning end den, hun har for Øjeblikket."

„Jeg forstaaer Dem igjen ikke . . . De er saa underlig."

„Jeg mente blot, at Hr. Brockhoff vistnok forfrisker hende efter bedste Evne. See blot derhen! I det sidste Kvarterstid har de To spanket op og ned ad Gulvet og talt saa ømt og hemmelighedsfuldt til hinanden som Romeo og Julie af Shakespeare. Vil De tjene mig i at see, hvor den Vigtigpeer kroer sig! Er det ikke akkurat, som han var Paschaen af Serbien, der allernaadigst gav en Slavinde Audients? Og hun! Hvor hun seer tilfreds og fornøjet ud, og see med hvilken . . . hvilken . . . hvilken med Respekt at sige Begejstring, hun seer op til ham. Hvad giver De mig for et Blik!" fnyste Maag og udtalte i sin Indignation det sidste Ord, som var det noget af det allersorteste Blæk.

Den dydig krænkede Manufakturhandler havde ikke behøvet at indgive Agathe Jalusiens Gift med Spiseskeer, en Theskefuld havde været fuldkomment tilstrækkelig. Det var nok for hende, da hendes Opmærksomhed nu engang var bleven henledet derpaa, at see Reinhard og Amelie vandre der saa intimt, hun irriterede hende, denne kjøbenhavnske Koketeermaskine, hvis vammelt smægtende Øjesten svømmede ud over alle Bredder som et Par mislykkede Spejlæg, og han

opirrede hende, denne selvbehagelige og overlegne Hovedstadslaps, der formodentlig bildte sig ind at være uimodstaaelig, men som ikke havde mere Tillokkelse for en ung Pige end en otte Dage gammel Butterdejgskage. Og sikken de saa gik og klistrede sig op ad hinanden, han formelig hang over hende! Uh, hvor hun kunde blive forbittret paa ham, som han spankulerede der i affekteret, ærbødig galant Sidegang, saadan som hun engang havde seet en sledsk Opvarter bevæge sig, det var blot for bedre at kunne see Amelie ind i Øjnene, hvorfor kunde han ikke gaa ordentlig? Hun kjendte godt den Maneer hos ham, han brugte den, naar han vilde gjøre sig lækker. Saaledes havde han gaaet de Hundreder af Gange ved hendes egen Side, naar de havde spadseret sammen nede i Haven eller ude i Plantagen, og det var just, naar han var allerelskværdigst og talte aller . . . allerhyggeligst. Hun var vis paa, det var akkurat de samme smukke Ord, han sagde til Amelie, som han tidligere havde talt til hende, og som hun havde været dum nok til at høre og tro paa. Aa, det var afskyeligt! . . . Og see nu! Nu satte de sig igjen paa deres gamle Pladser! De havde naturligvis seet, hun var kommen tilbage, og nu skulde Alt lade, som de havde siddet der nok saa pænt og uskyldigt hele Tiden og slet ikke rørt sig af Pletten eller rendt op og ned for at kurtisere, — uf, hvor Menneskene dog vare falske og hykleriske, — Allesammen!

De fleste unge Piger vilde sikkerlig have faret ned og skilt Reinhard og Amelie ad, som havde det unge

Par været i Totterne paa hinanden, istedetfor at det netop syntes saa udmærket enigt, men Agathe var baade for klog og for stolt til at vise sin Jalusi paa den Maade, hun foretrak at gaa Retorsionens, i slige Forhold forøvrigt ikke ukjendte Vej. Da Maag tilbød at bringe Glasset hen til Amelie, modtog han derfor et allernaadigst og kortfattet Afslag og hørte med Forbavselse Agathe anmode den nærmestsiddende Veninde om at udføre den Kommission. Dette kunde maaske ogsaa forekomme noget underligt, men det opklaredes snart, at Agathe havde andet Brug for den godtroende Manufakturhandler.

„Det bliver forresten kjedelig under disse Omstændigheder at have Hr. Brockhoff til Kavaller. Naar Ens Herre har en anden Dame i Tankerne, føler man sig saa rart ligesom sat udenfor Parenthes,“ henkastede Agathe saa nonchalent, hun formaaede. „Hvorfor kom De ham ikke ogsaa i Forkjøbet og engagerede mig? Jeg vilde meget hellere have dandset med Dem.“

„Hvorledes?“ stammede Maag glad overrasket og gjorde i sin Forlegenhed et Forsøg paa at stryge sig om Hagen, hvad der imidlertid mislykkedes, desformedelst at dette Ansigtsparti af Forbavselse var gaaet sin Vej. „Jeg anede ikke, at . . . at man engagerede til den Slags Kursus, og . . . desuden . . .“

„Desuden er der Frøken Melsing, ikke sandt?“

„Nej, det maa De ikke sige . . . det var sandelig ikke med min gode Villie, det var slet ikke mig, der realiserede dette Parti . . . jeg mener . . . jeg dandser

naturligvis særdeles gjerne med Frøken Melsing, men naar man kan faa et Engagement, med Dem, saa . . ."

„De skal ikke spilde Deres Komplimenter paa mig, Maag! Spar paa Deres Krudt til hende!" sagde Agathe, anvendende ganske det samme Udtryk, som Amelie kort forinden havde benyttet i et andet Sammenhæng: „Skal vi ikke ogsaa spadsere lidt op og ned, det er saa kjedeligt at staa stille?"

„Jo, lad os det! Naar man har staaet lænket til Disken hele Dagen, gjør lidt Motion saa godt, og især i et saadant Selskab!" svarede Maag med en kort, smørret Latter som en Mand, der glæder sig over sit eget Vid. Han var henrykt over Agathes Venlighed, da han nu saae, at den ikke alene skrev sig fra hendes Vrede paa Reinhard, men maaske nok saa meget skyldtes hendes Jalusi overfor Carla. Dette sidste smigrede ham særdeles, thi hans Beregning af, hvilken Virkning hans Kurmageri til Kunstnerinden vilde have, var altsaa slaaet til, — han takkede i sit stille Sind Naturen, der havde udstyret ham med saa rig en Begavelse.

Agathe og Maag begyndte deres Promenade langs den Væg, der var *vis-à-vis* med den, langs hvilken Reinhard og Amelie patrouillerede, thi disse havde atter rejst sig; op og ned, frem og tilbage gik det i langsomt, taktfast Tempo, som var det to Par Skildvagter, der hver bevogtede sin Fløj af et kongeligt Slot. Hvor længe de vilde have fortsat denne underholdende Vagttjeneste, er ikke godt at sige, men de to Poster blev dog temmelig hurtig inddragne, da Fru Kuhlmann viste sig i Døren med det længe ventede, tolvte Par.

Som ovenfor omtalt blev dette optaget uden Ballotation. I en kjøbenhavnsk Dandsesal vilde Mad. Wonge sikkerlig have gjort samme Furore som en Flodhest, der f. Ex. vilde lære at træde en Symaskine, men her tog Ingen Anstød af hendes Lyst til at være med, dels fordi den brave, hjælpsomme Gjæstgiverske var afholdt af alle Byens Folk, og dels fordi man i Provindserne er vant til at see selv mere bedagede Matroner agere med som aktive Medlemmer af *corps de bal*, og hvad Bull angaaer, da gjælder noget Lignende som dette Sidste om ham, idet en fyrretyveaarig Balkavaller ikke regnes for en kassabel Antikvitet, især ikke naar Vedkommende er ugift.

Saa pompøst som mulig klappede Dandselærerinden op i de omtalte, afgnavede Handsker, der saae ud, som de i højeste Grad led af Exem; de tre Kvadriller bleve ordnede med samme Lethed, hvormed et Selskab af Skovgjæster fordeler sig paa tre Char-à-banc's, idet det ene Par absolut vilde være i Kvadrille sammen med det andet Par, og dette andet Par ifølge Aftale umuligt kunde skilles fra et tredie Par, hvilket tredie Par imidlertid ikke for nogen Pris vilde være sammen med det første Par, hvorfor der paa det Livligste legedes Kispus og Bytten Gaarde fra den ene Kvadrille til den anden, maaske i Forudfølelsen af, at det i Lanciers hovedsagelig kommer an paa i den korteste Tid at skifte Plads saa mange Gange som muligt. Da alle Muligheder i Henseende til Opstilling vare forsøgte, og der var fundet en nogenledes acceptabel Løsning, tog Dandsen saa sin Begyndelse. Man

maatte lade Fru Kuhlmann, at hun sled trolig for Pengene. Hun aabnede hver Tur i Dandsen med en langstrakt Forklaring af de efterhaanden forekommende Pas, den hun — maaske med Villie, for at Tilegnelsen ikke skulde ske altfor hurtig — gjorde mere indviklet end strengt nødvendig, hvoraf der selvfølgelig resulterede, at hun i hver Kvadrille maatte udføre først Herrens og saa Damens Parti for at vise, hvorledes de theoretiske Formler tog sig ud i praktisk Koreografi, udsat for to Ben og lige saa mange Arme. I den nærmest paafølgende Tid kunde Fruen derpaa sees fuldt optagen af at farte om fra den ene Kvadrille til den anden for at forklare og rette; her maatte hun hale en ung Mand frem, der var for beskeden til at figurere alene paa Gulvet; hist maatte hun dæmpe en ung *danseuse's* Tilbøjelighed til paa egen Haand at tage sig en lille Motion, naar hun havde at holde sig pænt hjemme; og et tredie Sted maatte hun forestille et tjenstivrigt, men tilsyneladende kejthaandet Par, at det for Ensemblets Skyld vilde være heldigst, om de holdt tilhøjre istedetfor tilvenstre.

Mest Ulejlighed voldtes hende af den Kvadrille, der var sammensat af Reinhard og Agathe *vis-à-vis* med Bull og Mad. Wonge, og Maag og Carla *vis-à-vis* med Frk. Bang og Byens mest renommerede Kommis. Det var især Maag, der gjorde Knuder, eftersom han — uagtet han paastod at kjende Lanciers lige saa godt som sin egen Prøvebog — nærede en fremherskende Forkjærlighed for at blive staaende som naglet til Jorden, naar man udbad sig hans behagelige Nær-

værelse i en eller anden mindre Kreds, medens han derimod til alle Tider var parat til at dandse ud, naar Ingen havde havt Bud efter ham, og med den ham egne Ynde og Elegance give smaa, seriøse Soloer tilbedste, til han af Fruen blev stoppet deri, ligesom han aldrig undlod, naar et Par dandsede frem, frivillig at melde sig som Deltager og tilbyde sin Medvirkning for at gjøre Divertissementet til en *pas de trois*. Hvad der bidrog til at forplumre Opfattelsen for ham, var den Omstændighed, at han stadig saae efter Agathe og søgte hen til hende. Hvor han saa befandt sig, og hvem han saa dandsede med, vare hans Øjne og Tanker hos hende, hun var saa at sige den Magnet, der foraarsagede Misvisningerne i hans Kompas og hvert Øjeblik slog ham ud af den rigtige Kurs, saa han hvirvlede rundt paa Gulvet blandt de Andre i en haabløs Malstrøm. Stod Agathe blot et Par Sekunder alene, foer han frem og vilde med Vold og Magt føre hende hjem til sin Plads eller et andet Sted hen, ham var det lige meget hvor; havde han engang ved et Slumpetræf faaet fat paa hende i den rigtige Kombination, betragtede han det som en personlig Fornærmelse, naar en af de andre Herrer bad ham afse hende et Øjeblik til Gunst for sig, han fandt det i høj Grad nærgaaende, der var jo Damer nok, den Anden kunde dandse med; og blev han kommanderet til at bukke, kunde han ikke tænke sig Muligheden af at bukke for Andre end netop Agathe og gjorde paa den uhøfligste Maade af Verden bagvendt Kompliment for den for ham bestemte Dame.

Maatte Maag saaledes maaske siges at være for agil, lagde Mad. Wonge til Gjengjæld en uforstyrrelig Ro og virkningsfuld Anstand for Dagen, og dog morede hun sig som ingen af de Andre. Hendes brede, velvillige Aasyn syntes forvandlet til et eneste lysende, glædestraalende Smil, som gik fra Øre til Øre. fra Pande til Hage, hun var aldrig mere fornøjet, end naar hun saae Andre, helst Unge, more sig, og himmelglad stod hun og fulgte dem med Øjnene i deres lette, muntre Dands. Men personlig indskrænkede hun sig til et Minimum af Bevægelse, hun var, som hun stod der i sin mørke, tarvelige Kjole, nærmest at ligne ved en velfedet, adstadig Skovsnegl, der med Studsen kigger paa en Hoben Græshopper og helt betænkelig ved deres Krumspring skyder sine Følehorn frem og tilbage, som var det et Par Ladestokke, og hun led som en saadan fornuftig Snegl ikke af Misundelse, men undrede sig kun saare over, at Naturen i sin urandsagelige Visdom frembragte saa letbenede Medskabninger, bestemte til at gjøre slige mærkbare Rejespring omkring i Luften. Det var ingenlunde af Ladhed eller Mageligliedshensyn, at den buttede Værtinde ikke tog ivrigere Del i Dandsen, hun havde saamænd heller end gjerne gjort det, selv med Opofrelse af sin egen Bekvemmelighed, det kom simpelthen af den velsignede Flegma, der havde affødt den Maxime hos hende, at Intet hastede. Hun opdagede stedse først, naar det var for seent, at hun ikke var dèr, hvor hun skulde være, og offentliggjorde bestandig sin Opdagelse med et jammerfyldt „Aa. jamen, ihjane dog, nu skulde jeg jo være

derovre!“, men for det Meste indskrænkede hun sig til at staa stille paa samme Plet og lade Bull figurere rundt om sig, et Arrangement, som dog ikke vandt nævnte, noget magelig anlagte Medborgers Bifald, da han paastod, at Madammens Periferi var lig Plænen een Gang rundt i Tivoli, og at han blev ganske svimmel af den evindelige Snurren rundt.

Hvis det maa være tilladt at sammenligne disse Fruens to urovoldende Elever med en Dobbeltstjerne, bestaaende af den støtte, ej sig forhastende Fixstjerne, Mad. Wonge, og den svajende, løsgjængeragtige Komet, Albert Maag, maa det siges, at dette nyopdagede Stjernebillede frembragte de mest uberegnelige og overordentlige Konstellationer i de saa nøje afstukne Baner, der ere at følge i denne himmelske Selskabsdands; snart afstedkom den omstrejfende Komet den vildeste Forvirring blandt de andre cirkulerende Drabanter ved uden Anmodning at overtage deres Funktioner, snart foraarsagede den solide Fixstjerne en total Formørkelse ved med sit store Legeme at dække for alle Smaastjerner i Jomfruens Billede, og snart sammensvor Parret sig om at bringe det mest gjennemførte Kaos tilveje ved som et uregjerligt Meteor at krydse alle de pligtopfyldende Planeters Baner paa en saa sindsforvirrende Maade, at den kvindelige, koreografiske Kopernikus, Fru Kuhlmann, af Fortvivlelse slog sig for Planeten, eftersom det var hende plat umulig at finde Rede i Systemet og faa det til at passe ind under de Love, hun havde opstillet. Hun arbejdede, saa de klare Sveddraaber trillede ned ad hendes Pande, slaaende Smut henover

Rynkebjergenes bølgeformede Ryg, de andre to Kvadriller havde hun temmelig hurtig faaet til at gaa, men Kvadrillen Maag-Wonge trodsede alle hendes Anstrengelser, forgjæves bød og befalede hun, forgjæves bad og bonfaldt hun, og til ingen Nytte korrigerede hun Fejlene ved paa Siden af Kvadrillen selv at dandse de rigtige Pas. Ingen kunde derfor fortænke den arme Kone i, at hun efter tre Kvarters Slid og Slæb for at bibringe disse Stympere et ringe Begreb om første Tur af Lanciers, erklærede, at hun — og de, naturligvis, Gudbevares! — trængte til lidt Hvile og bød Datteren holde op med Klaverspillet, en Befaling det dog ikke var saa let for nævnte Virtuosbarn øjeblikkelig at efterkomme, aldenstund hendes Fingre vare komne saaledes i Gang med at gjentage Musikken, at de ligesom de dansende Dervischer ikke saadan paa en Studs kunde holde op igjen.

Hvad angaaer de forelskede unge Menneskers Forhold, havde Dandsen bidraget til at gjøre Situationen end mere indviklet, thi med Undtagelse af Frk. Bang og hendes fra Reserven indkaldte Kommis spandt hver af Deltagerne videre paa sin lille Intrige. Som bekjendt giver Lanciers ikke Lejlighed til at føre lange Underhandlinger eller blot sammenhængende Samtaler, idet man kun gjør nogle særdeles korte Ophold hos sine Meddandsende, men forøvrigt uafladelig paa den mest bogstavelige Maade gaaer fra Haand til Haand. Forat det kan staa klart, hvorledes Stillingen var for de forskjellige Parters Vedkommende, vil det maaske ikke

være afvejen at give et kort Referat af, hvorledes Konversationen i Begyndelsen faldt.

Allerede før Dandsen var Reinhard bleven slaaet af den ualmindelige Kjølighed, hvormed Agathe tog imod ham, da han meldte sig som hendes Kavaller; han havde imidlertid ingen Vægt lagt herpaa, da han havde været saa indbildsk at tilskrive hendes Surmuleri det Motiv, at hun var bleven opholdt af Maag, medens hun helst vilde have været hen til ham, og han trøstede sig med, at hun nok vilde tø op under Dandsen. Medens de stod og ventede paa Rangeringen af de dandsende Par, indledede han Samtalen med hende ved at sige: „De er i daarligt Humør?“ — „Nej!“ svarede Agathe kort, bestræbende sig for at synes at befinde sig paa Lystighedens Højder. — „Er De ikke vel?“ — „Jo!“ — „Aa nej, tal nu oprigtig! Er der gaaet Dem Noget imod?“ — „Nej!“ — „Men hvordan kan det være, De er jo slet ikke, som De plejer vant.“ — „Jo!“ — „De er da ikke igjen bleven vred paa mig?“ — „Nej!“ — Paa denne underholdende Vis fortsattes der i nogen Tid, han var saa lidet vant til at blive trakteret med slige bekræftende og benægtende Eenstavelsesord fra denne Kant, at han helt tabte Kontenancen, og inden han fik besindet sig paa, hvorledes han skulde forholde sig under disse Omstændigheder, begyndte Dandsen, og Deltagerne tog fat paa disse afbrudte, vexlende, saa at sige stakaandede Samtaler, der ere et Særkjende for Lanciers, og som i dette Tilfælde tog sig saaledes ud:

Maag gjorde først i Tavshed et formaliter ulasteligt, men realiter uinteresseret Buk for Carla, som havde han ikke det Mindste mod at slippe bort fra hende, og slog derefter Knæk paa sig selv, saa han stod som den ærbødigste Retvinkel ligeoverfor Agathe — (denne Gang var det rigtig!) —, hvorpaa han tirrende hviskede til hende: „Jeg synes, Hr. Brockhoff seer saa modfalden ud? Han savner nok Frøken Kuhlmann!"

„Hvad bryder jeg mig om det?" svarede Agathe med et afstumpet Kniks, der lod En formode, at den unge Dames Knæhaser vare forsynede med et Par særdeles stramme Staalfjedre, og dandsede videre med et forbittret: „Lad ham bare sejle sin egen Sø!"

Reinhard bukkede med sin bedste Reverens for Mad. Wonge og spurgte urolig: „Er Deres Datter ikke rask iaften?"

Værtinden, der fejlagtig troede, at Volontøren inklinerede for hende, bød sig særdeles taknemmelig frem, forat han kunde slaa sin Arm om hendes, just ikke radmagre Midie, og svarede, smilende glædelig i sin Uvidenhed: „Agathe? Nej, hun fejler aldrig det Bitterste. Se blot, hvor Knevren gaaer paa hende, ja, hun holder nu svært meget af at tale med Maag."

Uden at være bleven lettet for sine Bekymringer gik Reinhard videre efter at have oplyst Madammen om det Utilstedelige for dem i at dandse sammen. Han antastedes derpaa af Carla, som gjorde meget nonchalent *chassé* for ham og tilhviskede ham: „Jeg synes, at Deres Dame giver sig saa meget af med min Herre? Det seer næsten farligt ud!"

„Sligt maa man finde sig i i Lanciers," svarede Reinhard med slet skjult Bitterhed og tilføjede, medens han besvarede *chassé*'en: „Jeg veed ikke bedre, end at vi gjør Gjengjæld og gjensidig trøster hinanden."

„Aa, De Skjælmsmester!" udbrød Carla med et koket Øjekast og fløj afsted, efterladende Volontøren i den største Forbavselse, da han havde ventet sig, at den fribaarne Kunstnerinde vilde have betakket sig for at agere Nødanker eller givet ham et hvilketsomhelst andet Svar end det, hun gav.

Efterat det med endel Besvær var lykkedes Fru Kuhlmann at overtale Maag til at figurere med Ryggen mod Bull, drejede den glædestraalende Manufakturhandler Hovedet om mod sin Ven og fremhviskede med skjæv Mund til ham: „Jeg maa endelig tale med Dem efter Dandsen. Aa, Frøken Agathe er saa mageløs sød mod mig! Brockhoff er væk, helt sat ud af Spillet!"

„Tro ej paa Kvindfolks fagre Ord, de lokke og besnære," kvad Tandlægen, tillempende Texten efter Lanciersmelodien, og tilkomponerede paa egen Haand nogle effektfulde, advarende Pas og Armbevægelser, da han mente, at denne Replik krævede en vis diabolisk Gestikulation.

Maag fik imidlertid ikke Tid til videre Diskussion, thi da han opdagede, at Agathe i Øjeblikket stod uden Kavaller, foer han over mod hende og gjorde sig lækker for hende ved et Par højst forunderlige, i Luften udførte Flicflacs.

Ret længe tillodes det ham dog ikke at dvæle foran sin Hjertenskjær, thi Carlas Stemme lød hvast og skarpt, med et Præg af en krænket Ægtevivs skrattende Røst: „Det gjør mig ondt at maatte sige det, men det er virkelig mig og ikke Frk. Wonge, De skal dandse med!“

Da det paa dette Tidspunkt lykkedes Maag, der tumlede om lige saa haabløst som Jøden i Intermezzoet til „Maskeraden“, at lave Lanciers'en om til det gaadefuldeste Ruskumsnusk, sagde Fru Kuhlmann midlertidig Stop med Dandsen, og det Samme sige vi med Referatet, da Enhver kan tænke sig, hvorledes disse forskjellige Intriger fortsattes.

X.

Efter Lanciers'en kom der imidlertid et nyt Moment til, som bør omtales her, da det for en Del forandrede Situationen. Det begyndte med, at Agathe, da Fru Kuhlmann efter sine tre Kvarters Slid sagde Pas, opsøgte den overanstrængte Kone og tilhviskede hende fortrolig: „Kom ind med mig her, skal De faa Noget!“

Det er maaske overflødigt at bemærke, at Fru Kuhlmann til enhver Tid var parat, naar der var Tale om at faa Noget, og det vil derfor ikke undre Nogen, at hun strax lagde Hovedet paaskraa, nikkede venskabeligst og sagde sødt: Tak! Hvor det er venligt af Dem!“

Gjennem en Tapetdør, der forresten ikke var mere hemmelig, end at der sad en vældig Gadedørsnøgle i den, og at den var omgiven af Glorier af længere og kortere Revner i Tapetet, førte Agathe Dandselærerinden ind i et lille Siderum. Der saae just ikke videre hyggeligt ud derinde; Gulvet syntes ikke at have faaet gjort Toilette i langsommelig Tid og prydedes ikke af en større Hoben tomme Hel- og Halvflasker, der vare skubbede hen i et Hjørne; det af en yppig Vegetation stærkt blomstrende Rullegardin var trukket skjævt op paa halv og hang saa letsindig som Huen paa en tydsk Student; i en Krog stod en ældre, skjævhalset Fejekost og en Stang med en Voxstabel paa den øverste Ende til at tænde Salslamperne med, og Møblementet kompletteredes af et Par lange, umalede Træborde, som vare dekorerede med en Masse klistrede Rande af Glas og Kopper og iøvrigt forskjønnedes af endel Flaskeskaar, nogle ikke ulastelig rene Vidskestykker og en Punschebolle fyldt med tomme Vinglas.

„Men Gud, hvad er det for et besynderligt Værelse, De fører mig ind i!“ spurgte Fru Kuhlmann, der ikke kunde lade være at trække Næseborerne op og snøfte betænkelig, som om hun befandt sig i Nærheden af Ræveburene i zoologisk Have.

„Det er Anretterværelset, ja, her seer ikke videre hyggeligt ud, her er nok ikke gjort istand siden sidste Gilde.“

„Anretterværelset? Aa Gud, naar man tænker paa al den dejlige Mad, der er passeret herigjennem! . . .

Men jeg kan ikke tænke mig, hvad De kan have til mig i dette *chambre*?"

„Jo, kom her, her staaer to svenske Sodavand til os. Jeg tænkte, at De maaske var bleven tør i Halsen af at exercere med os derinde, og saa svippede jeg ud før, da De engang hersede med Maag, og sagde til Trine om at sætte det Sodavand herop til os."

„Gud, Tak! De er mageløs!" udbrød Fru Kuhlmann, der forøvrigt nok saae ud til at have ventet noget mere Substantielt end den nævnte Drik, hvorpaa hun efter behørig at have kvitteret for Proppernes Smæld med et Par opskræmte Angstskrig fortsatte: „Ja, Hr. Maag er noget vanskelig at have at gjore med . . . det vil sige, det er en yderst behagelig Mand, kongfortabel og med den rette *savoir livre* . . ."

„Han har idetmindste den Sikkerhed i at optræde, som i Reglen udmærker Pengematadorer," henkastede Agathe let, — den lille udspekulerede Skjelm var glad over saa hurtig at have faaet Fruen derhen, hvor hun vilde have hende.

„Hr. Maag . . . er han . . . er han saadan en Pengematador?" spurgte Dandselærerinden og rettede sig spænstig som en Hønsehund, der vejrer Agerhøns.

„Han sidder idetmindste i en udmærket Forretning, han er Byens bedste Parti."

„Nej, virkelig? . . . Ja, jeg har jo ogsaa nok lagt Mærke til, hvorledes de unge Damer flagrer om ham, og De med, bedste Frøken, jo, De med!"

Det var nu ikke saa mærkeligt, at Fruen havde observeret dette Sidste, thi Agathe havde under Dandsen med Flid anlagt sit Koketteri med Maag saaledes, at det umuligt kunde undgaa Instruktricens Opmærksomhed. Den jaloux unge Dame stolede nemlig ikke mere paa sine egne Kræfter, end at hun nok mente, at det til at fjerne Amelie fra Reinhard tillige vilde være hensigtsmæssigt, om Lærerindens Datter blev andetsteds engageret. og saa dreven var hun da, at hun indsaa, at det var bedst at lade dette gaa gjennem Moderen som Engageringsbureau. Agathe tilbageviste derfor ikke den Insinuation, der laa i Fruens Ord, mere eftertrykkelig, end at denne blev bestyrket i Rigtigheden af sin Opfattelse.

„Det er et af Tegnene paa, at man bliver gammel, at man ikke forstaaer de Unges Opfattelse," bemærkede Fru Kuhlmann højst filosofisk. „Jeg veed da, at hvis jeg var ung Pige, var der mange Andre, jeg vilde foretrække for Hr. Maag, for Exempel Hr. . . . Hr. Brockhoff."

„Han er virkelig ogsaa meget rar," svarede Agathe i en ligegyldig Tone, der klædte hende henrivende, naar man tænkte paa, hvem hun talte om. „Men der er jo det . . . der er jo et Aber ved ham . . ."

„Ih, Du Syndige, hvad hører jeg? „Der er jo det . . . et Aber ved Hr. Brockhoff! . . . Han har da ikke gjort noget . . . noget Forkert?"

„Nej, nej, nej! Hvor kan De tænke det om ham?" næsten skreg Agathe med fornærmet Heftighed og fortrød, hun nogensinde havde indladt sig paa Noget,

der kunde føre til, at der blev kastet en saa lav Mistanke paa Reinhard. Hun var lige ved at opgive hele sin lille Intrige, men ved Fruens gjentagne Spørgsmaal, om hvad det da var, der var ivejen, mandede hun sig op og fabrikerede den gyseligste Røverhistorie, om hvor slet Familien Brockhoff sad i det.

Hvorfor fik monstro Fru Kuhlmann saa travlt, at hun endog lod en lille Slat tilbage i Glasset, da hun med yndefulde Hop ilede ud af Værelset med en Erklæring om, at det var absolut nødvendigt, hun saae efter, hvorledes det stod til inde i Salen, — hvorfor fik hun dog saa travlt?

Antallet af de i Dandsesalen Tilstedeværende var yderligere aftaget, idet Maag efter at have seet Agathe forlade Salen sammen med Fru Kuhlmann prajede Bull og bad ham om at gaa ud med paa Trappegangen forat de kunde tale uforstyrret sammen, hvilken Anmodning den brave Tandlæge var saa højsindet at opfylde, idet han undervejs paa en særdeles delikat, men tillige overordentlig letfattelig Maade antydede, at hans Svælg og Hals vare saa opfyldte af Støv som Strandvejen før Vandingstiden. og at han under disse Omstændigheder vilde skatte et Glas Øl meget højt, selv om det var af det skattefri. Da Trine højst belejlig endnu ikke efter at have bragt Sodavandet ind i Anretterværelset var kommen længere ned ad Trappen, end at hun kunde raabes an, faldt det Maag let at opfylde Bulls Ønske, og efterat den paa dette noget sene Tidspunkt af Dagen endnu morgenkjoleklædte Hebe var affærdiget med en Bestilling paa de

to Carlsbergere, der efter Bulls nærmere Præcision helst ikke maatte være Tuborgere eller Wienerøller, gav de to Fortrolige sig til Side om Side at vandre op og ned ad Hotellets Korridor, den Tandlægen mange Gange havde søgt at overtale Wonge til at omdanne til en Keglebane.

Som Indledning afgav Manufakturhandleren en begejstret, lovprisende Beretning om, hvor aldeles mageløst indtagende og venlig Agathe havde været mod ham baade før og efter Dandsen.

Bull svarede skeptisk efter under Beretningen uophørlig at have karesseret sin forfløjne Knebelsbart, at han fra sine Studeringer af meteorologisk Instituts Meldinger vidste, at pludselige Omslag i Temperaturen aldrig varslede godt, men stedse førte større eller mindre Nedslag med sig, og af personlig Erfaring kunde han melde adskillige Forkjølelser, Tandpine og anden Bedrøvelighed som Følge af slige Omslag.

Maag erklærede aldeles ingen Fidus at have til nævnte Institut og stillede sin personlige Erfaring mod Bulls, idet han aldrig kunde være mere vis paa Solskin og Tørke, end naar han havde overtalt en af sine kvindelige Kunder til at kjøbe et Regnslag.

Naar Maag var af den Mening, indsaa Tandlægen ikke bedre end, at han snarest mulig sagde det lille Ord til Frk. A. Wonge.

Det var ogsaa Manufakturhandlerens Hensigt, men det var ham ganske umulig at faa sagt det.

Bull anbefalede Formularbog for Elskende.

„Aa nej, vær nu lidt alvorlig!“ bad Maag. „Det er slet ikke det, der hindrer mig, — jeg troer nok, naar jeg selv skal sige det, at jeg vilde forstaa at udtrykke mig endogsaa særdeles kulant i et saadan delikat Øjeblik. Nej, det er Frøken Melsing, der iaften ikke viger fra min Side, men hænger paa som en Burre . . . Hør, De kunde gjøre mig en stor Tjeneste! . . . De kunde tage Dem lidt af hende . . . gjøre lidt Kur til hende, hvis det ikke strider mod Deres Principper eller er Dem altfor meget imod . . .“

„Ah, Gudskelov, der har vi Trine med Øllet!“ udbrød Bull. „Et Minut til, og det havde været for seent, De havde seet mig styrte livløs om her i Korridoren, slaaet til Jorden af det Grufulde i Deres oprørende Forslag!“

Maag saae ganske betuttet ud, saa godt deklamerede Bull. Det lod imidlertid til, at den forsvarlige Slurk Øl, som den indignerede Tandlæge betjente sig selv med, gav ham Kraft til at fortsætte Livet og see med andre Øjne paa det oprørende Forslag, thi efter at have drukket ud og have tændt en Cigar, som han fik overladt af Maag, da han nu klagede over en uhyggelig Fugtighed i Halsen, slog Bull pludselig om og lovede, han skulde gjøre Alt for at fri sin Ven fra den kunstneriske Burre, og selv i Nødsfald gjøre Kur — men ogsaa kun i yderste Nødsfald.

Endnu inden den forfulgte Manufakturhandler kunde faa takket sin nye Ven for Opoffrelsen, viste det sig, at han ikke havde overdrevet, da han insinuerede, at Carla Melsing maatte henregnes til Burrefamilien, thi

Kunstnerinden, der havde savnet ham saa længe inde i Salen, traadte i det Samme ud i Korridoren, ikke af anden Grund end for at lede efter ham.

„Aa, her gaaer De?“ udbrød hun, noget perplex over strax at løbe paa ham. „Jeg vilde . . . jeg vilde . . .“

„Jeg vilde, jeg vilde saa gjerne, naar bare jeg turde for Fa'er og Mo'er,“ sang Bull for at vise, han kunde sine Klassikere. „De vilde da ikke bedrøve Deres Samtid ved allerede nu at fly Dandsens skyldfri Glæder?“

„Nej, doch ikke!“ svarede hun paa rask Kjøbenhavnsk, thi hun havde allerede fattet sig. „Det var egentlig Dem, jeg søgte, Hr. Maag, jeg vilde spurgt, om det ikke kunde more Dem, medens Fru Kuhlmann har kommanderet „Ror!“ og „Træd af!“, at gaa ned med paa mit Værelse og see paa min Skitse af Partiet ude i Plantagen, De veed der, hvor vi plejer at blive redet over af den farende Svend? Jeg har lige faaet den færdig nu.“

„Jo, mange Tak, det . . . det . . . det vilde glæde mig særdeles,“ stammede Maag, inderlig foragtende sig selv, fordi han ikke havde Mod til at bede hende rejse til Hækkenfeldt eller Bloksbjerg med samt sin Skitse (det kom ham ikke saa nøje an paa, hvilken af Ruterne hun foretrak). „Men troer De, der er Tid dertil?“

„Mageligt! Mit Værelse er lige herved, vi skal blot ned ad det Par Trin, det er Døren for Enden af Gangen,“ oplyste Carla og drejede med et rask Tag

den nølende unge Mand en halv Omgang til Siden, som var han en automatisk Panoptikonsfigur.

„Jamen saa faaer De jo ikke lukket Deres Butik,“ henvendte Bull noget uventet til Automaten.

„Saa faaer jeg ikke lukket min Butik?“ gjentog Maag i Spørgeform, ganske ude af Stand til at begribe, hvad i Alverden Tandlægen vilde sige med det.

„Ja! De sagde jo før til mig, De vilde benytte Pausen til at gaa ned og lukke Butikken,“ forklarede Bull og kneb listig det mod Maag vendende Øje til.

„Naa ja! Jeg sagde før til Dem, jeg vilde benytte Pausen til at gaa ned og lukke Butikken,“ repeterede Manufakturhandleren fiffig med et paa een Gang taknemlig og beundrende Blik paa sin frelsende Engel.

„Aa hvad, det jager vel ikke saa gevaldig?“ spurgte Carla fortrydelig.

„Jo, det jager gevaldig!“ svarede Maag, der for Tiden syntes at have taget Ansættelse som Repeteeruhr.

„Jamen nu skal jeg sige Noget: De, Frøken, og jeg kan jo gaa iforvejen og tage Kunstværket i Øjesyn, og saa kan De jo komme, Maag, naar De faaer lukket, det tager jo kun et Par Minutter,“ foreslog Bull, idet han højst ugenert lod, som om Carlas Indbydelse ogsaa havde omfattet ham.

„Naa, ja, ja!“ vrissede Kunstnerinden, der saae, det ikke kunde være Andet. „Gaa saa, De Butiksslave, og kom De med mig, Hr. Bull!“

Trappegangen i Hotel Dania var mindst af Alt at ligne ved et rankt Grantræ, der med nøjagtige Mellem-

rum skyder sine lige Sidegrene ud, den mindede betydelig mere om et vantrevent Piletræ, idet den som et saadant havde Afsatser, hvor man mindst ventede det, og afsatte sine Sidegange, som det bedst kunde falde sig, og saaledes befandt den Korridor, i hvilken Carlas Værelse laa, sig otte Trin nedenfor den Repos, paa hvilken hun og de to Herrer havde staaet under deres Samtale. De skulde altsaa alle Tre samme Vej og Maag gik foran, hvilket han sikkert ikke havde gjort, om han havde været bekjendt med Frøkenens Maade at gaa ned ad en Trappe paa. Hun benyttede nemlig den ungdommelige Befordringsmaade, som kaldes at kure ned, idet hun satte sig op paa Rækværket, som om hun steg tilhest, og saa lod sig rutsche flot ned. Følgen heraf var, at Manufakturhandleren, der ikke var hurtig nok tilbens, modtog et saa forsvarligt Knubs, at han nær var bleven spændt ned af Resten af Trappen og midt ud i Porten; til alt Held blev han imidlertid stoppet i Farten af den aabenstaaende Dør til Sidegangen, der dog ikke tog venligere imod ham, end at den drak ham en regulær Skalle, og det kunde ikke siges at hjælpe paa hans værkende Pande, at den gymnasticerende Kunstnerinde istedetfor at gjøre Undskyldninger bebrejdende udbrød: „Men hvordan er det dog, De gaaer, Menneske?“

Med klynkende Stemme bad Maag undskylde, han kunde virkelig ikke gjøre ved det, og saa søgte han i en Fart Dækning i det nærmeste Hjørne, thi Bull, der havde følt sig i høj Grad tiltalt af Carlas Befordringsmaade, arriverede nu ogsaa pr. Rækværk, men

havde dog været saa hensynsfuld at forudskikke en Advarsel ved et højlydt „Unten!“, som var det en Murhaandlanger, der paa et Stillads kastede en Dragt Sten fra sig. Efterat Maags Pande var bleven synet og erklæret uskadt af de to Rutschbaneartister, listede han sig videre ned ad Trappen, medens de forsvandt ind paa Carlas Værelse.

„Ah, i Sandhed effektfuldt, dekorativt, koloristisk!“ udbrød Bull, da han var traadt et Par Skridt ind i Stuen, og stillede sig op, skrævende ud med Benene som en stivbenet Passer, en Positur, der til alle Tider har været anset for særligt egnet til at vække Kunstsandsen. „Man seer strax, at man befinder sig i et Kunstnerhjem, der er Stil i dette! Store og smaa, oliemalede Skitser uden prunkende Rammer smykke Væggene rundtom saa tæt op ad hinanden, som var det Annoncer fra Allan Dahls Bureau paa en Landstation, og imellem dem titte kinesiske Vifter frem, saa frodig som brogede Markblomster paa den grønne Eng; hvor malerisk grupperer sig ikke den sprukne Ingefærbojan og de to umage Zwibelglas der paa den gammeljomfruagtige Kommode, og hvor yndefuldt præsenterer ikke den hankeløse, klinkede Vandkande med de poesirige Moskedonnere og Tidsler sig der som Kakkelovnsvase?“

„Ja, De skal nu altid gjøre Nar!“ snerrede Carla. „Jeg finder det nu kjønt og hyggeligt, og det er vel Hovedsagen.“

„Jeg — gjøre Nar? Det er af lutter Misundelse, jeg taler saa! Hvor vilde jeg ikke ønske, at mit Studium ogsaa satte mig istand til at udstyre min Stue

saa stilfuldt, saa professionelt, om jeg saa maa sige, men jeg troer ikke, en Dekoration af hvide Gebisafstøbninger, staalskinnende Tænger og Gedefødder, forgyldte Ganer og blodigrøde Tandrødder vilde gjøre sig? . . . Tillader De, jeg tager Kunstværkerne i Øjesyn? De skal ikke være bange, jeg har hverken Stok eller Paraply med, jeg veed, at man her i vort velsignede, lille Land aldrig indlader Nogen med slige farlige Vaaben i Kunstsamlinger, da man naturligvis kan gaa ud fra, det er en Misdæder, der kun er kommen for at stikke til Ringen efter Kunstskattene.“

„Selvom De saa havde en Alpestok med, skulde De dog slippe for de dumme, antikverede fem Øre til Garderoben.“

„Ah, henrivende!“ deklamerede Tandlægen, idet han betragtede en af Skitserne paa Væggen. „En Flok Faar, der hviler sig og belyses af de rødglødende Aftenskyer? . . . Nej, nu seer jeg, det er en ældre, rødblisset Kavaller med hvidt, krøllet Skjæg, — det er slaaende naturtro. . . . Og saa see, alle de Portrætfigurer, der ligger her paa Bordet! Tør jeg spørge, arbejder Frøkenen paa en større Scene fra russisk Dampbad? Jeg synes, der hviler saadan en Taage over Billederne, de gode Folk seer saa løjerlig afdampede ud!“

„Aa, De veed jo godt, at det er den nye Maade at male paa! . . . Hør, sig mig engang, er det Dem ganske umuligt, Menneske, nogensinde at tale alvorligt?“

Bull var kommen i sit kaade Hjørne, han tænkte paa Maags Opfordring og fandt, at det kunde være ganske morsomt at opfriske sine Ungdomsstudier i den

ædle Kunst at gjøre Kur, . . . naar han nu blot ikke havde glemt, hvordan det var? Naa, han kunde jo allenfalds probere, sagde han til sig selv, og saa lagde han Ansigtet i de mest traurige Folder og hviskede med sænket, melankolsk Stemme: „De vilde dog ikke tro mig, naar jeg talte alvorligt!“

„Hvorfor ikke?“ spurgte Carla og satte sig ved den ene Side af Bordet, noget forundret over det pludselige Omslag hos sin Gjæst.

„Vilde De fæste Lid dertil, naar jeg sagde Dem, at der under denne harcellerende Lystighedsmaske skjulte sig et sønderrevet Hjerte?“ fortsatte Tandlægen dæmonisk hviskende og tog Plads ved den anden Side af Bordet.

„Sligt er jo ikke saa sjældent, især hos romantisk anlagte Ynglinge, men i Deres Alder . . .“

„Det er netop det, der piner mig, det, at min Ungdom er bortsvunden! Jeg er snart ved det skjæbnesvangre fyrretyvende Aar, medens hun . . . hun endnu er paa Deres Alder, i sin friskeste Ungdomsfylde. Derfor tør jeg ikke tale, ikke tilstaa hende, at lige fra den første Stund, jeg saae hende, har jeg ikke havt Tanker for Andre end hende. Det var en lun Sommeraften i en lille Have, ved hvis Fod Aaen slyngede sig i lunefuldt Løb, vi sad sammen ved Bordet, et stort Familiebord, som hun havde faaet rykket ud fra den kvalme Stue i Hotellet . . .“

Carla gav et lille Forbavselsesskrig fra sig og stirrede maalløs paa Tandlægen.

„Aa, hvor godt husker jeg ikke hver ubetydelig Enkelthed, Aftenens Stilhed, den synkende, flammende Sol, Duggens Perler i Græsset, og saa fik vi Frikasee, myg og lind Frikasee af ungt, skjært Lammekjød.“

„Stille, Hr. Doktor, jeg vil ikke høre Mere!“ læspede Carla og sænkede bly Kartoffelnæsen.

„Jo, De skal høre!“ raabte Bull, glad over at have faaet Anvendelse for denne Replik, thi han vidste, at en Situation som den foreliggende først bliver rigtig prægnant, naar disse Ord falde med et lidenskabeligt, indeklemt Tonefald. „Maaske det i Øjeblikket vil volde Dem Smerte at høre, men hvad er det mod, hvad jeg dengang led, da jeg saae hende foretrække en Anden, yngre end jeg, smukkere end jeg, rigere end jeg, — naturligvis! O, hvilke Pinsler martrede mig ikke, naar jeg saae hende henrykt skue ind i Øjet paa denne mig saa forhadte Yngling eller i øm Samtale staa ved hans Side nede ved Aaen og se ud over Aftenlandskabet med det vigende Dagskjær, — o, navnløse Kval, jeg følte det, som døde mit Hjerte Tomme for Tomme!“

Carla hørte efter i stigende Spænding, medens Tankerne boblede og sydede i hendes ophedede Hovede. Der kunde jo ingen Tvivl være om, hvad han mente, men forunderligt var det dog, at hun hidtil aldeles Intet havde mærket til hans Følelser. Hun steg i Værd i sine egne Øjne — hvad der vilde sige ikke saa Lidt, da hun iforvejen stod i meget høj Kurs sammesteds —, og den levende Sympathi, hun stedse havde næret for den Person ved Navn Carla Melsing, tog et mægtigt Opsving. Hun følte en vis Medlidenhed med Bull, thi

hun anede ikke, at hun nogensinde havde været saa grusom, men alligevel var der hende dog ligesom noget Tilfredsstillende ved at have været det. Men hvad skulde hun gjøre? Hun elskede jo ikke Tandlægen . . . elskede? . . . Pyh, gammeldags Vaas med denne romantiske, rosenrøde, klistersøde Kjærlighed i Ægteskabet! Bare praktisk! Fandt hun Behag i Bull? Ja og Nej! Der var det Gode ved ham, at han ikke var Spor af Filister, han havde noget af en Bohêmenatur i sig, og det var saa rask, men paa den anden Side var han vist baade ustadig og vidtløftig, det var jo ganske vist ogsaa rask. men ikke naar hun skulde have ham til Mand. Og desuden, hvorledes var han stillet i pekuniær Henseende? Det kunde man dog ikke helt se bort fra — (ved Betragtninger af denne Natur gaaer det personlige Pronomen stedse over til det almenomfattende „man“) —, det maatte man da ogsaa tage i Betragtning. — Vist ikke godt, frygtede hun. Nej, i den Henseende var Maag langt at foretrække . . . Det var sandt, hun glemte jo rent, hun havde en stor Opgave her i Livet: at frigøre Maag. Hvad tænkte hun dog paa? Der var jo M a a g . . . der var jo M a a g . . . „Ja, d e r var jo Maag!“ sagde hun ved sig selv i en helt anden Betydning. „Var det ikke hans Stemme, der lød udenfor? Jo, der kunde ingen Tvivl være, det v a r ham! Men . . . men han talte jo med En derude paa Gangen . . . det var en Kvindestemme . . . Skulde det være Agathe? . . . Eller var det Hele maaske kun en Hallucination, fordi hendes Hjerne var i saa voldsom Aktivitet?“

Hun glemte i Øjeblikket Alt, hvad Bull lige havde sagt hende, greb ham over Bordet haardt i Armen og mere hvæsede end spurgte: „Tys, kan De høre, er det ikke Maag, der taler udenfor paa Gangen?“

„Det kan nok være . . . jo, jeg troer det ogsaa!“ svarede Tandlægen overbevist om, at hans Ven forlængst var inde i Balsalen hos Agathe. „Ja, han lovede jo at komme snart tilbage, desværre holder han sit Løfte for godt.“

„For godt? Hvad mener De dermed?“

„Troer De, jeg ønsker, han nu skal komme og forstyrre os? Mærkede De da ikke før, at dette med Butikslukningen var Noget, jeg fandt paa for at faa ham bort, saa jeg uforstyrret kunde komme til at tale med Dem?“

„Jamen han er ikke alene,“ hviskede Carla uden at agte paa, hvad Tandlægen sagde. „Han taler med en Dame . . . Jeg maa derud!“

Bull havde lige saa godt som Carla hørt, at Maag talte derude med en Dame, og han troede lige saa vel som hun, at det var Agathe, hvem Maag havde faaet ud paa Gangen for at tale i Enrum med. Det gjaldt derfor for ham at hindre Carla i at løbe ud og forstyrre dem, og da han i Øjeblikket ikke kunde finde paa Andet at holde hende tilbage med, strakte han sin Arm ud som for at gribe hendes Haand, men væltede i det Samme højst ubehændig en med Vand fyldt, ældre Moutardekrukke, i hvilken forskjellige Pensler just fik sig et rensende Fodbad. I en farvemættet Strøm bredte Krukkens Indhold sig ud over de omtalte

paa Bordet liggende Portrætfigurer, som midt i deres russiske Dampbad blev forfriskede, om just ikke rensede af denne uventede Douche, og derpaa dannede Vandet et lille Aaløb, som tog Fart paa ned mod Kunstnerindens Skitsebog og truede med at forvandle de mesterlige Blyantstegninger til sjappede Akvareller.

Tandlægen kunde ikke have valgt noget Bedre; den overhængende Fare for at faa sine Kunstskatte ødelagte var omtrent det Eneste, der kunde have holdt Carla tilbage. Med et særdeles oprigtigt „Klodrian!“ snappede hun Bogen, som hun kastede hen paa Sengen, og gav sig saa til at fiske Skitserne op og tørre dem af med moderlig Ømhed og en harlekinsspættet Malerklud. Dette var netop, hvad Bull havde beregnet vilde ske, og efter at have gjort det tilbørlige Antal Undskyldninger for sin Klodsethed strøg han ud af Døren under Paaskud af at ville skaffe Noget at tørre op med.

Det bliver nødvendigt her at fortælle, hvad der under Kjærlighedsscenen i Kunstnerhjemmet var passeret Maag, efterat han var stegen nedad Trappen. Staaende ved Foden af den havde han afventet, at Døren skulde lukke sig efter Carla og Bull, og saasnart han hørte, at dette var sket, listede han atter op, balancerende forsigtig paa Taaspidserne og stikkende Spidsen af sin Tunge frem mellem Fortænderne, hvilken sidste mimiske Foranstaltning som bekjendt ansees for i fortrinlig Grad egnet til at dæmpe Lyden af Ens Skridt. Han kom imidlertid ikke længere end til Repos'en ud for Carlas Værelse, thi her blev han attraperet af Amelie, som var ifærd med at stige ned, men standsede et Par

Trin over ham. Ved Synet af hans Kattefjed veg det indolente Udtryk i hendes Øjne Pladsen for et lille, lystigt Glimt, og hun spurgte: „Men hvad er det, gaaer De ganske alene herude og øver Dem i at gaa paa Tæerne?“

„Hvadbehager? . . . Hvem? . . . Jeg? . . . Aa, er det Dem, Frøken Kuhlmann!“ stammede Maag, der havde været for optagen af sine Tanker til at høre hende komme. „Nej, saadan gaaer jeg altid, naar . . . naar . . . naar jeg har været nede at lukke Forretningen.“

„Saa maa De føle Dem meget lettet ovenpaa Dagens Arbejde,“ sagde Amelie med kort, dyb Latter, der viste, at ogsaa den befandt sig i Overgangsperioden.

Maag mærkede, han havde sagt en Dumhed, og søgte at komme bort fra den ved med diskespringsk Galanteri at trække sig tilside og trykke sig saa flad opad Væggen som en Peberkagemand, hvad der var saa saare overflødigt, eftersom der iforvejen var Plads til, at en tre—fire Amelie'er kunde komme forbi.

„Vil De ned?“ spurgte han.

Den unge Dame lod imidlertid til at have større Lyst til at passiare end til at passere, idetmindste havde hun slet intet Hastværk, men blev staaende hos ham og sagde: „Jeg skulde bare ned med det Glas, som Frøken Wonge lod bringe op til mig.“

„Aa, det kan De saamænd godt lade blive deroppe, det bliver nok hentet ned engang ved Lejlighed.“

„Nej, Mama sagde, det var mest opmærksomt, om jeg selv gik ned med det, . . . og desuden saa kjeder

jeg mig deroppe. Der er Ingen, der vil give sig af med mig, hver af de unge Piger har sin Herre, som hun sværmer for, og de gode Herrer deroppe finder mig naturligvis altfor ung og ubetydelig."

Maag betragtede forbavset den unge Pige, han havde aldrig før seet hende saa indladende, men da han selvfølgelig tilskrev denne Forvandling sine bekjendte hjerteknusende Egenskaber, svarede han lapset i sin mest smørrede Butikstone: „Det er heldigt, at jeg *p. t.* ikke kan henregnes til de Herrer deroppe, for saaledes bedømmer jeg idetmindste Dem ikke."

„De? Aa, De har jo Frøken Melsing!" vrissede Amelie og gav sig til at dingle ranglevornt med Overkroppen.

„Nævn ikke det Navn, tal ikke om hende! Hvor kan De tro, jeg har saa ringe Smag?" raabte Manufakturhandleren med en Heftighed, der næsten forskrækkede Amelie, men derpaa blev han atter Vilhelm Tell og tilføjede med et selvbehageligt Knips med Tænderne: „Frøken Melsing? Næ—æ! Min Smag er heldigvis uddannet paa Hovedstadens bedst assorterede Lagere."

„Jamen, De taler jo hele Tiden med hende."

„Sig heller, at hun hele Tiden taler med mig! . . . Man er jo søgt, hehe! Nej, den Dame er mig saa ligegyldig som . . . som en Jacquet af forrige Aars Mode. Jeg synes da voldsomt, meget mejet bedre om Dem, Frøken, skjønt jeg kun i saa kort Tid har havt den Ære at staa i Korrespondance med Dem."

„Det mener De jo ikke et Ord med! Naar jeg om

en Maanedstid rejser herfra, vil De strax glemme mig og aldrig mere tænke paa mig.“

Maag, der var temmelig overbevist om det Samme, havde ondt ved at faa et bestemt, protesterende Nej frem, og det Ord, han fremstammede, blev da ogsaa kun en Mellemting mellem et kraftesløst „Nej!“ og et særdeles betænkeligt „Naa—aa!“

„Jo, jeg kjender det kun altfor godt! Det er ikke det mindst Sørgelige ved det omflakkende Liv, min Moder og jeg fører, at vi veed, at saasnart vi forlader en By, er vi glemte i samme Øjeblik, — med mindre En eller Anden skulde have en for os just ikke synderlig smigrende Grund til at mindes vore Navne fra sin Regnskabsbog. De aner ikke, hvor det er trist at vide, at ikke Een mindes En med en venlig Tanke.“

„Jamen det skal jeg saa gjerne effektuere, hvis De troer, det kan hjælpe Noget,“ tilbod Maag, som talte han om en Ordre, han vilde føre ind i sin Hovedbog.

„Vil De virkelig engang imellem tænke paa mig? Hvor det er smukt af Dem!“ sagde Amelie og sendte ham et taknemligt Blik, der bragte Manufakturhandleren til den Erkjendelse, at hun havde et Par meget farlige Øjne. „Men nej, jeg kan ikke tro paa en saadan Lykke! Selv om Deres Løfte i Øjeblikket er nok saa ærlig og oprigtig ment, vil De ikke kunne holde det . . . maaske nok i Forstningen, men saa længe og saa ofte, som jeg vil mindes Dem . . .“

Amelie fuldendte ikke Sætningen, hun rystede kun paa Hovedet, men Virkningen af hendes Ord var lige stor, den betuttede Manufakturhandler blev lige over-

vældet over i en hidtil uanet Grad at være Pigernes Jens. Han veg et Skridt tilbage og vilde sikkert være kommen til at kure ned ad Trappetrinene, som Carla for ad Rækværket, hvis Amelie ikke havde grebet hans Haand og, idet hun med nogle baglænds Hop figurerede foran ham, som bod hun ham op til Dands, havde faaet ham trukket længere ind paa Repos'en.

„Maa jeg spørge, tager De Privatundervisning i Lanciers hos Frøkenen?“ lød det i det Samme fra Bull, der var kommen ilende nedad Korridoren, uden at de havde hørt ham, og nu stod bagved dem.

Istedetfor Svar afleverede Amelie det obligate, lille Overraskelsesskrig, medens Maag fremsatte det Spørgsmaal, der hos Herrerne svarer hertil: „Hvor kommer De fra?“

„Det veed De jo godt,“ svarede Tandlægen usædvanlig hurtigt. „Jeg var jo inde at se paa Frøken Melsings Malerier, men saa blev der væltet noget Vand over endel af Skitserne, og saa løb jeg for at skaffe Hjælp . . . Aa hør, Frøken Kuhlmann, De kunde være saa venlig at gaa derind og hjælpe hende, — det er Døren for Enden af Gangen! — den Slags forstaaer Damer sig bedre paa . . . Men skynd Dem, inden Vandet ødelægger Mesterværkerne!“

„Ja, gjerne!“ sagde Amelie, der af sin diplomatiske Moder var opdragen til at hjælpe, hvor hun kunde, da man aldrig kunde vide, om det ikke engang i Tiden kom igjen, og fjernede sig hastig nedad Korridoren.

Saasnart hun havde lukket Døren efter sig, udbrød Bull heftig bebrejdende til Maag: „Hvorfor Pokker

bliver De ogsaa staaende her paa Trappen, hvorfor gaaer De ikke enten op eller ned? Jeg kan ikke blive ved til evige Tider at holde Frøken Melsing fast derinde."

„Men Herregud, jeg var jo paa Vejen op, men saa blev jeg opholdt af Frøken Kuhlmann," svarede Maag. „Aa, det er rædsomt Alt, hvad jeg oplever idag. Vil De tænke Dem, nu er hun ogsaa begyndt at blive forelsket i mig, og hun er den Allerværste, hun siger det saa ækelt rent ud."

„Hun med? Det er Tre for En! Nej hør, veed De hvad, denne Komedie vil jeg s'gu ikke være med til!"

„Ja, De maa endelig ikke blive vred, jeg kan ved den Levende ikke gjøre for det. De maa ikke svigte mig, jeg trænger mere end nogensinde til Deres Hjælp. De maa tage Dem lidt af Frøken Kuhlmann, hende kan det da ikke være Dem saa meget imod at gjøre lidt Kur til."

„Hvad for Noget? Troer De, De kan spille Bunkehanrej med mig?"

„Tys, tal ikke saa højt! . . . Tak, Skjæbne, der har vi Frøken Melsing!"

Det var saa at sige kun Reversen af Kunstnerinden, der viste sig, thi hun præsenterede sig i Døren til sit Værelse for Enden af Gangen og sagde højt ind: „Ja, Tak, bedste Frøken Kuhlmann, nu kan De godt lade det være, som det er, nu er det udmærket. Kom, vi maa op i Salen!"

„Aa Gud, hvordan slipper jeg nu igjen fra hende?"

hviskede Maag og gebærdede sig, som om han traadte Vande i stærk Bølgegang.

„Kom herind!“ hviskede Bull tilbage til ham og puffede ham ind i et mørkt Pulterkammer, der befandt sig midtvejs i Gangen.

Tandlægen fik akkurat Tid til at smække Døren i efter den forjagede Manufakturhandler, saa saae han Carla og Amelie komme nedad Korridoren. Han lod imidlertid, som han ikke havde opdaget dem, og opførte sig ganske og aldeles som en Skoledreng, der har gjort en Gavtyvestreg og spiller uskyldig paa en saa overbevisende Maade, at Alverden fatter Mistanke til ham. Med Hænderne paa Ryggen og smaafløjtende slentrede han nedad Korridoren i samme Retning som de unge Piger, han hørte dem nærme sig, men saa hørte han dem paa een Gang standse og hviske ivrig med hinanden. Derpaa blev Alt atter stille, og da det varede længere, end hans Nysgjerrighed kunde taale, eftersom han frygtede, at de havde opdaget Maags Skjulested, vendte han sig om. Med Forbavselse opdagede han, at Carla igjen var væk, og at Amelie stod alene tilbage; han gik derfor hen til hende og spurgte: „Jeg syntes, De havde Frøken Melsing med Dem? Gik hun maaske tilbage paa sit Værelse?“

„Nej! . . . Jo! . . . Det veed jeg ikke!“ stammede Amelie over al Maade forvirret og omgikkes sine Fingre paa en livsfarlig Maade ved at flette dem ind i hverandre og prøve paa at vride dem af Led. „Undskyld, jeg har ikke Tid . . . jeg maa op i Salen!“

„Længes De saa meget efter igjen at faa fat i

Klaveret? Jeg synes, De trænerer Deres Fingre," sagde Bull og spærrede med Villie Passagen for hende, han kunde nok have Lyst til at tale med det Pigebarn.

„Nej, det er ikke det . . . det er noget ganske Andet . . ."

„Ikke skulde dette Andet være af Hankønnet?"

„Aa, lad mig gaa!" bad hun nervøst.

„Hvis jeg kjendte Dem lidt bedre, Frøken, vilde jeg give Dem et lille, venskabeligt Raad!" vedblev han ubønhørlig.

„Et Raad? . . . De siger det saa underlig . . .", sagde Amelie og blev pludselig rolig. „De vil kun gjøre mig en Tjeneste ved at tale lige ud til mig."

„Ja . . . saa . . . saa vil jeg gjøre Dem opmærksom paa, at man har lagt Mærke til, at De og Hr. Brockhoff . . . hvad skal jeg kalde det? . . . at De og han interesserer sig saa meget for hinanden."

„Aa, det har ingen Ting at betyde . . . det er slet ikke paa den Maade, som De troer . . . Hr. Brockhoff har viist sig saa god og saa venlig mod mig . . ."

„Og De har viist Dem saa god og venlig mod ham . . ."

„Nej, kun taknemlig! De skulde vide, hvor ædelmodig han har opført sig . . . De mener da ikke, at jeg . . . Nej, jeg vil hellere betro Dem Alt, det tør jeg jo nok, Moder har saa stor Tillid til Dem. De troer maaske, at jeg, fordi jeg ikke er ældre, ikke har seet, at Hr. Brockhoff og Frøken Wonge holder af hinanden, men det har jeg for længe siden seet, og troer De saa,

at jeg vilde . . . vilde sætte Splid imellem dem? Nej, saa kjender De mig ikke!"

„Det kommer slet ikke an paa, hvad jeg troer, men uheldigvis er der Andre, der troer det Samme."

„Ja, hvad vedkommer det Andre?"

„Naa—aa, naar nu for Fxempel Frøken Wonge var blandt disse Andre?"

„Frøken Wonge? . . . Jeg maa strax tale med hende, hun maa mindst af Alle tro det, ogsaa hun har viist mig saa megen Godhed."

„Nu forstaaer jeg forresten, hvorfor De er begyndt at lægge Dem efter Hr. Maag."

„Nej, De forstaaer helt galt, gjør De! Det er jo netop blot for at fri Frøken Wonge for hans Overhæng, hun kan ikke udstaa ham."

„Hvad siger De?"

Paa dette interessante Punkt blev deres Samtale afbrudt af Fru Kuhlmann, der med Mad. Wonge som det sværere Bagtrav kom nedad Trappen raabende: „Amelie! Hvor er Du? Det er dog rædsomt, hvor bliver Du af, Dandsen skal begynde igjen."

„Herregud, jeg staaer jo her, Mama!" svarede Amelie i en Tone, der lød mere muggen end egentlig datterlig.

„Ah, Du staaer og passiarer med Hr. Maag," begyndte Fruen sødt og kjærlig, men tilføjede derpaa, da Bull vendte sig om, med en Mine, som om hun havde bidt i et pilsurt Æble: „Aa, det er Dem, Hr. Tandlæge!"

„Det var Dem, jeg sogte," faldt Mad. Wonge ind.

„Det er pænt af Dem, at Deres Dame saadan selv maa søge Dem op.“

„Jeg er til Deres Tjeneste,“ sagde Bull og gjorde afsides nogle Krafttag med den højre Arm, hvilke lod til at more Amelie fortræffeligt.

„Har Du faaet talt med Hr. Maag, Barn?“ hviskede Fruen til Datteren og sagde derpaa højt, efter at have modtaget Amelies Nik med et lettende Suk: „Nu mangler vi blot Hr. Maag og Frøken Melsing, jeg kan ikke begribe, hvor de er bleven af?“

„Jeg veed godt, hvor hun er!“ hviskede Amelie til Bull, medens de to ældre Damer saae op og ned ad Korridoren, hvor det var saa saare vanskelig for Nogen at skjule sig, og derpaa meddelte hinanden, at de ikke kunde se det manglende Par.

„Og jeg veed godt, hvor han er!“ hviskede Bull tilbage til Amelie.

„Hun er derinde!“ oplyste denne Tandlægen om, idet hun pegede paa Døren til Pulterkammeret.

„Nej, Du hellige Chrysostomos, det er for morsomt! Er hun derinde?“

„Ja, hun smuttede derind for at undgaa Dem, hun frygtede for, De skulde søge hende paa hendes Værelse.“

„Og han havde skjult sig derinde for at undgaa hende.“

„Aa, det er ikke muligt, er det sandt?“ spurgte Amelie og aabnede i sin Bestyrtelse Døren.

Alle i Korridoren Forsamlede istemte et lydeligt Forundringsskrig, da Carla Melsing præsenterede sig

paa Dørtærskelen og nok saa kjæphøj stirrede dem imøde. Bull skreg for, da han haabede at kunne afholde Amelie fra at lukke op, Damerne skreg pligtskyldigst, da de hørte den uforfærdede Amerikaner skrige men motiverede forøvrigt pænt deres Udbrud ved at tilføje et forfærdet: „Min Gud, Frøken Melsing i Pulterkammeret!“

„Hvad er der at skrige for?“ snærrede Carla, der langtfra at være forlegen tvertimod bar Kartoffelnæsen adskillige Tommer over daglig Vande. „Er det maaske forbudt at gaa herind? . . . Naa ja, hvad Mærkværdigt er der saa i, at jeg er her? Naar det hverken generer mig eller Pulterkammeret, kan det vel være Dem ligefedt? . . . Maa jeg forresten spørge Dem, Frøken Kuhlmann, hvorfor De var saa uhyre venlig at aabne her ind til og røbe mig?“

„Ja, De maa endelig undskylde,“ svarede Amelie, helt elendig over, hvad hun havde gjort, „men jeg blev ganske konfus, da jeg hørte, De var lukket inde med en Herre.“

Denne Gang var Carla med i det stærke Forargelsens Skrig, der rejste sig over denne skamløse Insinuation. I hastigt „Trip-Trap-Træsko“ løb fra Carla til Fru Kuhlmann, fra denne til Mad. Wonge, og fra denne Retur til Carla det indignerede Spørgsmaal: „En Herre?!“ — „En Herre?!“ — „En Herre?!“

„Hvem skulde det vel være? Og hvem vover overhovedet at komme med en saadan Bagvadskelse?“ spruttede Kunstnerinden og plantede sin højre Haand paa Hoften med samme Sejghed, hvormed overkraftige

Mennesker som Atleter og Fiskerkoner indtage denne deres Yndlingsstilling.

„Ja, tilgiv mig, det blev mig sagt, at Hr. Maag var derinde," klynkede Amelie, der syntes at frygte Haandgribeligheder fra Carlas Side.

„Hr. Maag!!" raabte de tre Damer, der hver for sig havde en saa levende Interesse for den giftefærdige Manufakturhandler.

„Ah, jeg forstaaer," forsatte Carla efter kort Betænkning. „Den smukke Insinuation kommer formodentlig fra en af Hr. Maags forsmaaede Rivaler."

Adressen paa denne Finte blev besorget af den krænkede Kvindes bistert rullende Øjne og udmærkede sig ved al ønskelig Tydelighed, saa selv Mad. Wonge, hvis Opfattelse ellers aldrig blev expederet med noget aandeligt Exprestog, fattede Meningen og med godmodig bebrejdende Stemme henvendte til Bull: „Nej, fy da! Det havde jeg da aldrig kunnet tænke mig om Dem. Hvor kan det falde Dem ind at komme med saadan en styg Beskyldning, som der ej er et sandt Ord i?"

„Ja, undskyld, Fru Wonge," faldt Fru Kuhlmann ind i en sleben Tone — den lød altid dobbelt sleben, naar hun havde noget Ubehageligt at melde — „men saa ganske uden Grund synes Hr. Bulls Formodning dog ikke at have været. Saa vidt jeg idetmindste kan se, hører det Par mørke Herreben derhenne i Pulterkammerets Krog ikke til de Nederdele og gamle Skjørter, hvorunder de søger at skjule sig."

Med det ret forstaaelige, men noget hasarderede Udraab: „Hr. Maag i mine Skjørter!“ styrtede Værtinden ind i Kammeret, rev det skjærmende Tøj ubarmhjærtig tilside og blottede den arme Manufakturhandler, der paa en epileptisk Maade sank sammen i den ene Side og lænede sig op mod Væggen saa ben- og bruskløs som en forkrammet, værkbruden, af Uldgarn strikket Dukke.

De to af Damerne tidligere afleverede Forbavselsesskrig forholdt sig til det Hyl, denne Opdagelse fremkaldte, som et svagt Skrald fra en Barnetrompet til det øresønderrivende Hvin fra en Taagesirene, og det var da ogsaa kraftigt nok til at faa Kursuseleverne til at styrte ud paa Trappegangen og, fordelte paa Afsatsen ovenover og Trinene nedefter, nysgjerrig at forhøre sig om, hvad der var paafærde. Snart var det udbredt over hele Linien, at Maag og Frk. Melsing havde holdt Stævnemøde i det mørke Pulterkammer, og fra alle Kanter og Sider, oppe fra og nede fra, affyredes et helt Fyrværkeri af spruttende „Rædsom“'mer og „Grusom“'mer og andre harmeladede Adjektiver.

„Det er dog frygteligt, at en saadan Skandale skulde passere i mit Hus!“ udbrød den ellers saa rolige Mad. Wonge, smittet af de Tilstedeværendes Fortrydelse. „De maa værs'god, Maag, forklare, hvordan dette hænger sammen!“

„Jeg er ganske uskyldig!“ forsikrede den grebne Misdæder spagfærdig. „Jeg var jo først derinde, saa jeg kan jo ikke gjøre ved det, det var jo først, da Frøken Melsing kom, at vi blev To . . . jeg mener, at det

kunde se ud, som vi var To . . . det vil sige To, som ikke var kommen En for En, men To, som . . . som holdt Møde . . ."

„Men hvorfor gav De Dem ikke tilkjende, da jeg traadte ind?" spurgte Carla skrapt. „Det er det, der er Deres utilgivelige Fejl."

„Jeg turde ikke! Jeg vidste jo ikke, hvem det var, eller hvad det Hele havde at betyde, det gik i saadan en Ruf, jeg hørte kun, at der blev hvisket af den Dame, der svippede ind til mig, at hun strax vilde gaa igjen, og saa mente jeg, jeg generede mindst, naar jeg blev staaende ganske rolig og gjemte mig bag de Klædningsstykker, der hængte derinde."

„Og De tænkte slet ikke paa, hvad De udsatte mig for, hvorledes De gav mig til Pris for Sladderen?"

„Men Herregud, jeg siger Dem jo, jeg havde ingen Anelse om, at det var Dem!"

Carla vendte ham foragtelig Ryggen, og det Samme gjorde Fru Kuhlmann og Mad. Wonge, der hver for sig var fornærmet paa deres respektive Dottres Vegne, og der stod Maag — Byens Guldkalv, om hvilken alle Flaarups Smaajomfruer havde dandset deres Hyldningsdands, — ene og forladt tilbage.

Der blev en meget lang og meget trykkende Pause. Naturligvis var der Ingen, der havde fæstet Lid til Maags Forklaring, som havde den store Kapitalfejl at være den sande, men efterhaanden som denne lille, tarvelige Historie vandrede fra Mund til Mund, blev der dog flikket, udbedret og syet om paa Iklædningen, saa den tog sig helt fix og næsten kjøbenhavnsk ud og

vilde være særdeles præsentabel, naar den næste Dag skulde til at gjøre Ronden gjennem Flaarup By som et velklædt, opsigtvækkende Rygte, hvis Moral var, at det nu var kommet saa vidt mellem de to formastelige unge Mennesker, at de vare nødte til at gjøre Alvor af det.

Bull, der just havde staaet og udmalet sig dette tiltalende Fremtidsprospekt, paatog sig at bryde den generende Pause og sagde satirisk: „Ja, da jeg ikke troer, at der for Øjeblikket lader sig bringe Mere ud af dette interessante Pulterkammer-Interiør, vil jeg foreslaa, at vi gaaer op i Salen og gjenoptager Dandsen. Det er jo altid en Trøst, at vi ikke vil komme til at savne Konversationsstof for Resten af Aftenen.“

„Gud ja, det staaer jeg jo rent og glemmer! Vi skal jo fortsætte vore Øvelser,“ udbrød Fru Kuhlmann og tilføjede derpaa med kvindeligt Diplomati: „Jeg maa bede de Herrer tage andre Damer, det er jo ikke Lanciers, vi dandser mere.“

Man engagerede altsaa paa en Frisk og forføjede sig saa smaat op i Salen.

Om der var flere af de unge Herrer, der ikke fandt Behag i at skulle vexle Dame, skal lades usagt, saa meget er vist, at Reinhard var i højeste Grad mismodig og nedslaaet derover. Han havde sat hele sit Haab til under den afsluttende Dands at faa talt ud med Agathe og faa at vide, hvori hans Brøde bestod, thi af den Maade, hvorpaa hun i Pausen havde undgaaet ham, ja ligefrem flygtet for ham, stod det ham klart, at det var ham, der sig selv ubevidst havde fortørnet

hende, og nu blev en saadan Forklaring forpurret. Det vilde — sagde han til sig selv — være i Konsekvens med hendes øvrige Optræden, om hun vægrede sig ved at dandse med ham, naar han inklinerede for hende. Det viste sig da ogsaa — for at fortælle det med det Samme —, at den unge Pessimist fik Ret i denne sin Formodning, thi da han bød Agathe op til Dands, havde den unge Dame med Eet faaet saa ondt i sin ene Fod, at det var hende plat umuligt at støtte paa den, og hun lod det ikke blive ved dette Afslag, ganske kort efter saae den arme Reinhard hende flyve nok saa let hen over Gulvet i Armene paa den elendigste af alle elendige Flaarupper Kommiser — o, topmaalte Kvindefalskhed!

Forøvrigt gik Dandsen i det Hele mat og trevent, hvad enten det nu kom af den forandrede Parring, hvad eller det maatte tilskrives en vis nervøs Uro hos Deltagerne, der Alle brændte efter at komme hjem i deres respektive Familieskjød og blive lettede for Historien om Stævnemødet i Hotellets Pulterkammer. Man brød derfor ogsaa tidligere op, end man under almindelige Omstændigheder vilde have gjort; og ogsaa deri adskilte denne Dandseundervisning sig fra et almindeligt Bal, at ikke et eneste af de unge Mennesker fandt Anledning til ved Afdandsningen at fremsætte den ellers staaende Ansøgning: „Bare fem Minutter til!“

Strax efter Dandsens Afslutning trak Agathe sig ilsomt tilbage til sit lille Jomfrubur for i Ensomhed at græmme sig over Verdens Slethed. Værelset udmærkede sig hverken ved nogen overvældende Luxus eller noget

righoldigt Møblement, det var skaaret over den Læst, hvorefter alle Mellemklasses Hotelværelser passes til. Sengen indtog nok saa fordringsfuldt den bedste Plads i Stuen, saa maatte den triste Kommode, der var for politurforladt til at kunne udgive sig for Mahogni, det rokkende Bord med det prisbillige Tæppe, hvis Blomster vare falmede som en overgjemt Balbuket, og den umagelige, stivfjedrede Sofa se at finde sig tilrette, som de bedst kunde. Alligevel var der en Væsensforskjel paa Jomfruburet og paa Hotellets andre Værelser, det var ikke de broderede Puder eller de rigtfarvede Sløjfer, som forskjellige Stole bar flot paa den ene Side, som var det Ridderbaand, de havde i Knaphullet, det var ikke de mange smaa, sirlige Porcellænsfigurer, ikke de udskaarne Trærammer med Kabinetsfotografierne, ikke de spinkle, langhalsede Bouketholdere med de fine Markblomster, ikke Sykurven, ikke Naalepuden, det var ikke alle disse Smaating, der bevirkede Forskjellen, ihvorvel det Alt bidrog til at hygge, men det var det, at man strax saae, at Værelset var beboet, det var en Stue, ikke noget Logi

Agathe satte sig hen ved Vinduet og saae sorgmodig ud. Regnen faldt tæt og blødt derude med en ustandselig Jevnhed, som vidste den, at der ingen Grund var til at forhaste sig, der var langt tilbage endnu, den fik Gadens Sten til at blinke mat og dorsk som søvndrukne Barneøjne, samlede sig i træge, stillestaaende Pytter, som ikke havde Kraft nok til at skaffe sig Afløb nogetsteds, og drog et fintstribet Taageslør for Udsigten, dens monotome Pladsk var saa melankolsk

at høre paa, og Klukkene i Tagrendene lød som stønnende, klagende Suk, det Hele harmonerede saa udmærket med Graavejret hos hende selv. Hun tænkte paa alle de mange, glade Timer, hun havde tilbragt i denne Stue med at drømme om ham, drømme om Lykke og Solskin, og hun gruede for de Fortvivlelsens Stunder, der nu vilde oprinde for hende og gjøre hende Resten af Livet saa usigelig tung, hele Resten af et langt, langt Liv, og hun var ved at briste i Graad, den lille Taabe.

En svag, næsten forknyt Banken lød paa Døren, men Agathe hørte den ikke, saa den maatte gjentages to Gange, forinden den vakte hendes Opmærksomhed. Forbavset over at blive forstyrret saa sent paa Aftenen, rejste hun sig og gik hen for at aabne Døren, men hendes Forbavselse steg, da hun saae, at det var Amelie, der stod udenfor.

„De maa ikke tage mig min Frihed ilde op, at jeg søger Dem paa denne Tid, men . . .“, stammede den unge Pige, i sin Forvirring svajende med Kroppen, saa Armene daskede ranglevornt om hende, „men der var Noget, jeg gjerne vilde tale med Dem om, og jeg kunde ikke faa fat i Dem oppe i Salen.“

„Jeg kan ikke begribe, hvad det kan være om,“ svarede Agathe temmelig usandfærdigt, thi hun kunde saa udmærket begribe, hvad det kunde være om, at hun mindst ventede at høre Amelie deklarere sin Forlovelse med Reinhard.

„Jeg vil saa nødig have, at De skal misforstaa mig, det er derfor, jeg er kommen.“

Agathe kunde aldeles ikke forstaa hende. men bad hende dog komme lidt længere ind i Stuen og ikke blive staaende der ved Døren.

„Jeg er i Forlegenhed med, hvorledes jeg skal begynde, for jeg er bange for, det skal se ud, som jeg vilde paatrænge mig Deres Fortrolighed, men det maa De endelig ikke tro. Forat De skal kunne forstaa mig, er jeg nødt til at tale om et af Deres Forhold . . . en af Deres Hemmeligheder . . . Aa, vil De ikke hjælpe mig lidt? Det er saa flovt, naar De slet ikke vil komme mig en Smule imøde . . . Kan De ikke tænke Dem, hvad det er, jeg vil tale om?“

Hendes Forvirring klædte hende saa godt, at selv Agathe begyndte at formildes ligeoverfor hende, og for at hjælpe hende paa Gled henkastede Agathe nonchalent: „Det er vel ikke Hr. Maag, De vil tale om?“

„Nej! . . . Jo, paa en Maade er det nok ham, jeg kan takke for, at jeg gjorde den Opdagelse, der har faaet mig til at søge Dem, for det var dengang, De veed nok, nede i Korridoren, at jeg fik at vide, De troede saa stygt om mig.“

„Jeg? . . . Nu veed jeg virkelig ikke, hvad De mener!“

„Jo, der blev mig sagt, at De troede, jeg lagde an paa at fjerne Dem og Hr. Brockhoff fra hinanden . . .“

„Fjerne mig og Hr. Brockhoff fra hinanden?“ udbrød Agathe og blev blussende rød fra Pandehaaret helt ned til Kjoleudskjæringen.

„Aa, De maa ikke blive vred!“ bad Amelie og rakte afværgende sin Haand lidt frem. „Jeg mente

kun . . . jeg vilde kun sige . . . Ja, naar De slet ikke vil have lidt Fortrolighed til mig, kan jeg ikke! Jeg vilde blot ikke have, at De skulde gaa bedrøvet tilsengs, og derfor vilde jeg blot lade Dem vide, at De tager Fejl, hvis De troer, at Hr. Brockhoff og jeg føler for hinanden saadan som . . . saadan som han og en anden ung Pige vist føler for hinanden. Vi har vel vor lille Hemmelighed sammen, og den skal De nok med Tiden faa at vide, hvis det lykkes ham at føre den igjennem, og saa vil De ogsaa forstaa, hvor megen Grund jeg har til at nære den største Taknemlighed ligeoverfor Hr. Brockhoff. Men Andet eller Mere er der ikke Tale om mellem os.“

„Og det er De kommen for at sige mig? Det er kjønt gjort af Dem, De er en god Pige. Kom, sæt Dem ned og lad os passiare lidt sammen!“

De to unge Piger satte sig ved hinandens Side, og Talen gik ypperlig mellem dem, thi de havde fundet et udmærket og uudtømmeligt Emne i Reinhards Fortræffelighed. Tiden fløj for dem, og saa gode Venner bleve de i denne Stund, at Samtalen, der var begyndt mellem Frk. Wonge og Frk. Kuhlmann, sluttede mellem Agathe og Amelie.

XI.

Den næste Dag var en streng Dag for Wonge, idetmindste klagede han sig gudsjammerlig som en af Skjæbnen specielt forfulgt Stakkel, der var overlæsset

med uhørte Masser af det nedrigste Arbejde. Hvad Overlæsselsen angaaer, da kunde Arbejdet efter de almindelige, gængse Begreber ikke karakteriseres som uoverkommelig, men derimod maatte det indrømmes Manden, at Arbejdet langtfra var af den behageligste Art.

Den mere rundbuede, end radmagre Hotelvært havde tilbragt en efter hans Formening særdeles tiltalende Morgenstund ved i den ubefolkede Gjæstestue at holde et af disse herlige Vennemøder med gamle Klovborg, hvilke adskilte sig fra endel, gejstlige Vennemøder derved, at Deltagerne ingensinde risikerede at geraade i Totterne paa hinanden, hvad der maaske kom af, at der aldrig blev sagt et Ord, end sige et skarpt Ord. Ved Titiden begav de to Venner sig ind i Bagstuen til den Fællesspisning, der er lige saa uundværlig ved et Vennemøde som Spillekort til et Whistparti, og de satte sig til Frokostbordet med fuldt saa god Appetit som et Par Fedekalds Hyrder til en saadan Zweckessen.

Mad. Wonge havde sat for dem en halv Snes Stykker kold Karbonade, der vare levnede fra den foregaaende Dags Middag, og som i Omfang magelig kunde tage Kampen op med selv de største Filtbrikker til Ølkrus, og det ene Stykke forsvandt efter det andet fra Fadet over paa Bordfællernes Tallerkener for efter et kort Ophold der at expederes videre til Bestemmelsesstedet. Der manglede endnu to Stykker, da den gamle Dyrlæge med et mæt, modfaldent Suk lagde Kniv og Gaffel fra sig.

Forundret spørgende saae Wonge paa denne Manøvre og henstillede saa ganske rolig: „Ja, vi kommer da til at spise pænt op som artige Børn.“

„Jeg kan ikke mere!“ vrissede Klovborg højligen gnaven over at maatte konstatere dette bedrøvelige Faktum.

„Ja, ja, saa faar jeg vel ene hjælpe paa det,“ svarede Wonge og gjorde en Doublet ud af det ved paa een Gang at spidde de to Stykker paa sin Gaffel.

Da hvert Stykke kun repræsenterede fire Mundfulde for ham, gik Doubletten hurtig saa at sige al Kjødets Gang, hjulpen ned af en halv Asie og en hel Eddikeagurk, og netop som dette Stykke Arbejde var besørget, traadte Husmoderen meget belejlig ind med den appetitlig duftende Kaffe, som hun placerede paa Bordet, medens hun selv tog Plads paa en Stol mellem Herrerne.

„Jeg har taget min Kaffe med herind, for vi kommer til at tales noget nærmere ved om det, vi talte om iaftes, Fatter.“ begyndte hun, idet hun aabnede Tremandsraadet. „Nu kan vi jo høre Klovborgs Mening. Siger De ikke som jeg, at efter det, der passerede igaar, kan vi ikke mere have Frøken Melsing her i Hotellet? Det kan gjerne være, at de bruger saadan Noget ovre i Kjøbenhavn, men . . .“

„Aa hvad, fordi hun har kisket lidt med Maag i Pulterkammeret, det tager Hotellet s’gu ingen Skade af,“ afbrød Wonge hende godmodig.

„Nej, det har ikke Noget at sige,“ mente den gamle Graaskjæg ligesaa liberalt. „Men De kan jo gjøre, ligesom salig Hyllested gjorde engang. Da var der

ogsaa et ungt Par her paa Hotellet, som holdt Stævnemøde i Brændekjælderen, og Hyllested gjorde ingen Ophævelser, han skrev bare paa Herrens Regning: „For Afbenyttelse af Kjælderrum . . . fem Daler," og da Herren saa kom med Indvendinger, svarede Hyllested blot, at det var den Pris, han altid tog, naar der blev holdt Møder i hans Lokale."

„Ikke om de saa betalte hundrede Kroner, skal de have Lov til det," forsikrede Mad. Wonge med Slag i Bordet, „jeg kan ikke forsvare det ligeoverfor Agathe."

„Ja, se der har vi det, der fangede vi en gammel Ræv!" faldt Wonge ind med en flommefed Latter. „Det kommer nu ene af, at Du har gjort Dig de Tanker at faa Maag og Tøsen parrede engang i Tiden."

„Du taler, som Du ikke havde tænkt paa lige det Selvsamme . . . men lige meget derom, det er grueligt, at man skal have den kjøbenhavnske Skejse her i Huset, saadan en . . . saadan en . . . saadan En, som ikke engang betaler for sig!"

„Hvad? . . . Hvad vil det sige? Har hun ikke betalt endnu?" spurgte Klovborg og havde af Overraskelse nær smidt sin Kaffekop i Gulvet.

„Nej aldrig en Sysling!" svarede Wonge, ikke skuffet eller ærgerlig, det lød meget snarere, som talte han om Noget, der fortjente Beundring. „Ja, jeg har ikke villet sige Noget til Dem derom, for saa fik jeg jo bare Ubehageligheder, og saa . . . ja, saa har a tavven stille."

„Ikke betalt? Hun maa paa Porten!" buldrede Dyr-

lægen harmedirrende løs. „Vil man holde Stævnemoder i andre Folks Pulterkammere, maa man minsæl ogsaa betale derfor . . . jeg mener man kan ikke uden Betaling lade, som om man er hjemme i et Pulterkammer . . . paa et Hotel, vilde jeg naturligvis sige! . . . Der er ikke Andet for, Wonge, De maa gaa til Frøken Melsing og sige: Pengene eller paa Porten!"

Denne den gamle Dyrlæges Frontforandring kom Madammen højst belejlig, og hun benyttede den da ogsaa saa snildt, at Wonge ved Tremandsraadets Slutning maatte love at gaa til Carla og tale med hende. Han indlod sig naturligvis kun nødig herpaa, men han mente nok at kunne tale hende tilrette, saa han slap for ligefrem at jage hende af Huse, og for ikke at sætte det Mod til, som han havde lagt sig til ved de Andres Forsikringer om, at der ikke var noget Ulovligt i, at han vilde have sine Penge, besluttede han strax at opsøge Kunstnerinden.

Med større Hurtighed, end man skulde have ventet af den korpulente Mand, entrede Wonge op ad Trappen, men jo længere han kom frem i den ominøse Korridor, desto langsommere blev hans Skridt, og det var ikke langt fra, at han som Maag den foregaaende Aften var flygtet ind i Pulterkammeret og for at undgaa Carla Melsing havde forputtet sig der, — hvis dette Udtryk overhovedet kan anvendes paa en Mand af saa gigantisk Statur. Han dristede sig dog omsider til at banke paa Døren til hendes Værelse, men det hjalp ikke til at styrke hans Mod, at Kunstnerinden, der i højstegen Person smækkede Døren op for ham, præsenterede sig

for hans undrende Blikke med en kort, stærkt tilrøget Træpibe af Næsevarmerarten og til Velkomst sendte ham en tyk, graahvid Røgsky i Ansigtet.

„Aa, er det Dem, Hr. Wonge?“ udbrød hun kammeratlig og gav ved et Par raske Strøg de vældige Ender af sit Halstorklæde Tilhold om at flagre kunstnerisk ud til Siderne og tage sig flot ud. „Værs'god at komme indenfor! Hvad skylder man Æren af Deres Besøg?“

„Det er ingen Ære, det er kun en Formaletet!“ stammede Værten i den Overbevisning, han brugte en særdeles fin, diplomatisk Vending.

„Vil De ikke tage Plads? . . . Jeg kan ingen Cigar byde Dem . . .“

„Om jeg kan byde Dem en Cigar? Jo, ifald De vil tage tiltakke . . .“

„Nej, De misforstaaer mig! Det er mig, som desværre ingen Stinkadores har at byde. De kan da nok begribe, at jeg ikke beder Dem give Cigar her paa mit Værelse.“

„Aa-aa, en Cigar kunde jeg da gjerne give, det spiller jo ingen Rolle ligeoverfor det Andet . . .“

„Det Andet? Hvad for noget Andet?“ spurgte Carla og syntes ligesom at krumme Kartoffelnæsen til et Spørgsmaalstegn.

„Aa, det var ikke Noget,“ svarede Wonge, modløst opgivende den Indledning til sit Ærinde, som han mente at have fundet.

„Er der ikke andre Ting, jeg maa byde Dem? Skal vi tage et Glas Vin eller et Glas Øl?“

„Nej, ellers Tak! Jeg har det billigere, naar jeg drikker det nede hos mig selv.“

„Billigere?“ spurgte Carla og rynkede Brynene.

„Ja, jeg mener blot, for saa er jeg jo ene til at drikke, saa gaaer der Mindre med til det,“ svarede Værten, men opgav ogsaa strax denne Introduktion og søgte at vinde Tid ved at slaa over i et andet Emne. „De har jo faaet det helt nysseligt heroppe med de manne Malerier paa Væggene, men hvad er det for noget gammelt Skramleri af Kobbertoj, De har sat op derhenne ved Kakkelovnen?“

„Aa, det er Noget, jeg kjøbte hos en Bonde en Milsvej herfra. Det er svært godt, hvad? Sikken en Kraft, der er i den Æbleskivepande, og sikken en Dybde i den Kasserolle!“

„Ja, den kan rumme en god Portion Søbemad! Men saadan noget Kobberstads, mente jeg, De bedre kunde kjøbe fra Nyt derovre i Kjøbenhavn . . . Hm! Det Kram har vist lige godt ikke været saa billigt? Jeg undres paa, den Bonde har givet Dem Henstand med Betalingen.“

„Det gjorde han s'gunte heller, jeg maatte pænt punge ud med det Samme.“

„Se, se! Saa har De faaet Penge fra Kjøbenhavn?“

„Nej, desværre! Jeg maatte ty til Reservefonden.“

„Aa hør, Død og Pine, kunde De saa ikke ogsaa ty til Reservefonden og betale mig Noget af, hvad De skylder mig for Deres Ophold her?“

„Ah, ha!“ udbrød Carla, der nu forstod, hvor Wonge vilde hen. „Det er ikke som elskværdig Vært, De

gjør mig den Ære, det er som ganske almindelig Rykker?“

Replikken var humoristisk ment, men uheldigvis gik den ind under den Kategori af Humor, som simplere Folk ikke forstaa, og Wonge blev saa fornærmet, som han formaaede og sagde krænket: „Jeg troer ikke, jeg fortjener at kaldes Rykker, naar jeg i halvfjerde Uge har ventet paa mine Penge hos Dem uden at kræve. Folk plejer ellers at sige, jeg er et Fæ til at give Kredit, og det maa de gjerne sige, men skjælde mig for Rykker . . .“

„Naa, naa, naa, bedste Hr. Wonge, det var jo ikke saadan ment, det skulde jo være Spøg! Der er saamænd Ingen, jeg hellere vil betale end Dem, men . . . det er mig ikke muligt for Øjeblikket . . . jeg kan ikke begribe, at Kunsthandleren derhjemme endnu ikke har sendt mig Penge . . . jeg har jo sagt Dem, at jeg har et Maleri . . .“

„. . . som nu har været udstillet i halvfjerde Maaned — jo Tak, den Ramse kjender jeg!“

„Ja, saa han maa jo snart komme af med det, men jeg skal forresten skrive til ham om at lade det gaa tyve Kroner billigere . . . Men hør, det falder mig ind, De har jo en lille Hund dernede?“

„Naa ja, Bruno! Ja, det er egentlig ikke min, jeg fik den prakket paa af en Landmaaler, der engang laa her og ikke kunde betale for sit Logi.“

„Naa, hm! . . . Jamen hør, skal jeg ikke male den?“

„Hvad skulde det gjøre godt for? Den er saa kjøn brun iforvejen.“

„Næ, jeg mener male et Portræt af den, saa kunde De tage det for en Del af Betalingen."

„Portræt? Vil De gjøre Nar af mig? Troer De, jeg vil lade mig tage af ligesom Bismarck med sin gevaltige Ulster Coat i Hælene ... er det ikke saadan disse store tyske Hunde hedder?"

„Ulmer Dogg, mener De! Men Herregud, der er jo Ingen, der taler om noget Portræt af Dem, det er jo af Hunden alene."

„Hvad for en Smed? Jeg skulde give Penge til for at faa min egen Hund malet? Nej, mangfoldig Tak! Bruno staaer mig dyrt nok det foruden. Nej, De besnakker mig ikke længere, bitte Frøken, for nu er jeg gal i Kalotten. Jeg vil have mine Penge!"

„Godt! Naar De tager det paa den Maade, saa ... saa, velan! Jeg skal skaffe Pengene, enten alle eller ialfald Størsteparten, endnu idag."

Denne Erklæring blev afgiven med saa megen Suffisance, at selv en mere skrap Inkassator end Wonge vilde have ladet sig dupere, og han forføjede sig da ogsaa bort med den mest klippefaste Tro paa Carla Melsings Soliditet. Saa fortumlet var han imidlertid bleven af dette uvante Formiddagsarbejde, at han fandt det fornødent strax at gaa ned og lukke sig inde i Soveværelset for at styrke sig ved en tre Timers Middagssøvn, under hvilken han snorkede saa himmelhøjt, at det er lige saa ufatteligt, at han ikke vækkede sig selv, som det er forstaaeligt, at Fru Kuhlmann og Datter i Værelset ovenover afventede det sig nærmende Tordenvejr i navnløs Rædsel.

Der var En, der vilde have givet Meget for at have kunnet faa sig en saadan Søvn, og det var Maag. Han havde tilbragt en saa godt som søvnløs Nat, og i de kortvarige, urolige Blund, hvori han af og til faldt hen, fandt han ingen Hvile, men plagedes af de mest skrækindjagende Visioner, som alle kredsede om en og samme Person, snart halede en Furie i Frk. Melsings Lignelse afsted med ham til Alteret, hvor Fru Kuhlmann stod parat i den Flaarupper Præstemands højærværdige, omend ikke funklende nye Ornat, medens et talrigt og meget lystigt Balletkorps fungerede som Brudefølge, snart syntes hans tarvelige Bagkontor forvandlet til et flimrende Spejlkabinet, fra hvis Loft, Gulv og Vægge tusinder af huldsalig smilende Carla'er koketterede paa det Skamløseste med ham, og snart forfulgtes han af en Hærskares Mangfoldighed af emanciperede, jakke- og flippeklædte Kunstnerinder, som med deres halsende Prokuratorer i Følge truede med at anlægge Sag imod ham for Brud paa Ægteskabsløfte. Som en Følge heraf var den stakkels Kræmmer staaet ustyrket og svaghovedet op og havde besluttet at jage alle de uhyggelige Tanker om Gaarsdagens Begivenheder paa Flugt ved forceret Arbejde og forøvrigt lade som Ingenting. Det gik imidlertid ikke, dette med at lade som Ingenting. Hans egen Kommis havde jo overværet Pulterkammerscenen, og strax ved sin Indtræden i Butikken fornam Maag af de stjaalne, lystige Øjekast og de hemmelige, sarkastiske Smil, som Kommisen vexlede med den ellers saa ringeagtede Lærling, at Førstnænte havde været nedladende nok til

ved Morgenkaffen at regalere Sidstnævnte med et Referat. Det var til at blive nervøs over, denne Følelse af, at hans Butikspersonale hele Tiden stod og grinede bag hans Ryg, hvert Øjeblik gjorde Maag ligesom en mistænksom Skolelærer pludselig omkring for at gribe dem i at le til hinanden — for saa skulde der have vanket —, men hvergang saae de to vordende Kjøbmænd saa alvorlige og salvelsesfulde ud som et Par selvgode indre Missions Venner. Den plagede Manufakturhandler gik hen i Butiksdøren for at trække lidt frisk Luft, men her var det lige galt. Alle, der passerede forbi, Embedsmænd saa vel som Kjøbmandskoner, Haandværkssvende saa vel som Tjenestepiger, ja selv Skolebørnene, Alle skottede til ham med det samme modbydelige, humoristiske Smil. Han begyndte med at have Lyst til at fare ud paa Gaden og ruske dem i Kraven for at kræve dem til Regnskab, men han endte med at føle sig usikker og ulykkelig, som havde han begaaet en vanærende Forbrydelse, og han blev myg og spagfærdig som en Mand, der har sat sit Renommée til. Og da tilsidst en af hans spogefulde Kolleger i Forbigaaende standsede for at byde Godmorgen og spurgte, om Maag ikke kunde overlade ham en Rest Tøj til Forhæng i et Pulterkammer, da flygtede den forpinte Mand ind i sit Kontor, hvor han fordybede sig i sine Regnskabsbøger i Haab om derved at glemme sine Gjenvordigheder. Men heller ikke dette lykkedes ham, de lange Kolonner af Tal forekom ham at ligne to Rækker Balpar, der vare opstillede til Française, og virkelig dandsede for hans Øjne de forskjellige

Poster ud, gjorde *chassé* for hinanden og skiftede Plads paa den mest tummelumske Maade, og slog han saa for at frigjøre sig for dette Syn Øjnene op, viste det sig, at alle de underskjønne Damer paa Modejournalerne oppe paa Væggen havde ombyttet deres fint mejslede Næser med Carla'ske Kartoffelnæser og stirrede forventningsfuldt paa ham med deres mandelformede Øjne eller vinkede ad ham med deres unaturlig smalfingrede Hænder.

Maag støttede Albuerne paa Bordet og begravede det værkende Hovede i sine Hænder, og saaledes sad han hen Time for Time. Frokosten, som hans gamle Pige havde bragt ind, stod urørt ved hans Side, han tænkte kun paa, hvad han skulde gjøre, og hvorledes dette skulde ende. Han hørte ikke, hvorledes Bagdøren knirkede, eller hvorledes en Fremmed, der var traadt ind, rømmede sig for at tilkjendegive sin Nærværelse, han vaagnede først op af sin lethargiske Tilstand, da en Haand lagde sig paa hans Skulder. Han saae sløvt op, men lod slet ikke til at blive overrasket, da han skuede Carlas kjendte Træk for sig. Saa vant var han i Løbet af Natten og Formiddagen bleven til at se disse i alle Gjengivelser, Formater og Udgaver, at han fuldt og fast holdt det for en Hallucination, og desto større blev derfor hans Forfærdelse, da Skikkelsen virkelig viste sig at være Originalen til de mange Kopier ved at udtale den ikke ukjendte Indledningssætning: „Ja, De bliver vel overrasket ved at se mig her?“

„Aldeles ikke!“ svarede Maag, der lagde denne Ikke-Overraskelse for Dagen paa den noget mærkelige Maade, at han var ved i skjøn Forening med sin Stol at slaa en Kuldbøtte henad Gulvet. „Jeg mener, det overrasker mig ikke, at det er Dem, for da jeg saae op, tænkte jeg nok, det vilde være Dem, jeg fik at se, men da jeg saa saae, at det var Dem selv, saa blev jeg overrasket, fordi jeg kun havde ventet Dem ... Dem ... saadan ... saadan i Luften, i Rummet, paa Væggen ... Ja, undskyld, jeg udtrykker mig vist ikke rigtig tydeligt, men jeg har saadan en skrækkelig Hovedpine idag.“

„Stakkel! Ja, saa skal jeg ikke plage Dem længe. Jeg skulde gjerne opsætte det, hvis det ikke var saa presserende, som det er, og naar De hører, hvorom det drejer sig, vil De forstaa, at jeg ikke kunde gaa til nogen Anden end netop Dem.“

„Virkelig ikke? Det er Dem ikke muligt at .. at gaa til en Anden?“ stønnede Maag med et Haab saa mat som en Gammelstrands Rødspætte paa en tordensvanger Sommerdag.

„Nej!“ svarede Carla kort og bestemt og tog ugenert Plads paa en Stol, som hun rykkede tæt hen til Maags Kurvestol. „Det er en meget delikat Sag... meget delikat ... en af den Art Affærer, hvori det altid er pinligt for en Dame at maatte henvende sig til en Herre.“

„Jeg aner, hvad det er, for naar en Dame siger, det er pinligt for hende at maatte henvende sig til

en Herre, saa er det altid meget mere pinligt for Herren."

„Naar det er Tilfældet, er det altid, fordi Herren har Skylden og selv føler det."

„Det gjælder ikke om mig, jeg er saa uskyldig som det Lam, der blev født igaar. De veed det bedst af Alle, det var Dem, der kom ind til mig, jeg har ikke søgt Dem."

„Naturligvis er det mig, der har søgt Dem, det fremgaaer jo alene af, at det er Deres Lejlighed ..."

„Min Lejlighed? Det Pulterkammer hører ikke til min Lejlighed."

„Kalder De dette Værelse for et Pulterkammer? Det er jo ganske vist lidt af Alt, Kontor og Dagligstue og ..."

„Hvem taler om dette Værelse?"

„Det gjør vi vel begge To, det er jo her, jeg har søgt Dem."

„Jamen saa forstaaer jeg ikke ... Taler vi da ikke om det ... det, der passerede mellem os Gaars Dato?"

„Herregud, har De ikke glemt det endnu? Er man saa antikveret her i Flaarup, at man tænker paa saadan en Bagatel Dagen efter?"

„Saadan en Bagatel? Mit Rygte er spoleret!"

Carla lo, det Bagvendte i dette Forhold morede hende, men hun stoppede pludselig op i sin Latter, thi hun kom til at se Sagen i et helt nyt Lys. Det var ikke faldet hende ind, at der kunde være nogen Forbindelse mellem Pulterkammerscenen og Wonges Op-

træden som Rykker, men efter Maags Udtalelse forekom det hende højst rimeligt, om dette var Tilfældet. Det kunde ialfald tænkes, og hun var fiffig nok til strax at indse, hvorledes det bedst lod sig bruge. Hun forandrede derfor øjeblikkelig Taktik, gav den Latter, der var begyndt saa hjerteligt, en bitter Klang og udbrød med al den Pathos, hun formaaede: „De taler om, at Deres Rygte er spoleret, men hvad troer De ikke, jeg har lidt ved den ulykkelige Scene, jeg, en ung Pige, der staaer ene i Verden? Veed De, hvad Hr. Wonge nu for lidt siden har budt mig? Han har paa det mest Brutale krævet mig for nogle usle Skillinger, jeg skylder ham, han vilde ikke have vovet det, hvis De ikke ved Deres Uforsigtighed iaftes havde sat en Plet paa mit Rygte, og det er derfor, jeg henvender mig til Dem, De maa hjælpe mig, De kan ikke være Andet bekjendt.“

„Aa, De vil laane Peng ... De vil gjøre mig den Ære at tillade mig at forstrække Dem med en mindre Sum?“ spurgte Manufakturhandleren lettet, han fandt det billigt at slippe med et Pengelaan; han havde frygtet, hun vilde fordre, at han skulde forlove sig med hende.

„Laane Penge? Hvad anseer De mig for?“ raabte Carla indigneret. „Nej, jeg vil haabe, De veed, hvad Æren byder Dem at gjøre, naar jeg siger Dem, at jeg har taget dette lille Maleri med for at spørge Dem, hvad De synes om det.“

„Hvad Æren byder mig at gjøre? ... Jeg siger, det er nydeligt, særdeles udvalgt! ... Hvad ... hvad er det egentlig?“

„Kan De ikke kjende det? Det er Partiet, der hvor vi havde Rencontren med Fotografen. Egentlig skulde det koste halvfjerdsindstyve Kroner, men De skal faa det for halvtreds, fordi jeg gjerne vil kaste denne uforskammede Vært idetmindste nogle af hans lumpne Penge lige i Synet.“

Forgjæves erklærede Maag ikke at have til Hensigt at anlægge noget Billedgalleri, forgjæves forsikrede han, at han meget hellere vilde forstrække hende med Kontanter, og ligesaa forgjæves forsøgte han, da begge disse Udveje glippede, at tinge Prisen ned, da han som ægte Jyde begyndte med at mene, at Maleriet nok kunde gaa for tredive Kroner og derpaa langsomt og sejgt steg til femogtredive, fyrretyve, femogfyrre og tilsidst otte og fyrre, som var han til Auktion. Da Carla en halv Snes Minutter senere forlod ham, var hun et halvhundrede Kroner rigere, medens Maag fortvivlet sad tilbage med Kunstværket og blev mere og mere opbragt paa det, efterhaanden som han indsaae Umuligheden af at narre Nogen til at kjobe det. Han var ikke langt fra at give sig til at flænse løs i Lærredet med Kniven, der laa ved hans Frokost, men til Held for Mesterværket fik hans Raseri Afløb, da han opdagede Kommisens og Lærlingens lurende Ansigter bag den lille Rude i Døren ud til Butikken. Som en Vanvittig foer han ud og holdt en Tordentale til de to unge Mennesker, hvem han satte en overordentlig Skræk i Livet ved at bande paa, at hvis de nogensinde oftere understod dem i at belure ham i hans Privatkontor, saa vilde han ikke alene strax paa Stedet jage

dem af Tjenesten, men ogsaa melde dem til Politiet, hvorpaa han beroliget gik tilbage og tog fat paa sin Frokost, thi saadan en Tordentale renser Luften næsten lige saa godt som en Tordenbyge.

Da Tremandsraadet efter Middagen var sat i Bagstuen, overraskede Wonge de to andre Medlemmer med den glædelige Tidende, at han af Frk. Melsing havde modtaget et Afdrag paa 40 Kroner, — den praktiske Kunstnerinde havde nemlig beregnet sig en Provision af 10 Kroner for sit Arrangement af Laanet —, og nu kunde der da efter den heldige Inkassators Mening ikke være Tale om, at hun skulde flytte. Dette bifaldt Klovborg, men Madammen mente, at den skamløse Taske lige godt skulde ud af Huset.

Hertil svarede Wonge: „Men Herregud, Mutter, Frøkenen er da ikke værre end som Tandlægen, som heller ikke betaler.“

Denne Meddelelse havde nær kostet Hotellet to Par Kopper, thi baade Madammen og Klovborg satte deres Kopper fra sig med en Kraft, som var det deres Mening at slaa dem gjennem Bordpladen, idet de erklærede, at det kunde man ikke finde sig i, Wonge maatte øjeblikkelig op og kræve Tandlægen. Den arme Wonge var fanget i sit eget Garn, det hjalp ikke, at han tiggede og bad for sig, han blev bogstavelig kostet derop.

Fra sin Virksomhed om Formiddagen havde han erhvervet sig saa meget af den Hardiesse, der udmærker Inkassatorer, at han ikke betænkte sig som udenfor Indgangen til Carla, men gik lige løs paa Bulls Dør, hvor han

bankede paa med et Par saa kraftige Slag, at man skulde tro, det var hans Hensigt at slaa Fyldingen ind. Det var derfor ret naturligt, at Bull istedetfor med et „Kom ind!“ svarede med at raabe: „Lad være med det derude, jeg falder s'gu ned af Stolen!“

Wonge opfattede det imidlertid som en Opfordring til at træde nærmere og traadte ind. Han traf Bull i Skjorteærmer ifærd med den for en saa berejst Mand noget nedværdigende Beskjæftigelse at sy Knapper i sin Vest.

„De synes vel, det er underligt, jeg ikke sidder oppe paa Bordet?“ forbavsede Bull Wonge ved at spørge om.

Med betænkelig Mine gav Wonge sin ene Haarbukkel en lille Svingom og svarede: „Næ—æ, plejer De maaske det?“

„Næ, men det plejer som bekjendt Skræddere at gjøre, og da jeg jo for Øjeblikket er i Funktion som saadan, vilde det jo være den rette Plads.“

Efter denne Forklaring tabte Værtens Forbavselse sig, men han henfaldt strax i en ny, da Bull fremsatte det Spørgsmaal: „Er det en Kindtand?“

„Idag forstaaer jeg nu slet ikke, hvad De mener med Deres Spørgsmaal,“ svarede Wonge ligesom med Beundring over sin egen Uformuenhed.

„Jeg troede, De havde Tandpine. Ellers veed jeg ikke, hvad jeg skylder Æren af Deres Besøg.“

Temmelig genert rykkede Wonge frem med sit Ærinde.

„De skal ikke føle Dem saa genert over at sige det,“ sagde Bull, da den Anden havde sluttet, „for mig generer det ikke i mindste Maade at svare, at jeg er saa blank for Penge som en Konfirmand Tirsdag Morgen. Tænderne her paa Egnen er saa forbistret sunde, og det er saa svært at leve af en enkelt Tand om Ugen, selv om det er en Mælketand. Saa snyder Folk mig ogsaa, de hjælper sig selv. Forleden var Skytten fra Godset her, han havde selv plomberet sin hule Tand med Hagel, han var begyndt med Nummer tre, var saa gaaet til Nummer fire, og saa videre, men tilsidst kunde han ikke mere, og saa kom han til mig med hele Hagelskaden.“

„Ja, det kan nu være godt nok med Deres Historier, men vil De blive her, maa De Saltedød ogsaa betale.“

„Jamen nu skal jeg sige Dem Noget! Kan vi ikke arrangere saadan en Slags Byttehandel? Deres Kone trænger svært til et Gebis, det kunde jeg jo levere mod, at det gik af i min Gjæld.“

„Mutter trænge til et Gebis? Nej, nu gjør De s'gu for tykt Nar af mig! Jeg vil ikke høre Mere af den Tonde! De har rettet paa min Sons Tænder og trukket Tænder ud baade paa Karlen og Pigerne. Nu har De gjort mig gal i Skralden! Kan De ikke skaffe Kontanter, flytter De den Dag imorgen!“

Med disse Ord gik den fortørnede Inkassator og smækkede Døren i efter sig med en saadan Voldsomhed, at Bull igjen kunde have havt Grund til at sige, at han var ved at falde ned af Stolen. Det sagde Bull imidlertid ikke denne Gang, han saae paa Døren, ad

hvilken Værten havde forladt Stuen, og sagde saa paa sin rolige Maade: „Jeg troer s'gu, det var Mandens Alvor! ... Saa er din Rolle her udspillet, Ferdinand, saa tager vi Skiltet i Porten ned og drager fra de Haarupske Herligheder til et andet gjæstfrit Land. Jeg er forresten kjed af at skulle herfra, for naar jeg undtager hans Cigarer, var der Meget hos Wonge, jeg godt kunde lide ... Hm, hvor skal jeg nu hen?"

Det lod til, han var vant til Turen, thi han talte ikke med Bekymring eller Fortvivlelse, det var aldeles forretningsmæssigt.

I nogle Timer sad han og grundede, saa syntes han at have faaet en Idee. Han rejste sig, gik ned ad Trappen og skraaede over Gaarden hen til Døren til Maags Bagkontor, hvilken han husvant aabnede efter at have givet den et Par korte Knubs. Han traf Manufakturhandleren, der ikke havde viist sig hele Dagen, ifærd med at trøste sig med sin Aftentoddy.

„Aa, er det Dem, Bull," begyndte Maag mat hengiven i sin Skjæbne. „Det var rart, De kom, jeg har siddet saa alene hele Dagen. Vil De ikke have et Glas med?"

„Det skulde være for at drikke et Afskedsbæger med Dem," svarede Bull med et trist Tonefald.

„Hvorfor kalder De det for et Afskedsbæger?"

„Fordi jeg imorgen siger Farvel til det velrenommerede, første Klasses Hotel Dania og dets i Henseende til Kjødfylde præmieværdige Vært og Værtinde."

Det var godt, at der var Ryg paa den Stol, paa hvilken Maag sad, ellers havde han i næste Øjeblik ligget paa Gulvet, saa altereret blev han over denne Efterretning. Det var Alt det, at han formaaede at fremstamme: „Rej . . . rej . . . rejse? Vil De rejse? Men Du gode Gud, hvorfor dog?“

„Fordi der ikke er flere Tænder i Familien Wonge at hole, og jeg ingen Kontanter har at fylde i den Slughals af en Vært!“

„Aa nej, aa nej, De maa endelig blive, jeg kan ikke undvære Dem“

„Meget smigrende! Jeg skal mærke mit Rejsegods med „Elsket og savnet“, — De veed, det er et Citat af Kirkegaard.“

„Det var dog en skrækkelig Advis! . . . Vil De tage det meget ilde op, naar jeg spørger, om jeg ikke maa laane Dem Pengene?“

Det var netop et saadant Tilbud, Bull havde gjort Regning paa, ikke desto mindre svarede han med afvisende Værdighed: „Laane Penge? Aldrig, min Herre! Jeg afskyer alle Laaneforretninger!“

„Ja, ja, om Forladelse, saa taler vi ikke mere om det!“

„Jo, vi gjør! Jeg vil foreslaa Dem et Kompromis: jeg modtager Pengene af Dem, og som Ækvivalent seer jeg Deres Tænder efter.“

„Mine Tænder? Jamen de fejler Gud være lovet ikke Noget.“

„Jo, de gjor! Det veed jeg bedre. Hvor troer De, det kan være Andet, end at disse Salut-Knips, De ved

højtidelige Lejligheder affyrer med Tænderne, har ødelagt Nerverne? De vil selv mærke det, saasnart jeg begynder at føle Dem paa Tænderne."

„Nej, nej, det vil jeg ikke have, jeg er saa skrækkelig omskindet af mig."

„All right! Saa rejser jeg imorgen."

„Jamen det vil jeg heller ikke have! Saa hellere ... hellere dette Tandeftersyn."

„*Bien*, saa er det en Aftale? Jeg begynder imorgen."

„O, ve mig arme Albert, Christopher Maag!"

„Lav Dem en frisk Toddy, Mand, og drik Dem Kurasje til!"

Det gjorde Maag, og alt som Toddyen svandt i Glasset, voxede hans Mod, saa han endte med ikke at kunne begribe, hvor noget voxent Menneske kunde være bange for at faa selv den værste Kindtand trukken ud, det var jo Ingenting at tale om. Dette aftenlige Løvemod stod i stærk Modstrid med den Nervøsitet, hvormed han vaagnede næste Morgen, og den Dag hjalp Sildesalaten ham Ingenting.

XII.

Der var Fest i Flaarup nogle Dage senere, Aarsdagen for Istedslaget skulde fejres paa samme Maade, hvorpaa den nu i en lang Aarrække var bleven fejret.

Allerede tidlig paa Eftermiddagen samlede Vaabenbrødrenes Procession sig paa Torvet, den bestod ikke af nogen uoverskuelig Menneskemasse, sindig og støt

kom Brødrene dryssende En for En; og samlede sig om Fanen, som blev vogtet af den kraftigste Broder, Byens nye Farver, som havde anlagt et Par skinnende hvide Handsker af Nr. 12, ene og alene for at hævde sin Værdighed som Fanebærer, og ikke — som onde Tunger sagde — for at skjule, han Dagen forud havde farvet Blaat. Der var vel en atten—tyve Deltagere i det Hele, udelukkende Haandværkere, Byens Beaumonde holdt sig fornemt tilbage og sendte i sit Sted deres tolv—fjorten Aars Sønner, der vare særdeles stolte af det Festbaand, de bar i Knaphullet, og dannede en mindreaarig Hale paa Processionen. De Flaarupper Stadsmusikanter forlystede den forsamlede Tilskuerkreds af Piger og Børn med Udførelsen af diverse Fædrelandssange, uden at det nogensinde ret lykkedes de sex Blæsere at blive enige om Takt og Toneart, hvorfor der fremkom de mærkeligste Udsættelser af de paagjældende Melodier. Tiden for Processionens Afmarsch overholdtes ikke videre nøje, man ventede paa Petersen, og der gik Bud hjem til Sørensen om at komme snart.

Omsider var man dog samlet, Toget satte sig i Bevægelse og gjorde for at præsentere sig i hele sin Vælde en Spadseretur gjennem Byens Hovedgade. Foran det gik Stadens Politibetjent for at bane Vej, aldrig har en Politibetjent været mere overflødig. Først i selve Processionen vandrede de truttende Stadsmusikanter, som ikke generede sig for at fortsætte deres Uenighed ned gjennem Gaderne; derpaa fulgte den behandskede, kjæmpemæssige Farver, med den store,

flotte Fane, der var skjænket Foreningen af ædelsindede Flaarupperinder; og saa kom Processionen, forst eet stivt og stramt Geled af lovlydige Foreningsmedlemmer, men saa fulgte de Andre sjaskende hulter til bulter, som de bedst kunde, to hist og tre her og saa en ensomt vandrende Singleton. Efter at have præsenteret sig tilstrækkelig i Gaderne spadserede man stoltelig ud til Pavillonen i Plantagen, hvor Festpladsen var.

Dennes Dekoration var overtagen af Byens Barber, der tillige var Egnens Festarrangor, og paa hvis Loft der desaarsag fandtes et rigt Udvalg af Dekorationsgjenstande, bestaaende af en Snes Flag og et Par hundrede kulørte Lamper. Festpladsen var indhegnet af tyve, med særdeles rigelige Mellemrum fordelte Flagstænger af en meget uhøvlet Beskaffenhed, fra hvilke de omtalte Flag flot vajede, som havde de aldrig havt Ophold paa noget Barberloft; naturligvis fandtes i Flagsamlingen de skandinaviske Flag, for Dannebrogs Vedkommende endog i flere Exemplarer, men det er mere end tvivlsomt, om den gode Barber vilde have kunnet bevæge nogen anden Nation til at vedkjende sig noget af de andre Flag. Mellem Stængerne snoede sig yndefuldt nogle overordentlig tyndtarmede Guirlander af Gran, der nærmest tog sig ud som Tove, bestemte til Akrobatbrug, og for Enden af Pladsen dannedes der en passende Afslutning paa det Hele ved en Talerstol, der var saa skjult af Lovværk, at den mest af Alt lignede en Jægers Anstandshytte, over Talerstolen hævede sig et stort Transparentbillede af den tapre Landsoldat, hvilket var malet af den lokale Maler-

mester og saae ud til at være bestemt til senere at gjøre Tjeneste som Rullegardin. I den yderste Afkrog af Pladsen laa Dandseestraden, hvor et landligt Orkester fra nærmeste Landsby, bestaaende af to haandfaste Violinister og en højtgalende Klarinettist, gjorde Musik i deres Ansigts Sved og henrev Omegnens Bonderkarle og -piger til de kraftigste Dandsetrin.

Hvis man vilde inddele Publikum efter dets Forhold til Aftenspisningen, vilde der fremkomme følgende Rangklasser: først Vaabenbrødrene, der toge Del i det tarvelige Øl og Brændevins Festmaaltid, dernæst den allerfineste Portion af Flaarups Elite, som spiste til Aften hjemme og naadigst aflagde en lille Visit paa Festpladsen, saa tredie Rangklasse, der spiste Pavillonværtens tørre, skindlapagtige Smørrebrød og bildte sig ind at opføre sig som Kjøbenhavnere paa Tivoli, og endelig fjerde og sidste Rangklasse, der ikke var den mindst fornuftige, idet den bragte Madkurv med.

Til denne Klasse hørte Wonges, og det forstaaer sig af sig selv, at Hotellets Gjæster vare indbudne til at tage Del i denne Madkurvstur. Der var ingen Fare for, at man skulde komme til at lide Nød, thi Kurven med Fetallien var saa vægtig, at den bararmede Line havde maattet sætte den paa en lille Trækkevogn for at transportere den ud til Pavillonen. Da Wonge for Øjeblikket ikke ejede en eneste Hest, havde han ikke kunnet tilbyde at kjøre sine Gjæster til Spisestedet, han havde maattet bede Enhver sørge for sin egen Befordring, som han eller hun bedst kunde.

Bull havde truffet Aftale med Maag om, at han skulde hente Manufakturhandleren i hans Forretning, og ved Sex—Syvtiden begav Tandlægen sig ind gjennem Bagkontoret. Han undrede sig ikke over ikke at træffe Maag her, thi han vidste, at denne havde givet sine Folk Lov til at gaa til Festen og følgelig selv maatte passe Butikken, derimod forbavsedes han ved at høre en temmelig stærk Nynnen og en vedholdende Skraben med Fodder. Da det ikke var ham muligt at forklare sig disse Lyde, kiggede han gjennem Kighullet paa Døren og saae med Studsen paa, hvorledes den brave Maag opførte sig derude. Mellem sex Ruller Gulvtæppetøj, der vare stillede paa Højkant, dandsede Manufakturhandleren ivrig ind og ud, figurerende snart galant for den ene Rulle og bukkende snart ærbødig for den anden, medens han holdt en papegøjegrøn Rulle kjærlig krystet i Favnen. Det varede noget, inden Tandlægen kunde begribe Grunden til en saa aparte Opførsel, men da han blev opmærksom paa, at den Melodi, Maag nynnede under sin Farten frem og tilbage, var tredie Tur af Lanciers, gik det op for ham, at den tungnemme Kræmmer holdt privat Repetitionsprøve med sig selv paa, hvad han havde lært af Fru Kuhlmann. Saasnart Bull var paa det Rene hermed, ilede han ud i Butikken, greb en gul og brun mønstret Rulle og gav sig til med Udraabet: „Nu skal jeg være *vis-à-vis!*“ at trampe ligesaa heftig om som Maag. Denne blev saa overrasket over pludselig at see sin livløse Kvadrille forøget med et levende Væsen, at han tabte den Rulle Tøj, der var hans Baldame, paa

Gulvet og blev staaende maallos, medens hans Hage skamfuldt krøb i Skjul bag hans Flipper.

„De tabte Deres Dame,“ sagde Tandlægen stadig dandsende som en Vanvittig. „Det er en stor Skam ikke at holde bedre paa sine Dame, end at hun dratter paa Gulvet. Løft hende op igjen og dands videre, hvis hun ikke er saa fornærmet, at hun ikke vil mere.“

„Aa, lad være at gjøre Nar af mig!“ bad Maag ynkelig. „Det var dog rædsomt flovt, De skulde komme og see det, men jeg ventede Dem ikke saa tidligt ... Aa nej, læg nu den Rulle fra Dem og hold op!“

„Skal vi ikke lade Rullen gaa engang endnu? Naa ja, som De vil! Jeg har ikke Noget imod at pausere lidt, saa kan de Andre jo dandse videre, medens vi To hviler os,“ svarede Bull og holdt forpustet inde med sine Dandsetrin.

„Nu skal jeg strax være til Tjeneste, jeg maa blot have ryddet lidt op,“ sagde Maag og begyndte at sætte Tøjrullerne paa Plads igjen.

„Forstaaer sig, de stakkels Figurant- og Figurantinde Ruller kan nok trænge til at hvile Benene lidt ovenpaa deres Ballettjeneste,“ bemærkede Bull, idet han placerede sig paa Disken og tilklappede sig selv et livligt Bifald ved at slaa sine dinglende Ben mod hinanden.

„Det var forresten rart, De kom saa tidligt, for der var Noget, jeg gjerne vilde talt med Dem om.“

„Der er da vel ikke igjen Ugler i Mosen, De har vel ikke forøget Deres Malerisamling?“

„Min Malerisamling? . . . Naa nej, Frøken Melsing har ladet mig fuldstændig i Rô, jeg troer, hun skammer sig for det Prelleri med det forbistrede Maleri dengang.“

„Ja, for det kommer naturligvis ikke af, at De arrangerer en privat Forsvindingsscene, hvergang hun nærmer sig?“

„Naa, jeg løber da ikke for hende, veed jeg, saadan en Kryster er Albert Maag ikke! . . . Nej, hvad jeg vilde have talt om, var mit Forhold til Frøken Agathe.“

„De har da ikke fundet Lejlighed til at sige det søde, lille, for Evigheden bindende Ord til hende?“

„Nej, desværre! For hun løber for mig, det kan ikke skjules, det vil sige, jeg troer ikke, hun vilde have Noget mod mig, naar blot denne Brockhoff ikke var. Jeg har derfor tænkt meget over, hvordan man kan blive fri for ham, og endelig troer jeg, jeg har fundet en Methode. Hvad siger De, om jeg sendte hans Fader øvre i Kjøbenhavn et anonymt Brev om, at Sønnen ikke bestiller Andet end at gaa paa Kroen her? Det er dog paa en Maade sandt, og saa kaldte Faderen ham maaske hjem.“

„Er det Deres Alvor?“ udbrød Bull, hvis urolige Blik fæstede sig fast og gjennemborende paa Manufakturhandleren og lyste med samme ubeskrivelige Ringeagt som engang ved en tidligere Lejlighed. „Det er en superb Ide!“

„Synes De virkelig? Det glæder mig!“

„Kun Skade, at den er saa gemen!“

Overgangen kom Maag saa uventet, at han holdt op med sit Oprydningsarbejde og usikkert saae hen paa Tandlægen, hvem han ikke var vant til at høre tale saaledes. Der var ingen Tvivl om, at det var Bulls Alvor, og da Maag nødig vilde saare sin nye Ven, foretog han et ilsomt Tilbagetog og sagde: „Ja, det kan ogsaa nok være, at det er mindre kulant, men saa har jeg en anden Maade, hvorpaa jeg ialfald kan stemme Frøken Agathes Forældre til Gunst for mig!“

„Og det er?“ spurgte Tandlægen kort.

„Jo, jeg veed, at det kniber svært for Wonge i denne Tid, han har ligefrem ondt ved at klare sig, og derfor har jeg tænkt at tilbyde ham et større Pengelaan mod, at han interesserer sig for min Forbindelse med hans Plejedatter.“

„Det Forslag er næsten lige saa smukt som det foregaaende, og jeg kan spaa Dem, at naar Wonge hører Betingelsen for Laanet, saa faaer De Pengene tilbage i Hovedet,“ sagde Bull, der blev mere og mere opbragt paa Maag, thi vel var han selv til det Yderste letsindig i Pengesager, der var Intet, der generede ham mindre end Gjæld, han kunde være med til at bruge Penge — baade sine egne og Andres — paa alle Maader, men han foragtede og afskyede enhver gemen Brug deraf.

„Men Gud, jeg troer, heller ikke De synes om det? Det har jeg dog seet anvendt i saa mange Bøger.“

„Ja, jeg veed nok, at de rigtige Slyngler — i Bøger, naturligvis! — betjener sig deraf, men jeg vil

idetmindste ikke være Medvider i saadan Noget! . . . Naa. jeg gaaer iforvejen ud til Pavillonen, Luften herinde falder mig for Brystet."

„Aa, vil De dog ikke vente, til jeg faaer lukket Butikken og gjort mig istand? Vent og tag mig med!"

„Nej!"

Med dette særdeles tydelige Svar gik Bull og lod Maag alene, og den stakkels Manufakturhandler ærgrede og græmmede sig over al Beskrivelse, thi han mærkede, at han havde mistet sin eneste Forbundsfælle.

Ret langt kom Tandlægen ikke til at spadsere solo, han fik snart Følgeskab af Familien Wonge, som han indhentede et Stykke nede ad Gaden, og som var for Udgaaende ligesom han selv. Familien var nødt til at vandre to Geledder høj, thi Husfaderen og Husmoderen udfyldte, som de i Søndagspudsen gik der Side om Side, paa det mest Fuldstændige Kjørebanen, eller rettere sagt de spærrede den saa grundig for al Passage, at der ikke havde været Andet for, hvis nogen af de bagved Gaaende vilde have været forbi, end at springe Buk over Ægteparret, og dertil pustede og stønnede de over den uvante Anstrengelse ved at spadsere som et Par uvorne Strandvejs Dampsporvogne, saa Ingen vilde have fortænkt nogen Hest i, at den var bleven sky over denne hvæsende Larm. Til Wonges havde Reinhard, der var indbudt til at spise med, sluttet sig, den unge Mand var ganske tilfældig kommen ud ad Toldforvalterens Gadedør just i det Øjeblik, da Nabofamilien passerede forbi, ganske tilfældig det maa man tro, det gaaer ikke an at insinuere, at han i et

Kvarterstid havde staaet med Gadedøren paa Klem for at spejde efter, naar Afgangen fra Hotellet fandt Sted. Det var jo ogsaa kjedeligt for ham, at der ikke var Plads til ham i første Geled, saa han maatte nøjes med at gaa i andet Geled, hvor Agathe og Kløvborg ikke fyldte mere, end at han godt kunde blive Trediemand der. Forresten havde han ikke havt det Mindste imod, om den gamle Graaskjæg kunde have klemt sig ind i første Geled, thi Kløvborg var over al Maade konversabel, han hørte nemlig til den Slags Mennesker, der i den daglige Tummerum ere særdeles faamælte, men som, naar der er det mindste Extraordinære paafærde, holde sig skadesløse for deres sædvanlige Tavshed ved at lade Munden ustandselig løbe, som om dette Organ er den vigtigste Faktor ved festlige Lejligheder. Saasom Dyrlægen ikke kjendte noget mere underholdende Stof til en Samtale end salig Hyllesteds Meriter, diskede han op med den ene Historie efter den anden om denne, efter hans Formening saa mærkelige og agtbare Medborger. Reinhard var ved at gaa ud af sit gode Skind over at skulle høre paa disse Historier, der ikke alene ikke interesserede ham mere end en Beretning om f. Ex. et Ministerskifte i Bulgarien eller Sælhundefangsten ved Grønland, men som vare saa chikanøse at hindre ham i at faa talt med Agathe, og hvad denne unge Dame angaaer, kunde det ikke med Billighed forlanges, at Fortællingerne skulde underholde hende, aldenstund hun befandt sig i det, for det kongelige Theaters Abonnenter ikke ukjendte Tilfælde mange Gange at have havt det samme Reper-

toire af disse gamle udslidte Stykker. Ikke engang Bulls Ankomst afbrød den gamle Graaskjæg i hans Snakkesalighed, Alt, hvad der skete, efterat de gjensidige Hilsener vare udvexlede, var, at Klovborg gav Bull, der havde indtaget Pladsen som venstre Fløjmand i andet Geled den værdifulde Oplysning: „Vi taler om salig Hyllested!"

„Gjør vi det?" svarede Tandlægen tort. „Saa kan jeg forstaa, hvorfor Frøken Wonge og Hr. Brockhoff seer saa kjendelig oplivede ud."

Ikke engang denne lidet forblommede Hentydning hjalp, Klovborg fortsatte ufortrødent, hvor han var sluppen: „Og saa var Hyllested altid saa fuld af Lojer, ja han var! Saadan var der engang en omrejsende Cirkus her i Byen, og der var da Hyllested kommen ud en Aften. Nu havde han en gevaldig stor Hund, som listede sig ind under Teltet til ham og sad nok saa rolig hos sin Herre, til der blev ført en Hest ind; men da Tyrras — det hed Hunden, aa, det var et dejligt Dyr, stor og stærk — da Tyrras seer Hesten galoppere afsted og en Berider springe op paa Ryggen af Hesten, saa satte Tyrras med eet Spring ind paa Manegen og foer gjøende af alle Kræfter efter Hesten, ikke af Ondskab, men fordi den syntes, den nok vilde være med til de Løjer, men Hesten blev sky, og badous! der laa Berideren paa Jorden, lige saa lang han var."

Paa dette Sted skete der en lille Afbrydelse i Historien, idet Bull nær havde opført sig ligesom Berideren. Formodentlig interesserede Historien ham

saaledes, at han ikke havde bemærket, at han i en betænkelig Grad havde nærmet sig Rendestenen, der, hvad Dybde angik, magelig kunde hamle op med en almindelig Landevejsgrøft, med hvilken den desuden havde en særdeles frodig Græsvæxt paa Bunden tilfælles. Med Eet rutschede Tandlægens venstre Ben fra ham og aflagde paa egen Haand et Besøg nede i Rendestenen, der til alt Held var tør. De fleste Andre vilde have fundet det nødvendigt at lægge sig paa alle Fire op ad Skraaningen, men Bull stod saa godt paa Benene, at han holdt Balancen, han fik hurtig halet det drattevorne, venstre Ben op og sagde, idet han fortsatte sin Marsch: „Bryd Dem ikke om det! Det kom nok saa meget af, at jeg har saa lidt Plads, som af Uopmærksomhed formedelst det Spændende i Cirkushistorien.“

„Jeg kan godt rykke lidt længere tilhøjre,“ tilbød Agathe med en Velvillie, som Reinhard ikke og knapt nok Bull takkede hende for.

„Saa, nu er det godt!“ sagde Klovborg, der var meget essig efter at faa afleveret Slutningen paa sin Historie, og derfor fortsatte: „Naa, saa kom Direktøren for Cirkus frem lynende trekvart i Skralden og gav sig til at skjælde Hyllested ud, fordi han havde taget saadan en Køter med til Forestillingen. Se, Køter var nu noget af det Værste, man kunde sige til Hyllested om hans Hund, for den var næsten ægte, og han blev da ogsaa ligesaa hidsig som Direktøren og sprang selv ind paa Manegen og sagde: „Sa’e De Køter? Den Hund kan gjøre bedre Kunster end noget af Deres

Dyr. Nu skal De see! Tyrras, hej hop!" Og saa gav Tyrras sig til at springe gjennem Hyllesteds Arme og over hans Ryg og gjennem et Tøndebaand, han tog fra en Staldkarl. Det var en hel Forestilling, der meget mere gjorde Lykke end noget af Programmets Nummere."

Klovborgs Historie vandt ikke nær saa meget Bifald som paaregnet, idetmindste ikke hos Reinhard, der var bleven yderligere trist tilmode ved den Tilvæxt, Selskabet havde faaet i Bull, thi han vidste, at denne var paa Maags Parti og stedse gjorde Sit til at forhindre enhver Samtale under fire Øjne mellem ham og Agathe.

Det lod virkelig ogsaa til, at Tandlægen kun vilde forøge Historiernes Antal, thi saasnart Klovborg havde sluttet, faldt han ind: „Ja, jeg kan ogsaa fortælle en Hundehistorie, og den har den Fordel, at den ikke er ældre end fra igaar. Det var Maag, som sad i Gjæstestuen igaar Aftes og forlystede sig dels med at læse i den Lokale og dels med at afbrænde et helt Fyrværkeri af Tandknips. Dette sidste opfattede Bruno fejlagtig som en Invitation og gik hen og satte sig nok saa pænt paa Bagbenene foran Maag, ventende paa et større Traktement. Manufakturhandleren kunde ikke begribe, hvad vi lo af, for han havde ikke seet Bruno for Avisen, som han holdt op for sit Ansigt."

Den gode Tandlæge fik ingen rigtig Slutning paa sin Historie, thi atter gled det rebelske, venstre Ben fra ham og gjorde en Afstikker ned i Rendestenen, dog uden mere Held med at faa Ejermanden til at gaa

paa Næsen end forrige Gang. Der var saa urimelig lidt Grund for Bull til nu, da han havde faaet Plads til at bevæge sig paa, at glide ud, og Reinhard nærede da heller ingen Tvivl om, at disse Rendestensbesøg vare frivillige, men hvad var Bulls Mening dermed? Ret længe varede det ikke, inden han fik sin Nysgjerrighed tilfredsstillet, thi da Tandlægen havde faaet halet sit Ben iland igjen, udbrød han med en godt spillet Ærgrelse: „Nej, her er ikke til at gaa fire Mand høj! Og da jeg oprigtig talt ikke troer, at disse Historier om salig Hyllested interesserer Hr. Brockhoff stort, saa lad os To gaa bagved, Klovborg, saa faaer vi Alle bedre Plads, og saa kan De fortælle mig videre om den kjære Afdode. Jeg er, som jeg er tosset efter saadanne Historier om Folk, som jeg aldrig har kjendt."

Den gamle Dyrlæge havde ikke forstaaet Noget af Bulls Manøver og fulgte godmodig dennes Opfordring til at danne et tredie Geled, men Reinhard og Agathe laante hinanden et spørgende Blik: hvad betød denne pludselige Velvillie, der stak saa stærkt af mod Tandlægens tidligere Optræden, hvad bevægede ham til at befri dem for den forstyrrende Dyrlæge og skaffe dem Lejlighed til at tale uforstyrret sammen? — Der var øjensynlig ingen af dem, der kunde besvare dette Spørgsmaal, og derfor indskrænkede de sig til at være yderlig forbavsede; men hvilket Motiv Bull end havde, vare de ham af Hjertet taknemlige.

Klovborg tog ufortrøden fat paa Fortsættelsen af de Hyllestedske Memoirer, men han havde kun en daarlig Tilhører i Bull, hvis Blik var faldet paa det

unge Par foran, hvem Glæden over ikke længere at være trykket af nogen Fredsforstyrrer gjorde dobbelt smukt. Med en noget vemodig Følelse over, at en saadan Lykke ikke var falden i hans Lod i hans Ungdoms Dage, saae han dem vandre dèr ved hinandens Side, glemmende Alt og Alle omkring sig, blot saa inderlig lykkelige og glade ved hinanden. Han saae dem tale sammen paa den lidt forlegne, kejtede Maade, hvorpaa unge forelskede Mennesker konversere, og han saae dem le til hinanden, ikke fordi der blev sagt noget Vittigt eller blot Morsomt, men ganske spontant, det var Ungdommens Latter, der har sit Udspring i Livsglæden. Aldrig før havde han fundet, de passede saa ypperlig for hinanden, og dem havde han været med til at ville skille ad, og det af Hensyn til en Snob som Maag. Han baade skammede og ærgrede sig over sig selv og svor hemmelig en dyr Ed paa efter Evne at hjælpe dem i Kampen mod hans tidligere Forbundsfælle.

Den Gang, som Wonge og hans Kone stillede op, kunde ikke uden Overdrivelse kaldes for Ilmarsch, og det tog derfor en rum Tid, inden Selskabet vandt ud til Festpladsen, for Ægteparrets Vedkommende naaedes dette Resultat dog ikke, uden at det blev saa medtaget af Varme, at man godt kunde have gjættet paa, at det var et Par nykogte Kjæmpehummere, der vandrede i Spidsen af Toget. Paa Pladsen traf de temmelig hurtig de øvrige Gjæster, Frk. Melsing og Familien Kuhlmann, som havde indfundet sig tidligere saa at sige paa Professionens Vegne, Kunstnerinden for at studere Typer

og Scener — Bull mente senere ved Bordet, at hun nok maatte kunne drage en Parallel mellem en Forsamling af Vaabenbrødre og et Søstykke med en Muddermaskine, da der som bekjendt altid var Mudder i det Selskab, — og Dandselærerinden for at ærgre sig over, hvor horribelt slet og uskjønt den gemene Hob dandsede paa Estraden. Da Maag kom til i det Samme, var Selskabet jo fuldtalligt, og saasnart Wonge opdagede dette glædelige Fænomen, udbrød han utaalmodig: „Naa, skal vi nu ikke snart have Noget at spise?“

„Vil De blot høre til ham!“ sagde hans Kone og rystede fortvivlet paa Hovedet. „Hvem skulde tro, at den Mand for halvfjerde Time siden spiste et Par Potter Risvælling og en tre-fire Pund Oxesteg?“

„Jamen tænk paa den frygtelig lange Spadseretur, vi siden da har gavven, Mutter!“

„Ja, det kan Du forresten have Ret i, men jeg tænker, Line allerede er ifærd med at pakke ud; jeg seer, hun har faaet det gode Bord derhenne med Udsigt over Aaen til os.“

Man gik hen til det nævnte Sted, og da Mad. Wonge og Agathe tog en Haand med ved Borddækningen, stod Aftensbordet til Wonges — og forøvrigt flere Andres — Fryd snart færdigt. Om selve Spisningen er Intet af Interesse at meddele, den lignede saa lidt et almindeligt Madkurvsmaaltid paa en Familieskovtur, her fandtes ingen Flaske med Fløde, ingen Lerkrukker med uappetitlig nedstuvede Spisevarer, og intet Kræmmerhus med Salt, baade Flødekande, Fade og Saltkar vare medbragte hjemmefra, der savnedes ingen af de Service-

gjenstande. som til daglig brugtes ved det Wongeske Aftensbord, og hvad Retternes Antal angaaer, var det endogsaa ud over det normerede, man skulde da vide, det var en Festdag. Begrebet Madkurv er vidt forskjelligt for en Værtinde *ex professo* og en almindelig Husmoder, Forskjellen er — *sans comparaison*, naturligvis — den samme som paa en Virtuos' og en Dilettants Gjengivelse af samme Musikstykke. Forresten bidrog denne Rigdom paa Fødevarer og det hele Arrangement til at udbrede en Følelse af Velvære blandt de Tilstedeværende, saa Spisningen forløb saa muntert, som ønskes kunde.

Wonge gav sig neppe nok Tid til at synke den sidste Mundfuld, saa henvendte han til sin Plejedatter: „Hør, bitt' Agathe, Du kommer til at gaa ind og hente nogle Glas, til vi kan faa os en Toddy."

Da Agathe forlængst havde afsluttet sit Maaltid, rejste hun sig strax for at efterkomme Faderens Anmodning, men før hun fik fjernet sig, indgav Bull den tungnemme Reinhard en højst tiltalende Dessin ved uden nogen bestemt Adresse, men dog med et Blik til den unge Mand at sige: „Hvis jeg var ung og let tilbens og ikke var kommen til den Alder, hvor man foretrækker at fordøje i Ro og Mag fremfor at agere Springgaas strax efter Bordet, saa vilde jeg følge med Dem, Frøken Wonge, og tilbyde min Assistance, for De kan da umuligt bære alle de Glas alene."

Atter var Reinhard i det usædvanlige Tilfælde at føle sig taknemlig overfor Bull, thi han var da ikke mere tungnem, end at han strax sprang op med en

Fart, som blev han knipset tilvejrs af den tarvelige Træbænk, og meldte sig til Tjeneste som Adjutant hos Agathe.

„Nej, bliv De baresens siddendes, Hr. Brockhoff,“ udbrød Wonge. „Har Pigebarnet nogen Hjælp behov, kan hun jo tage Line med.“

„Line? Nej, veed Du hvad, Fatter, hun er forsvunden for længe siden,“ oplyste Mad. Wonge, ikke i mindste Maade vred paa Pigen, men kun for at konstatere Faktum.

„Saa skulde da den Onde rive i hende! Hvor føjter hun nu om?“

„Herregud, hvor Du er naiv! Kan Du ikke høre Musiken derhenne bagved?“

„Naa—aa, hun er stukken hen paa Dandsepladsen? Naa ja, det er der jo ikke Noget at sige til, skjønt jeg ikke begriber, at man kan være forlegen for at faa Benene rort mere, naar man hele Dagen har gaaet over Gryder og Potter. Det kunde da aldrig falde mig ind, men de unge Tøser har jo Flyvekuller.“

Det følger af sig selv, at Agathe og Reinhard ikke havde oppebiet Slutningen af denne Diskussion, de vare alt ifærd med at bane sig Vej gjennem Trængslen op til Pavillonen, der laa et Stykke borte.

„Jeg vil med!“ skreg Maag, da han opdagede, at de vare væk, og lettede sig hastig fra Bænken, men han kom lige saa hastig til Sæde igjen, og det med en Kraft, saa den smalle Planke, der gjorde Tjeneste som Bænk, var ved at faa et Knæk for Livstid, og Carla og Klovborg, der havde Plads paa den, gjorde

et ufrivilligt Spring paa en Alen op i Luften. Grunden til denne Manufakturhandlerens lige saa pludselige som voldsomme Nedladelse var simpelthen den, at Wonge slog sin kjæmpemæssige Klo i ham og trykkede ham ned paa Plads, idet han raabte: „Nej, saa Pinedød, om De ogsaa faaer Lov til at løbe! Hvormange skal der være om at hente det Par Glas? Troer De, jeg har bedt Dem, forat De skulde gjøre Gavn som Opvarter?“

„Aa, Pladsen som Opvarter her hos Dem vilde da ikke være saa slem,“ bemærkede Tandlægen. „Man vilde da idetmindste ikke have at betale de odiøse Glaspenge.“

Da Maag frygtede for paany at gjøre Bekjendtskab med Wonges Kræfter, blev han, hvor han var, men han tilkastede Bull et inderlig hadefuldt Blik, thi det var jo denne, der havde givet Reinhard Ideen til at følge med Agathe.

Disse To havde imidlertid fjernet sig et godt Stykke fra Selskabet, og Rejnhard begyndte da: „Kan De forstaa, hvad der gaaer af Bull iaften? Han protegerer os jo ligefrem.“

„Protegerer os? Hvem mener De med os?“ spurgte Agathe særdeles spansk, saaledes som unge Piger have for Vane, naar der er Noget, de ville lade, som de ikke forstaa.

„Ja, jeg mener kun,“ stammede Reinhard forlegen, „at tidligere har det altid været hans Lyst at forhindre os i at komme til at tale uforstyrret sammen . . . Har De ikke lagt Mærke til det?“

Han spurgte hende virkelig, om hun ikke havde lagt Mærke dertil, den Dumrian! Og hun gik nok saa snedig ind herpaa og henkastede ligegyldigt: „Naa, det har vist kun været tilfældigt.“

„Tilfældigt? Nej, det var jo, fordi han holdt med Maag.“

„Holdt med Maag?“ gjentog Agathe og gik atter over til den spanske Nationalitet, hvad der paany gjorde Reinhard forvirret, skjønt han syntes, at den lille, hovne Mine klædte hende allerkjæreste.

„Ja . . . forstaaer De . . . jeg mener, var Ven med Maag og følgelig var saadan paa hans Parti . . . men nu iaften har Bull ikke mindre end to Gange skaffet mig Lejlighed til at tale uforstyrret med Dem, og det er saa meget heldigere, som der netop er Noget, jeg gjerne vilde fortælle Dem . . . Hør, skal vi ikke se at slippe bort fra denne Trængsel og spadsere lidt inde i Skoven? Her bliver man hele Tiden forstyrret, og Aftenen er altfor smuk til at faa den ødelagt af al denne Hurlumhej.“

„Jamen vi skal jo hente de Glas.“

„Aa, de har netop godt af at vente lidt med deres Toddy derhenne. Vi kan jo sige, det var saa svært at komme til ved Buffeten, det er vist ingen Usandhed.“

„Naa ja, lad gaa! Men det bliver kun en lille, bitte, bitte Tur, vil jeg sige Dem!“

Reinhard havde Ret, det var en ualmindelig smuk Sommeraften. Det var silde, den stærkt rødmende Sol var ved at gaa til Hvile og var alt begyndt at dukke ned under Horizonten, saa den saa at sige kun havde

Døren til sit glødende Værksted paa Klem, endnu kastede den flakkende Kobberglands paa de fritstaaende Træers Stammer, men hvor der var Underskov, faldt Skyggen allerede tæt og sort. Oppe paa Himlen sejlede den aftagende Maanes Halvcirkel rolig afsted, endnu mat og bleg, men parat til at tænde sit Nattebluss, saasnart Dagens Hersker forsvandt. Paa de aabne Pletter i Skoven herskede der en mere end sval Kjølighed, men inde under Træerne stod endnu nogen, fra Dagen overgjemt Varme, der paa Grund af Modsætningen næsten føltes som lummer. De øverste Blade i Træernes Kroner skjælvede gysende i den jydske Aftenkulde, der ikke er saadan til at spøge med, og hvor Duggen kunde komme til, var den alt begyndt at strø sine Diamanter ud over Græstæppet.

Agathe og Reinhard vare bøjede ind paa en af Plantagens ubesøgte Sidegange, hvor den fjerne, summende Lyd fra Festpladsen kun tjente til at fremhæve Stilheden; denne syntes at smitte det unge Par, som i Tavshed vandrede en Stund ved hinandens Side, lykkeligt blot ved at vide sig hinanden saa nær. Agathe vandrede langsomt, Skridt for Skridt, hun bar den langskaftede Parasol paatvers foran sig med den ene Haand paa Haandtaget og den anden nede ved Dupskoen, som var Parasollen en Bom, hvormed hun spærrede Passagen for sig selv, hendes Blik hvilede drømmende paa den synkende Sol, der satte Farve paa hendes fint dunede Kinder og Glands i hendes klare Øjne, der var en Længsel, en Vemod i dette Blik, som gjorde Reinhard tavs, han vilde have

betragtet det som en Dødssynd at rive hende ud af hendes Drømme. Halvt ubevidst følte hun, hvorledes hans Øjne ikke veg fra hendes Ansigt, og hun tog sig derfor tilsidst sammen med en utaalmodig Hovedbevægelse, som rystede hun Drømmerierne af sig, og spurgte ham: „Naa, hvad var det saa, De vilde fortælle mig?"

Skumringen gav ham det Mod til at tale frit ud, som han saa ofte havde manglet, og han svarede: „Jeg har idag skrevet til Fader, at jeg kommer hjem i næste Maaned."

Der gik som et Gys igjennem hende, men hun bekjæmpede sig og sagde med al den Ro, hun kunde opbyde: „Ja, nu er jo ogsaa snart den bedste Tid af Sommeren gaaet."

„Og det afhænger af Dem, om jeg nogensinde skal vende tilbage til Flaarup igjen."

„Af mig?" udbrød Agathe forbauset. Hun forstod slet ikke, hvad han mente, det stakkels enfoldige Pigebarn, slet ikke, men hvorfor bankede hendes lille Hjerte da saa heftig, at hun mærkede Pulsslaget helt op i de ophedede Tindinger? Ja, det kunde hun ikke engang selv forklare sig, hun forstod saa lidt, hvad han mente, at hun maatte gjentage sit Spørgsmaal: „Af mig?"

„Ja, kun af Dem, saa vist som det er Dem. der har holdt mig tilbage her i Byen i saa urimelig lang Tid. De maa have slemme Tanker om mine Evner, naar De ikke troer, jeg for længe, længe siden har lært Alt, hvad her er at lære, men det er ene Dem, der har holdt mig fængslet her til Stedet, saa jeg ikke

kunde rive mig løs, aldrig havde jeg troet om mig selv, at jeg kunde blive saa afhængig af et andet Menneske, som jeg er bleven det af Dem."

Agathe var atter ved at udstøde et lille forundret „Af mig?", men hun betænkte sig, hun skjulte ikke længere for sig selv, at hun saa godt forstod Reinhards Mening, og Klangen i hans Stemme lod altfor bravt og ærligt til, at hun syntes, hun mere havde Ret til at spille Komedie overfor ham. Og hun tav, medens hendes Blik sænkede sig mod Jorden.

Reinhard fik saaledes Lov til uhindret at fortsætte: „Tidt og mange Gange har jeg taget Brevpapiret frem og begyndt at skrive til Fader, at jeg kom hjem, men hvergang jeg havde skrevet et Par Linier, tittede Deres kjære, velsignede Ansigt frem af Papiret, og det var mig umuligt at fortsætte. Men før jeg rejser, maa jeg sige Dem, hvor ubeskrivelig kjær jeg har faaet Dem, og hvor usigelig nær det vilde gaa mig til Hjertet, om vi skulde skilles. Jeg føler, at min Lykke kun groer ved Deres Side, og derfor vil jeg spørge Dem, om De, naar jeg nu rejser tilbage til Kjøbenhavn, vil følge mig, og jeg maa præsentere Dem for min Familie som min Forlovede?"

Et lykkeligt Smil opklarede Agathes Ansigt, og idet hun aabent og modigt lagde sin Haand i hans, saae hun paa ham med et Blik saa kjærligt og trofast, at Reinhard drog hende ind til sig og trykkede et langt Kys paa hendes Læber. Og Ingen kan fortænke de unge Mennesker i, at de endnu en god Stund vankede om i Skoven, det var jo aldeles nødvendigt,

at de fik opklaret, naar de hver for sig første Gang havde mærket, at den Anden var forelsket, men omsider var Agathe dog saa fornuftig at sige, at nu maatte de gaa hen til det øvrige Selskab, — det er altid Kvinden, der ved saadanne Lejligheder er den Fornuftige.

Blandt de ved Bordet Tilbageblevne havde de to Afsendinges lange Udeblivelse vakt først Forundring og derpaa Indignation, man fortabte sig i Gisninger om, hvad i Alverden de dog tog sig for, og Wonge var absolut den Heldigste i Gaadegjætteriet, idet han bad Underverdenens Behersker fortære sig paa, at de naturligvis ligesom Line havde gjort en Afstikker hen til Dandsepladsen og jollede rundt paa Gulvet der. Da Flygtningene endelig vendte tilbage, blev de derfor modtagne af et sexstemmigt Kor, der bød dem Velkommen tilbage ved i den højeste Forbittrelse at udbryde: „Men bevares, hvor bliver I dog af?“ hvortil Wonge føjede en lille Solo ved i samme Toneart at raabe: „Og hvor har I Glassene?“

Istedetfor at bøje Hovederne i angerfuld Skamfuldhed, hvad enhver ikke totalt forstokket Forbryder vilde have gjort ved en saadan Opdagelse, saae de unge Mennesker et Øjeblik paa hinanden og brast saa ud i en munter Latter, idet de sagde: „Glassene? dem har vi helt glemt!“

„Leer I af det? Ja, det er ogsaa svært grinagtigt! Nej, det er saa møjet skammeligt, er det! Først bliver I borte en lille Timestid og lader os sidde her med tørre Munde, saa vi er ved at tørste ihjel, — naar Bull og

jeg ikke havde havt en resterendes Bajer til Delenberg, veed jeg aldrig, hvordan det skulde være gaaet —, og da I saa endelig behager at komme, saa har I glemt det Eneste, det kom an paa, og som I justement gik efter. Jeg kan ikke vide, hvordan det er, I gaaer og fjoller i det, man skulde tro, I gik i Giftetanker."

„Ja, der gjættede Du akkurat rigtig, lille Fader, det er netop det, vi har gjort, for Reinhard og jeg har forlovet os."

Meddelelsen gjorde et overvældende Indtryk paa Forsamlingen, kun Carlas og Bulls Glæde var oprigtig og ublandet, Wonge og Kone gjorde af Overraskelse halvt omkring mod hinanden og stirrede paa hinanden med et — for at tale Bogtrykkersproget — Canon Fraktur-Spørgsmaalstegn i hvert af deres fire Øjne, men da Wonge saae, hvor lykkelig og stolt Agathe stod der med sin Haand under Reinhards Arm og med sin Skulder støttet kjærlig mod hans, slog Hotelværten sine Hænder sammen med et glad Kladsk og udbrød: „Naa, saa Du har forlovet Dig, bitte Stump? Til Lykke skal Du have! Kom hen og giv dine Forældre et Kys paa det!", og Mad. Wonge sluttede sig til sin Mands Lykønskning ved at give Agathe et saa lydeligt Smækkys, at Familien ved Nabobordet holdt inde med Spisningen for at se, hvad der var paafærde henne hos Wonges. Hvad Maag angaaer, der vel nok maatte siges at være den, der havde mest Interesse af Begivenheden, da blev han saa sønderknust, at han sikkerlig

var gaaet bagover ned af Bænken og havde taget den bagved liggende Skrænt i een Kuldbøtte, om ikke Wonge havde holdt ham tilbage med sin stærke Haand, medens han sagde: „Hvorhen, min gode Maag? Ingen Narrestreger! Det er Deres egen Skyld, at det er gaaet, som det er gaaet. Hvadfor har De ikke været om Dem i Tide?“

„De tager Fejl, Hr. Wonge, hvis De troer, jeg tager mig den . . . denne Begivenhed nær,“ svarede Manufakturhandleren og kroede sig med brysk Selvfølelse. „Foretrækker Deres Datter en Mand, der først om mange Aar kan gjøre sig Haab om at komme i et Embede, som han kan gifte sig paa, fremfor en Mand, der allerede sidder i en solid og paa Pladsen enestaaende Forretning, saa er der ikke Noget at sige til det, hun har jo sin fri Villie.“

Agathe indskjød et lille, særdeles høfligt „Tak!“ for den givne Tilladelse.

„Og saa trækker jeg mig med Glæde tilbage, for saa er Deres Frøken Datter ikke den, jeg havde troet,“ fortsatte Maag til Wonge, irriteret over det lille, høflige Ord. „Der er heldigvis flere unge Damer her i Byen, som jeg kan entrere med, hehe!“

„Naa ja, saa meget desto bedre,“ sagde Wonge godmodig. „Men nu er det mere nødvendigt end nogensinde, at vi faaer et Glas, for vi maa da have Noget at drikke de Forlovedes Skaal i.“

„Nu skal jeg gaa efter dem, og jeg skal skaffe dem i en Ruf,“ tilbød Carla og rejste sig.

„De skulde tage Hr. Maag med Dem,“ foreslog Bull tilsyneladende ganske uskyldig. „Hr. Maag er kjendt derinde, og saa bliver De hurtigere betjent.“

I første Øjeblik blev Manufakturhandleren rasende paa Tandlægen paa Grund af denne lumske Falskhed, men da han fik tænkt sig lidt om, faldt det ham ind, at han maaske i Trængslen kunde slippe bort fra Carla og liste hjem til sig selv, hvor han kunde give sin Harme frit Løb, og han stod derfor ligeledes op og tilbød galant sit Følgeskab, hvilken øjeblikkelige Beredvillighed kom saavel Carla som Bull lige overraskende.

Kunstnerinden og Maag fjernede sig altsaa hen over Pladsen, men hans Beregning om at smutte væk, slog snart paa det Ynkeligste Klik, thi da de vare komne lidt ind i den tætte Folkestimmel, greb Carla højst ugenert hans Arm, idet hun sagde: „Hør, jeg tager Deres Arm, her er jo ikke til at komme frem i dette Mylr.“

Maag skelede betænkelig ned til sin højre Arm, til hvilken hun klyngede sig adskillig intimere end strengt taget nødvendigt; han indsaa det, der var ingen Redning, han var fangen, fangen som den liden Smaafugl i den forræderiske Done, og han glemte næsten ganske sin Harme for at hengive sig til en angerfuld Fortvivlelse. Og denne Følelse forringedes ikke, da Carla pludselig udbrød: „Nej, hvilken brillant Tusmørkestemning derinde under Træerne, det er svært godt! Lad os gaa lidt ind i Skoven og se paa det.“

„Jamen De glemmer, at vi skal op til Pavillonen efter de Glas,“ svarede Maag og søgte at trække hende med i den angivne Retning.

Men hun halede til den modsatte Side, idet hun sagde: „Aa hvad, har de ventet saa længe paa den Toddy, kan de vente Dyrehavstiden med! Det knugende Tusmørke maa jo netop passe fortrinlig til Deres nuværende Stemning, for tiltrods for, hvad De siger, tager De Dem dog den Forlovelse nær . . . Følg nu med lidt herhen ad, blot et Øjeblik, jeg tør ikke saa godt gaa alene, her driver saa mange kæfererede Bønderkarle omkring.“

Den beklemte Manufakturhandler formaaede ikke længere at stritte imod, hun lagde mere Kraft i sine Ryk, end han vovede at lægge i sine, han fulgte derfor resigneret med, idet han som Svar paa hendes Insinuation om, at han tog sig Agathes Forlovelse nær, nok saa kjæphøjt svarede: „De lader til at have samme fejlagtige Anskuelse som Wonge, men jeg vil bede Dem acceptere det Memorandum, jeg gav ham i Gjensvar nede ved Bordet. Jeg vil ikke nægte, at jeg i Vinter var noget . . . charmeret i den Smaa, mest fordi hun overfor de andre flaarupske Damer straalede som . . . som jeg vil sige et Silkekostume blandt en Samling Bomuldsstofskjoler, men efterat jeg i Sommer har set saa mange chike og *fin de cykle* Kjøbenhavnerinder, er hun — om det maa være tilladt at udtrykke mig saaledes — falden i Kurs hos mig.“

„Aa, nu smigrer De os!“ læspede Carla, der ikke tøvede med at tage mod Komplimenten paa samtlige

hendes Byessøstres Vegne og flot slog den ene Rabat paa sin stumpede Jakke tilbage, saaledes som vigtige Herrer pleje at begegne deres Frakkeopslag. „Synes De virkelig saa godt om os Kjobenhavnerinder?"

Med sand Rædsel hørte Maag hende tage hans Ord til Indtægt for sig personlig, han havde ikke tænkt sig denne Fortolkning og skyndte sig derfor at forklare: „Ja, De maa ikke misforstaa mig, det er naturligvis ikke alle Damer fra Hovedstaden, jeg synes om, . . . Jeg finder begribeligvis mer eller mindre Behag i de forskjellige kvindelige Repræsentanter derfra, De forstaaer nok?"

„Jo Tak, De taler saa rart tydeligt, De kan lige saa godt rent ud sige, at De ikke synes om mig."

„Nej Gudbevares, det maa De endelig ikke tro var Meningen, De fordrejer mine Ord. Jeg synes tvertimod saa u . . . u . . . umærket om Dem."

„Ja, hvad skal jeg nu tro?" spurgte Carla og lænede sig koket ind mod Maag, thi hun havde beholdt hans Arm, skjønt der kunde synes ikke længere at være nogen Grund dertil, efterat de vare slupne ud af Trængslen. „Snart forekommer det mig, som om De havde endel tilovers for mig, og snart troer jeg ganske det Modsatte. Hvorfor har De for Exempel saaledes i den sidste Tid saa omhyggelig undgaaet mig?"

„Jeg? Hm! . . . Ja, hvis jeg har været noget tilbageholdende, saa er det, fordi . . . fordi jeg har været i saa daarligt Humor, fordi . . . fordi der er gaaet mig saa Meget imod."

„Det er nu alligevel det, der trykker Dem! Men veed De, hvad jeg gjorde, naar jeg var i Deres Sted? Jeg forlovede mig med det Samme, endnu iaften for at hævne mig og vise den indbildske, lille Frøken Wonge, at jeg magelig kan undvære hende. Næsten alle Flaarups unge Piger er jo herude, saa Lejligheden kan ikke være bedre, men forresten kan De jo, hvis De vil have en Kjøbenhavnerinde, og hvis det er sandt, hvad De sagde før, at De synes saa udmærket om mig, saa kan De jo tage mig. Jeg troer nok, jeg uden at rose mig selv tør love, at jeg vil blive Dem en baade god og forstandig Kone."

„De . . . De . . . De . . . De . . ." stammede Manufakturhandleren og vedblev at prikke „De . . . De'er" ud af sig selv, saa det lød som Omkvædet paa en lystig Operettesang; medens hans Hage paa Forbavselsens Befordring rutschede bort til det ukjendte Fjerne. „Nej, Frøken Melsing, De maa ikke spøge saadan med mig, jeg kan ikke taale det! . . . Skal vi ikke se at finde en Bænk, hvor vi kan sidde lidt? Jeg bliver saa underlig svimmel!"

„Jeg spøger ikke, jeg taler i fuldt Alvor! Jeg vil nødig tro, at en Mand med Deres Frisind er saa bornerет, at De ikke vil indrømme en Kvinde den samme Ret til frit at udtale sig for en Mand, som Manden tidligere har havt Privilegium paa ligeoverfor Kvinden."

„Nej saamænd . . . i og for sig . . . naturligvis . . . det er jo noget gammeldags Passiar, at det kun skulde gjælde i Skudaar, hehe! . . . Aa Gudskelov, der seer jeg en Bænk! Lad os sætte os et Øjeblik!"

Maag vaklede hen til Bænken og lod sig falde ned paa den mere som en Klud end som et Menneske, han befandt sig alt andet end godt, og navnlig morede hans Hjerne sig med at bevæge sig i de værste Krumspring. Det syntes ham, at Skoven opførte sig paa en højst paafaldende Maade, han havde aldrig tilforn seet noget saa Løjerligt, nogle af de høje, slanke Træer i Skovbrynet slog pludselig en lang Sidegren om deres Naboes smækre Midie, dandsede ud i en lystig Kehraus og hvirvlede afsted i vanvittig Snurren rundt over Marker, Grøfter og Diger; andre holdt sig vel pænt paa deres Pladser, men drejede uophørlig rundt om sig selv i Luften, saa Maag intet Øjeblik var klar paa, naar de havde Kronen og naar de havde Rodderne opad, og Buskene bestilte ikke Andet end som en Flok kaade, løsslupne Skoledrenge at springe Buk over hverandre, Nøddebuske over Hybenbuske, Slaaenbuske over Gyvelbuske, i vilde Spring gik det fort i det mest øjenforblændende Virvar; men værst var det dog henne paa Skrænten ned mod Aaen, her havde Træer og Buske, store og smaa, gamle og unge, lavet sig en Glidebane, ad hvilken de i lynende Fart foer ned i Hælene paa hverandre, kogende Ærter, bankende paa Skomagerens Dør og muddrende hinanden, saa de endte i en forvirret Dynge nede ved Aabredden. Den arme Manufakturhandler saae sig tummelumsk paa alle disse ubegribelige Manøvrer, han vilde have givet Meget til, at blot eet eneste Træ var forblevet roligt paa sin af Naturen anviste Plads, men overalt var der den livligste Bevægelse og Uro, selv den majestætiske Maane ansaa

det ikke for under sin Værdighed af og til at rutsche hen over Himmelbuen som en plebejisk Ildkugle.

Carla havde sat sig ved Siden af Maag, ikke just for langt fra ham og, som den Igle hun var, slap hun ikke sit Bid, men fortsatte, hvor hun havde sluppet: „Det er min oprigtige Overbevisning, at vi netop passer brillant for hinanden og kunne komme til at føre en lykkelig Tilværelse ved hinandens Side. Ingen af os ejer eller sætter Pris paa denne antikverede, vamle, romantiske Kjærlighed, der sygelig og ideforladt lever for at slikke Maaneskin og kigge Stjerner.“

„Der er forresten ualmindelig mange Stjerner paa Himlen iaften,“ indflettede Maag, idet han plirrede stærkt med Øjnene.

„Vi staaer paa Virkelighedens klippefaste Grund, vi veed først og fremmest, at vi ere Mennesker, men vore Sympathier er fælles, vort Livssyn og vort Livsmaal er fælles, og derfor mener jeg, at vi kunne finde os tilrette med hinanden, ikke?“

„Jo, det kunde vi vel nok,“ svarede Maag uden egentlig at vide, hvad han sagde.

„Naa ja, Mere forlanges der jo ikke! Jeg veed helt vel, det er betydelig vanskeligere at være en Kunstnerindes Mand end at være en Kunstners Kone, fordi det Eftergivende, det sig Underordnende i Almindelighed mere ligger for Kvinden end for Manden, men jeg troer, at De har Evner i saa Henseende, den Lid har jeg til Dem, og derfor mener jeg, at en Forbindelse mellem os vil blive lykkebringende for os Begge, vi kunne jo prøve.“

„Prøve? Javel! Vi kunde maaske etablere en Forlovelse paa Prøve, — saa vil Agathe da idetmindste ærgre sig saa længe! . . . Jeg kunde næsten have Lyst . . ."

„Har Du Lyst, Albert? Det har jeg ogsaa! Og hvad har vi saa at betænke os paa?" jublede Carla, og med et Triumfskrig, der sandt at sige ikke havde meget Jomfrueligt ved sig, smækkede den blufærdige Mo sine spidskantede Arme om Maags Skuldre og Hals, trykkede ham fast ind til sig og plantede med Lidenskabens Højtryk sine Læber mere kraftig end undseelig paa hans Mund.

Overrumplingen var saa pludselig og Favntaget saa fast, at de baade i den ene og den anden Forstand tog Vejret fra Kræmmeren, slatten og modstandsløs som en Ventriloqvist' Dukke gik han paa Næsen i hendes Favn, og han var sikkerlig gleden ned af hendes Skjød og havde endt paa Jorden, om Carla ikke havde holdt ham oppe, thi han var sig kun halvt bevidst, hvad der foregik med ham. Det varede en Stund, inden han slap løs fra den kjærlige Tryksexten, og udmattet indtog han sin forrige Plads, han sagde Intet af den særdeles gyldige Grund, at det ikke var ham muligt at finde paa Noget at sige; men hun, der yderligere havde formindsket det smalle Mellemrum mellem dem, lænede Kartoffelnæsen omt til hans Skulder og gjorde et lille Tilløb til at blive romantisk, idet hun sagte hviskede: „Der er ligesom noget Helligt ved det Øjeblik, hvor to samstemmende Sjæle finde hinanden," — *Maag havde en Følelse af, at naar hun*

havde sagt „Heldigt“ istedetfor „Helligt“, vilde det have passet bedre for hendes Vedkommende — „Intet kan lignes ved den Fryd at sidde ved Siden af sit Livs Udkaarne, som man saa længe drømte om, den Mand, som man saalænge søgte efter, og det tilmed i en Aften som denne. Se, hvor Alt er stille!“ — *da Skoven stadigvæk for Maags Blikke opførte sig paa den ovenfor omtalte, besynderlige Maade, havde han noget ondt ved at observere Stilheden* — „Græsset fælder Taarer over at have maattet tage Afsked med den varmende Sol, Vinden er fløjet bort til fjerne Egne, langt ud over Havet.“ — *Maag var ved at gjøre hende opmærksom paa, at det ikke havde blæst den sidste Ugestid* — „Og hvilke Farvetoner! Maanen maler med Kridhvidt, og Skoven maler Skyggerne med det dybeste Sort, her er ikke Andet end Hvidt og Sort, hvor man seer hen, Hvidt og Sort, Sort og Hvidt“. — *Manufakturhandleren følte Lyst til at istemme den ikke ubekjendte Børnesang: „Saa hvidt som et Kridt, saa sort som et Kul“* — „Træer og Buske staa saa morke og alvorlige i den frembrydende Nat“ — *for Maag slog de som sagt de lysteligste Kuldbøtter* — „Alt hviler koldt og blegt som stivnet i den evige Søvn, Tusmørket er som en Forudanelse af Tilintetgjorelsen.“

Det forekom Maag, at hans ærede Forlovede snakkede Sort, og han foreslog derfor, at de skulde gaa tilbage til deres Selskab, hvad han var saa meget mere opsat paa, som det ikke var den mindste Nydelse, han ventede sig ved at deklarere sin Forlovelse, at se Agathes Forsmædelse, naar hun erfarede, hvor hurtig han havde vidst at trøste sig. Carla stred vel lidt

imod, hun havde gjerne en Stund endnu badet sig i denne betagende Tusmorke-Forlovelses Stemning, men Maag fik hende dog hurtig med, og de vandrede afsted, han melankolsk resigneret som en lænket Abekat, og hun klyngende sig skjælmsk til ham og nydende i fulde Drag Forlovelsens berusende Førstegrøde.

Medens det nybagte Par i et Tempo, der havde mere tilfælles med en Begravelses- end med en Bryllupsmarsch, skred nedad Stien, benytte vi Lejligheden til at erfare, hvad der i Mellemtiden var forefaldet ved det Wongeske Aftensbord. Strax efter Kunstnerindens og Kræmmerens Bortgang rejste Agathe og Reinhard sig stilfærdig fra deres Pladser og sneg sig paa en forblommet, gedulgt Maade bort fra Festpladsens Tummel og Spræl til Skovens tyste, rolige Løvhal, — Bull saae godt, hvor lumsk den unge Mand, da han troede sig udenfor Selskabets Synskreds, listede sin dristige Arm om hendes Liv, medens han med respektfuld Ømhed bøjede sit Hoved ned over hendes for bedre at kunne tilhviske hende den Erklæring, som hun saa gjerne hørte om og om igjen, og som han ikke blev træt af at gjentage.

Wonge havde været beskjæftiget med at tænde sig en Cigar, hvilket Arbejde tog en uforholdsmæssig lang Tid, eftersom nævnte Havaneser øjensynlig nærede den største Aversion mod at blive brændt op, og han bemærkede først, at Parret var echapperet, da det var for sent at kalde dem tilbage, men saasnart han gjorde denne Opdagelse, udbrød han ogsaa med et Tonefald, der skulde være ærgerligt, men som paa Grund af

hans Stemmes godmodige Klang knap nok lød fortrydeligt: „Saa, nu gik de ogsaa! Det er et lystigt Kompagni, vi har her, til at desertere!“

„Tag Dem ikke det saa nær, Mr. Wonge!“ faldt Bull ind. „Jeg troer ikke, den almindelige Konversation vil lide noget Skaar, jeg kjender oprigtig talt mere underholdende Mennesker end saadan et ny forlovet Par, hvis hele Selskabelighed bestaaer i at hviske og tiske sammen og til Afvexling nysses lidt. Gudbevares, det kan vist være en meget behagelig Beskjæftigelse, naar man er aktiv Deltager deri, men det er en mere end tvivlsom Nydelse at være Tilskuer ved disse nysselige Scener. — De veed, at jeg er en gammel Ungkarl, og følgelig veed De ogsaa, at jeg ene og alene taler, som jeg gjør, af den pure Misundelse og Fortvivlelse over ikke at have opfyldt min Bestemmelse her i Livet.“

„Ja, De seer svært fortvivlet ud, hoho! Men hvad det anbelanger med de Forlovede, saa kan De have Ret, jeg kjender det fra gamle Dage, Mutter og jeg, vi var ogsaa dengang mere for Slikkeri end for en fornuftig Boeuf, ikke sandt, Nikoline? . . . Hør, giv mig lidt Ild, for den tossede Cigar er igjen gaaet ud, der er ingen Luft i den, det er en slem Lungepiber, jeg der har faaet fat i.“

Under denne Herrernes Ordvexling førte Fru Kuhlmann en dæmpet, familiær Samtale med sin Datter Amelie ved den anden Ende af Bordet. Ved de Unges Bortgang blev der Plads for den omsigtsfulde Moder, som under Spisningen havde været skilt fra sit Barn,

til at rykke ned til hende ved at bevæge sig henad Bænken i korte Sidehop ligervis som en livlig Kanarifugl paa sin Pind. Da hun var kommen tæt paa Siden af sin Datter, hviskede hun bebrejdende til Amelie: „Hvordan har Du dog kunnet lade Herr Brockhoff slippe Dig saadan af Hænderne, Barn? Hvornaar vil Du dog forstaa, at komportere Dig saaledes, at det forer til et Resultat? Du har naturligvis ikke nærmet Dig ham tilstrækkeligt, — Herregud, ret Dig dog lidt, Du skyder jo Ryg som en Kat, der attacheres af en Buldog! —, og jeg havde dog det bedste Haab, for Hr. Brockhoff og Du har i den sidste Tid hvisket saa meget sammen, endnu iaften lige før vi gik tilbords.“

„Netop derfor kan jeg nu betro Dig, hvad det er, vi har hvisket om,“ svarede Amelie efter at have rettet sig, saa den krumme Katteryg blev saa lige som et Strygebrædt. „Vi har slet ikke tænkt paa eller talt om vor Fremtid — jeg vidste, han vilde forlove sig med Agathe —, nej, vi har udelukkende talt om din Fremtid.“

„Om min Fremtid? Men saa forklar Dig dog nærmere, Barn! Jeg begriber ikke, hvad Du vil sige med disse mysteriøse Allusjonger.“

„Ja, lad os gaa lidt, skal jeg fortælle Dig det! De Andre maa helst ikke høre det.“

Gratiøst og lydløst svippede den letbenede Familie ud af Bænken og blandede sig hastig i Menneskevrimlen, der bølgede frem og tilbage over Festpladsen.

„Nu løb de Saltedød ogsaa! A har aldrig før kjendt til et Selskab, der saadan bissede om!“ raabte Wonge

halvt fortvivlet og halvt som om det morede ham. „Jeg saae dem ikke strax stikke af, for jeg havde travlt med denne Radekop, som igjen er gavven ud, jeg kan aldrig vide, kvad der ska'er den?"

„Aa, det er vel en af dem, som den Tyveknægt af en Handelsrejsende snød Dem med her i Forsommeren," formodede Klovborg og var himmelglad for atter at faa Anvendelse for sit „*Præterea censeo*" : „Salig Hyllested blev aldrig saadan snydt."

„Aa, jeg vilde ønske, Deres salig Hyllested laa tre Alen under Jorden! . . . Naa, det er sandt, ja, det gjør han nok! . . . Nej, jeg mener . . . Ja, jeg veed snart ikke, hvad jeg mener!" udbrød Wonge saa konfus i det, at han gjorde et lille Forsøg i det Sarkastiske ved at tilføje: „Naturligvis har det været en gevaldig dygtig Kavaller, samme, salige Hotelvært!"

„Han forstod kun sin Tid, det var det Hele," riposterede den gamle Graaskjæg skrapt, som var han bleven traadt paa Tæerne.

„Jeg har hørt," faldt Bull sindig ind for at berolige de oprørte Gemytter, „at han endogsaa var saa meget forud for sin Tid, at han allerede dengang lagde to Øre paa Smørrebrødet, fordi der var Tale om at lægge Skat paa det bajerske Øl. Er det sandt?"

„Jeg svarer ikke paa den Slags Kjøbenhavner Brandere," svarede Klovborg med Foragt, medens Wonge tog sig en saa oprigtig Omgang Latter, at Bænken vaandede sig derved.

„Apropux, siden vi taler om det," sagde Hotelværten, da han vel havde faaet afleet. „Se efter, Mutter,

om der ikke skulde reste end en Bajer, for det er da en gefærlig Tid, de er om at hente den Smule Glas."

Der fandtes imidlertid ikke mere Øl, og Wonge maatte se at trøste sig paa bedste Vis uden det, hvilket for endel lettedes ved, at saavel Reinhard og Agathe som Familien Kuhlmann vendte tilbage til deres tidligere Pladser.

„Naa, det var da godt, de endelig kunde komme!" udbrød Wonge nok saa tilfreds. „Nu mangler vi blot Maag og Frøken Melsing med Glassene, saa der kan komme daglig Vande i Gurgeletten."

„Dem har vi strax," oplyste Reinhard, „Agathe og jeg saae dem inde i Skoven, Frøkenens Kostume er saa rart let at kjende. Det var i Grunden dem, der fik os til at vende om . . . jeg mener, fordi vi helst . . . fordi vi ikke vilde genere. De gik herned imod, men rigtignok meget langsomt."

„For en Ulykke! Gaaer de nu ogsaa og tosser om derinde, hvor der ikke er det Mindste at se paa? Det er et gemytligt Selskab, vi har, ikke sandt, Mutter? Det skal vi snart gjøre om igjen," fik Wonge akkurat Tid til at bemærke, saa mødte det omtalte Par op og foranledigede ham til at buse ud i Udbruddet: „Nej, det er da den værste Vippeveje, jeg i mine Dage har været med paa, de har minsæl heller ingen Glas med! Jeg troer, til de er gaaet i Kompagni for at gjøre os til Totalafholdsmennisker!"

„Hahaha! Vi har helt glemt Glassene!" faldt Carla ind med en yndefuld, om end noget skrattende Latter.

„Det er gaaet os akkurat som Deres Datter og Hr. Brockhoff."

„De er maaske ogsaa bleven forlovede?"

„De troer at sige en Vittighed, men det forholder sig netop saaledes. Albert og jeg har forlovet os."

Som om der var blevet trukket i en usynlig Snor, rettedes samtlige Tilstedeværendes Øjne paa een Gang mod Carla og Maag, medens de tilhørende Øjenbryn gjorde længere eller kortere Forbauselsesudflugter opad de Paagjældendes Pander. Parret var nu i Virkeligheden ogsaa nok værd at betragte, det lignede saa saare lidt andre Nyforlovede. Carla havde hejst Kartoffelnæsen paa Stortoppen og laa nu der trygt og solidt fortøjet ved Maags Arm med flagrende Halstorklæde og udspilet Jaket, i hvis Lommer hun udfordrende begravede sine Hænder; der var en selvsikker Sejrsstolthed i hendes Miner og hele Positur. Det forholdt sig noget anderledes med Maag, det vilde have været en ondartet Overdrivelse at have beskyldt ham for at se henrykt ud, han forsøgte sig i et Smil, men det faldt ikke mere naturligt eller velvilligt ud end det, hvormed en Mand tilgiver en Anden at have traadt ham paa hans mest sensible Ligtorn, hans Hage havde endnu ikke viist sig, siden den drog bort til det ukjendte Fjerne, og der var over hele hans Person noget underligt Blødt, næsten Svampet, der fik En til pludselig at mindes mislykkede Lageagurker.

Det varede uhyggelig længe, inden Gratulationerne rykkede frem, men saa gjorde den hjertensbrave Fru Wonge, som ikke kunde holde ud, at der ikke blev

sagt Noget til dem, Begyndelsen ved paa sin troskyldige Maade at sige: „Jeg ønsker Dem saa manne, manne Gange til Lykke af et velmenende Sind, især Dem, Frøken Melsing, for jeg veed, at Maag er en Mand, De i alle Maader kan være tjent med. Se, for Dem, Maag, vil jeg kun ønske, at De ikke har taget Fejl... Aa, Gud, om Forladelse! Det var vist noget rædsomt Noget, jeg der sagde! . . . Jeg mente kun, at jeg jo ikke kjender Frøkenen saa godt, at jeg kan sige, om hun er den, som hun er . . . som De kan være tjent med, mener jeg! . . . Ja, jeg vrøvler i det, jeg bliver helt forvirret, fordi de Allesammen staar og hører efter, hvad jeg siger. Jeg vilde bare gratulere Dem, og det var da helt kuriøsk, at De, Maag, og Agathe skulde blive forlovet paa een og samme Dag."

„Ja, og uden at det var med hinanden, maa Du føje til, Mutter!" supplerede Wonge mindre delikat.

Dette lille Amendement tjente ikke til at hæve de øvrige Gratulanters Forlegenhed, og det blev ikke bedre, da Bull temmelig maliciøst henvendte sig til sin Nabo med det Spørgsmaal: „Hvordan er det? Er det ikke Skudaar iaar?"

„Jeg synes, De er bitter, Hr. Doktor?" riposterede Carla mundrapt. „Og det er ikke rigtig paa sin Plads her i denne Kreds, eftersom jeg er den Eneste, der veed, at det er en ny Variation paa den gamle Talemaade: „De er sure!" sagde Ræven."

„Lad os ikke tale om disse gamle Skader!" kvad Tandlægen paa et mærkeligt, af ham selv komponeret Recitativ og deklamerede saa videre: „Det var en

Drøm, en kort og lykkelig Drøm, Deres Forlovede kan nærmere forklare Dem, hvordan det gik til, han er saadan en dygtig Drømmetyder! . . . Naa, jeg visker en Taare af Øjet og gratulerer! Ja, De har jo Ingenting at vente efter, saa den borgerlige Vielse skal vel snart finde Sted? Ja, for De skal vel borgerlig vies? Naturligvis ikke, fordi det vækker Opsigt, men fordi det baade er moderne og modigt — navnlig modigt!"

„Nej, De har Ret, vi har heldigvis Intet at vente efter, — der er Andre, som ikke saa snart kan gifte sig," snerrede Carla, der foretrak at ignorere den sidste Del af Bulls Spørgsmaal og holde sig til den første.

Det forekom Wonge, skjønt han ikke var rigtig med, at Samtalen begyndte at tage en mindre behagelig Vending, og han sagde derfor lunt og gemytlig: „Jamen nu er det jo pinende galt, at vi ikke har de Glasser, for nu skal vi til at drikke hele to Skaaler! Men det lader jo til at være helt farligt at gaa efter Toddyglas iaften, for Folk kommer istedetfor tilbage og er forlovede. Hvem vil nu opofre sig?"

„Amelie, mit Barn, Du har vist ikke Noget mod at gaa derop?" faldt Fru Kuhlmann, der resigneret havde sukket ved den anden Forlovelse, hastig ind.

„Jamen, jeg veed slet ikke, hvor det er, Mama!" svarede Amelie med den Tværhed, hvormed Ungdommen gjerne modtager Kommissioner af den Art.

„Aa, Hr. Bull, kunde De ikke lade Dem bevæge til at vise Barnet, hvor hun skal hen?"

„Jo, jeg er virkelig altfor trængende til Noget til at styrke mig paa ovenpaa alle disse Overraskelser,“ sagde Bull, idet han rejste sig. „Jeg gaaer med, men jeg siger iforvejen, jeg forlover mig ikke!“

„Ja, Pokker tro Dem!“ raabte Wonge efter ham, som fjernede sig med Amelie.

Det viste sig imidlertid snart, at Tandlægen i visse Henseender var en ordholdende Mand, thi ikke fem Minutter efter vendte han tilbage sammen med Amelie, der bar to tykmavede Thepotter — thi i Flaarup betød Toddy næsten altid Thevandspunsch —, og medens han afleverede en større Samling Glas paa Bordet, sagde han højtidelig: „Jeg sætter disse, om en forestaaende Nydelse forjættende Brugsgjenstande her som et Bevis paa, at jeg ikke er bleven forlovet med Frøken Kuhlmann!“

„Nej, jeg sagde strax til Mutter, at det ikke var blevet til Noget, da jeg saae, De havde Glas med,“ bemærkede Wonge med en flommet Latter over sin egen Vittighed. „Naa, nu fat Geværerne, alle Mand! Svup! Her er ægte, gammel Jamaica!“

„Fra den pukkelryggede Kjøbmand Andersens Fabrik,“ oplyste den skeptiske Klovborg.

„Hvad er han baade Giftblander og pukkelrygget?“ spurgte Bull. „Saa er det jo heldigt, han snart skal have *Façon* paa.“

„Jeg kan aldrig forstaa mig paa de Folk, som holder mere af at sidde og sluddre end af at lave sig nogle Punser, man har da Munden til Andet end til

at snakke med!“ henkastede Wonge til hvem, der vilde tage sig deraf.

Baade Tand- og Dyrlægen forstod den blide Hentydning, og, da ingen af dem havde Noget imod at formilde den bøse Vært paa det opstillede Vilkaar, greb den Ene Thepotten og den Anden Romflasken, og de tog fat paa Brygningen med største Iver alene for at opfylde Mandens Ønske.

Almindelig Opsigt vakte det, at Carla udbad sig en Thepunsch med, og de andre kvindelige Deltagere udbrød saadan midtvejs mellem Beundring og Indignation: „Gud troer De ogsaa, De kan taale det?“ De vare nemlig selv henviste til at trøste sig med Fru Wonges hjemmelavede Ribsvin, et Fluidum, om hvilket det var lettere at sige, hvad det havde tilfælles med almindelig Edikke, end hvori det adskilte sig derfra, og som stedse gav Konsumenternes Maver Nok at bestille, for ej at tale om, at hver Mundfuld af den hos sartere Naturer som f. Ex. Fru Kuhlmann og Datter strax paa Stedet lokkede de stride Taarer frem.

Da Alle havde faaet fyldt deres Glas, begyndte Wonge uden at slaa paa sit Glas eller gjøre andre højtidelige Dikkedarer: „Ja, se saa er det vel bedst, vi fanger an med en Skaal for de Forlovede?“

Samtlige Tilstedeværende med Undtagelse af de paa Ægtestandens Supplementsliste sidst indrullerede to Par faldt ind med et eenstemmigt, højlydt „Ja!“, og at dette var ærligt ment, sees bedst af, at de saa godt som Alle optraadte som Parthavere i Talen, om ikke paa anden Vis saa ved deres Afbrydelser, saa at Talen

nok saa meget fik Karakteren af en almindelig Konversation om et opgivet Thema som af en Tale og idetmindste aldeles ikke med nogen Berettigelse kunde kaldes for nogen Monolog.

„Og saa skal jeg,“ fortsatte Wonge beskedent og godlidende, „da ingen Andre vil tage Affære, kjøre frem med Lammene . . . Undskyld, jeg bliver siddendes, men det falder mig nu mere behageligt.“

„Ja, det var det, som Skoledrengen sagde, da Læreren inviterede ham op paa Kathederet til Kløg,“ indskjød Bull i en gesvindt Parenthes.

„Jeg er ikke stiv i at holde nogen Tale, det maa de om, som har studeret dertil, og jeg vil da ogsaa kun sige, hvad jeg mener, og hvad jeg kan staa ved.“

„Nu er Du altfor beskeden, Fatter!“ faldt Mad. Wonge protesterende ind. „Kan Du huske den Tale, Du holdt, da Slagter Beckers havde Barn i Kirke? Jøsses for Tale, det var! Ligesom jeg selv kunde have holdt den, ikke saa godt, forstaar sig, men jeg syntes, jeg kjendte hvert Ord iforvejen.“

„Ja, lad nu det være godt, Mutter! Vi er ikke naaet til at tale om Barn i Kirke her, det er ikke mere end som Forlovede, vi har at gjøre med! . . . Og se, først vil jeg ønske de Fremmede Held og Lykke paa Deres Livsens Vej . . . Ja undskyld, Maag, jeg kalder Dem for Fremmed, men De er jo dog ikke min Datter . . . jeg mener, at selv om Ens Datter kun er Ens Halvkusines Datter og Ens egen Plejedatter, saa staaer hun En dog nærmere end en Mand, som man slet ikke er i Familie med, selv om man maaske havde ventet

det, jeg mener ventet, at man engang skulde komme til at blive det, nemlig i Familie med ham.“

Wonge tørrede Sveden af sin Pande ovenpaa denne indviklede Sætning, og Fru Kuhlmann benyttede den derved opstaaede Pause til at udstøde et lille Hjertesuk: „Ak ja, den Slags Skuffelser kjender jo Alle vi, der har Dotre, kun altfor godt!“

„Der er jo det at sige om denne Forlovelse, at alle vores unge Piger vil slaa bagud, naar de hører den, fordi Maag immer har været forste Hane her i Kurven, og det saa bliver en Skuffelse og Bedrøvelighed, at han gaar hen og tager en Udlænding.“

„Udlænding — jeg?!“ fnøs Carla og spruttede som en arrig Kat. „Det er en stor Fejltagelse! Jeg finder det ganske vist temmelig ligegyldigt, hvor man er født, da jeg kun betragter de højtravende, gammeldags Talemaader om Fædreland og saa videre som tomme Fraser, men her maa jeg dog protestere! Jeg er født i Kjobenhavn og ingen Udlænding.“

„Om Forladelse! Jeg mente kun Udlænding i Forhold til os her i Flaarup,“ stammede Wonge og gned atter sin Pande, ad hvilken Sveden randt i Strømme, som havde han været under Hanen af et Doucheapparat. „Dem kan jeg gratelere, bitte Frøken, for jeg kaverer for, De faaer en medgjørlig Mand, om Maag faaer det Samme, kan jeg itt' have nogen Mening om.“

„Om jeg faaer en medgjørlig Mand? Hehe! Den er kulant!“ lo Maag tvungent, da han helst vilde have Diskussionen herom slaaet hen i Spøg.

„Naa ja, jeg gik nok over i Koden, men det kan være lige meget, De forstaaer nok Meningen.“

„Det er det Eneste, De ligner salig Hyllested i,“ mumlede gamle Klovborg i Skjæget. „Han vrøvlede ogsaa saa gefærligt, naar han holdt Taler.“

„Derfor siger jeg jo ogsaa, at De ikke skal tage efter, hvad jeg siger, men efter, hvad der er min Mening,“ svarede Wonge uden i mindste Maade at blive fornærmet, hvorpaa han støt og tilforladelig som altid fortsatte sin afbrudte Tale: „Men nu vilde jeg gjerne slutte med et Par velmenende Ord til Dig, Agathe, og til Dem, Hr. Brockhoff, saadan som jeg i al Enfoldighed kan sætte det ud fra hinanden, men fra et oprigtigt Sindelag kommer det, derom kan I være forvissede. Jeg skal aldrig gaa fra, at den Forbindelse hover mig, desformedelst jeg nu alle Tider har fundet, at I passede saa urimelig godt for hinanden og kunde blive et Stadspar, som jeg vil for Exempel sige Baronens de Fuxrøde, og den Tro er da min, at I vil blive lykkelige i Jert Liv og faa det helt velsignet sammen, saavist som jeg hedder Hans Wonge! Det er lidt trist for Tanken, at vi snart skal af med Dig, Agathe, Mutter og jeg vil komme til at savne Dig svært, og Børnene og Folkene da med, kan jeg tro. En Tak skal Du have for den Tid, Du har været hos os! Glæde og Velsignelse har Du beredt os, aldrig har Du voldet os Sorger eller Bekymringer, tværtom, med dit milde Sind har Du hygget om os og mangen Gang hjulpet til at jevne for os, hvor der kunde trænges til det, og derfor skal Du have Mutters og min Tak! Der bliver en Plads

tom herhjemme, naar Du gaaer, for en god Tøs har Du været lige fra den Stund, Du kom til os som den bitte, hjælpeløse Stump, Du var.“

„Aa ja, kan Du huske, Fatter,“ faldt Mad. Wonge ind, som havde udfoldet en livlig Virksomhed med at sende venskabelige Hovednik snart til Manden og snart til Datteren, „kan Du huske, da hun første Gang kom ind i Stuen til os — Anders havde hentet hende paa Stationen — og stod der, det lille Pjus, i sin stumpede, sorte Kjole med Fingrene saa forlegent i Munden og Mamelukkerne om de smaa Pusselanker?“

„Naa! Næ, nu er det nok bedst at holde an med den Passiar, for naar Mutter først kommer ind paa det Kapitel, saa er hun ikke til at faa i Stald igjen! . . . Jeg vil kun til Slutning sige til Brockhoff, — ja, nu sejer a Saltedod Brockhoff uden noget Hr. foran —, at jeg med den største Fidus giver Pigebarnet i hans Hænder, for efter hvad jeg har lært ham at kjende i den Tid, til han har boet her i Flaarup, saa er han et godt Mennisk . . .“

Nede fra den anden Bordende lød med Eet et ej synderlig kraftigt, men desto mere følt „Hør!“ Det kom fra Amelie, hvis begejstrede Smil veg Pladsen for en ynkelig flov Mine og et Par store, ulykkelige Øjne, da hun opdagede, at hun havde henledet den almindelige Opmærksomhed paa sig.

Selv Taleren blev saa betuttet over, at hans Udtalelse gjorde saadan en Lykke, at han uvilkaarlig stoppede, hvilket Fru Kuhlmann benyttede sig af til nærmere at motivere Datterens Bifaldstilkjendegivelse

ved at sige: „Du behøver ikke at blive genant, mit Barn, thi vi har Grund til at anse Hr. Brockhoff for den braveste, unge Mand, efter hvad han har gjort for os! . . . Ja, det kan ikke nytte Dem, Hr. Brockhoff, at De sidder og gjør Mimik til mig om, at jeg skal tie, for vore Venner her skal have det at vide. Hr. Brockhoff har været saa charmant ved sine højtstaaende Forbindelser i Hovedstaden at skaffe mig en Lotterikollektion. Det har altid været et af mine mest brylante Ønsker at faa en saadan, i mange Aar har jeg havt Ansøgning inde derom, og nu har den ædle unge Mand udvirket min Ansættelse uden mindste Encouragering fra min Side. Tænk blot, vi bliver fri for mere at farte Landet rundt!"

En almindelig, glad Overraskelse fulgte paa denne Meddelelse, og Bull tolkede den smukt ved at udbryde: „Jeg gratulerer med Ønsket om, at det maa blive den af Lykken begunstigede Kollektion, saa vi snart maa læse i Bladene: Ved den igaar stedfundne femte Trækning af Almindeligt dansk Vare- og Industrilotteri faldt i Fru Kuhlmanns Kollektion en Extragevinst paa Tøj til sex Stykker Linned af Hankjønnet, hvilket efter den eventuelle Vinders Ønske kan ombyttes med Tøj til lige saa mange Stykker af Hunkjønnet."

„Nej, stop nu lidt Børn!" raabte Wonge og hamrede i Bordet med sit Glas med Fare for at slaa det i Kvas og spilde det kostbare Indhold. „Naar De vil tale med, Allemand, bliver vi s'gu aldrig færdig! Lad os først faa de Forlovede fra Haanden, saa kan hvem, der vil,

altid bagefter tale for Lotteriet. Altsaa en Skaal for de to forlovede Par, vi ønsker Dem en glad . . ."

„En glad Alderdom!" kunde Bull ikke dy sig for at indskyde.

„Hold sin Mund, Doktor! . . . Vi ønsker Dem en glad Fremtid og, at de maa leve længe i et lykkeligt Samliv og engang i Tiden faa Masser af bitte Brockhoffer og Maager!"

Her sluttede Wonges Tale, og her slutter da ogsaa denne Fortælling paa en saa effektfuld Maade, som en Fortælling nogensinde vides at have endt, thi just som den glade Fader havde sagt det sidste Ord, og Selskabet havde rejst sig med hævede Glas for at klinke med de Beskaalede, knaldede fra den nærliggende Fyrværkeriplads pludselig et oredøvende Kanonslag løs, der fik Damerne ved det Wongeske Aftensbord til at erstatte de paatænkte Hurraraab med nogle særdeles intensive Angsthvin og foranledigede de mest nervøse af dem til at prøve de tarvelige Træbænkes Soliditet ved uden Varsel at lade sig plumpe ned paa dem. Strax efter faldt der nok et Kanonslag, som sendte sit skrattende Smæld hen over Pladsen, hvilket derpaa med et dumpt Drøn rullede bort, ind under Skovens ærværdige Træer for at tabe sig paa en theatralsk Maade som en Vogn, der bag Scenen kjører bort, og saa endte det med endnu et Skud, som var det en Salut efter en Skaal for en eller anden allernaadigst Potentat. Umiddelbart derefter tog selve Festfyrværkeriet fat, arrangeret af den omtalte Barber og Dekoratør, der tillige fungerede som Byens Overfyrværker,

i hvilken Egenskab han kunde sees løbe om mellem Stilladserne med en brændende Lunte i Haanden lig en spøgelseagtig Lygtemand, farende afsted hvergang han havde tændt et nyt Nummer, som om han havde faaet en Raket i den Del af det menneskelige Legeme, hvor de efter Sigende fortrinsvis søge. Helt storartet var Fyrværkeriet, Bomber spruttede og Raketter futtede, Kaskader brusede, og Møllevinger susede rundt som i en ustyrlig Orkan, røde og blaa, gule og grønne Illuminationslys svajede frem og tilbage, og spraglede Glober drejede i sandseforvirrende Hvirvel omkring, ind i hinanden og ud af hinanden, men i hvislende Straaleild stod de to Par Kjærestefolk som fire yndelige Amoriner med straalende Glorier om Hovederne.

Det lakkede med Enden af Sommeren, det gode Vejr havde overanstrængt sig og trængte til Hvile. Efterat Himlen i over en Maaned havde været i det mest straalende Humør, kom Reaktionen; det var, som fortrød Himlen at have været altfor overstadig og letfærdig, den lagde sit smilende Aasyn i dystre, tungsindige Folder, blev melankolsk og hypokonder, smaa, gnavne Rynker trak tættere og tættere sammen paa dens buede Pande, og tilsidst brast den ud i en hysterisk Graad, med hvilken den ikke syntes at kunne holde op, da den først var begyndt derpaa. Forargede over en saa skammelig, om Lucretia mindende Vægel-

sindethed, flygtede Kjøbenhavnerne hjem til deres kjære By fra Landbolivet, allerede før Ferien var udløben, der var ikke til at holde ud paa Landet. Ustandselig strømmede Regnen ned med larmende Brusen, som var det en velmeriteret Fos, og med en Kraft, saa den knipsede Blade og Smaakviste af Træerne; med sin dræbende Svøbe piskede den løs paa den arme Sæd, saa hvert Straa i stum Smerte bøjede Nakken og lænede sit tunge Hoved mod Naboens Skulder, til de Alle styrtede til Jorden og blev liggende der i sammenklumpede Dynger, og den gjorde Vejene saa opblødte, at Galoscherne ikke slog til mere, men selv de mest soignerede, kjøbenhavnske Landherrer maatte krybe i tunge Fedtlæderstøvler, og de mest elegante og forvænte Hovedstadsfrøkener maatte stikke deres fine, mangeknappede Gedeskindsstøvler i plumpe, franske Træsko, saa de efter deres egen Paastand saae frygteligt rædsomme ud og lignede hende, Linedandserinden paa Tivoli, naar hun havde faaet spændt Kurve paa Fødderne.

Ogsaa de faa Gjæster paa Hotel Dania vendte Næsen hjem, hvilket ej er saa forunderligt, da det aldrig vides at have moret Nogen at sidde indespærret paa et Hotelværelse i øsende Regnvejr. Bull var den, som rejste først. Dette skyldtes dog ikke saa meget de meteorologiske Forhold som den Omstændighed, at Wonge havde nægtet ham yderligere Kredit efter Tilskyndelse af Maag, der ikke kunde tilgive Tandlægen hans Falskhed ved Skovfesten og derfor havde demaskeret ham for Værten. Den ambulante Doktors Pengestatus var ved hans Bortrejse ikke bedre, end at han som Sikkerhed

for Betalingen af sin Restgjæld maatte efterlade en højrygget Lænestol, der højst uberettiget forte den stolte Titel af Operationsstol. Samme Stykke Bohave var forøvrigt vant til Turen, det var ikke saa grumme længe siden, at Bull havde faaet den løst tilbage fra sit sidste Opholdssted. Men sorgløs som altid og ganske ubekymret for Fremtiden drog han med sin slunkne Kuffert bort for at lyksaliggjøre en anden Kjøbstad med sin Nærværelse, hvilken vidste Ingen, næppe nok han selv.

Saa snart det lod sig gjøre for de Flaarupske Dandsekursus, styrede den letbenede Fru Kuhlmann og hendes orkestrale Datter deres udværts Fjed bort fra de gjæstfri Wongeske Haller og galopperede over til Kjøbenhavn, da de jo nu skulde skifte Tjeneste fra Frk. Terpsichore til Fru Fortuna. Og skjønt det kostede Carla Melsing en fast overmenneskelig Overvindelse at rive sig løs fra sin elskede Manufakturhandler, drog hun dog sammesteds hen, hun maatte nemlig over at ryste lidt Liv i den kjøbenhavnske Kunsthandler, som underligt nok endnu ikke havde solgt hendes Maleri, skjønt Prisen paa Kunstværket var bleven betydeligt modereret. Den store Kunstnerinde var nemlig stærkt i Bekneb for gangbare Møntsorter, saa stærkt, at hun havde maattet sætte et af sine geniale Mesterværker i Pant hos Wonge, thi om hun end ikke ligeud vilde have generet sig for at presse sin Forlovede for flere Penge, fandt hun det dog under de nærværende Forhold uklogt at gjøre det.

En Dag sidst i August sad Wonge og gamle Klovborg efter endt Frokost i Bagstuen, stille og ensomme, og uden at kunne beskyldes for nogen højere Grad at Sluddervornhed, da den trivelige Husmoder traadte ind til dem fra Kjøkkenet.

„Nu er det galt igjen, Fatter!“ sagde hun og rystede paa Hovedet, saa Basunkinderne bævrede derved som en Rombudding i Haanden paa en Mand, der har St. Veitsdands. „Slagter Becker er derude og spørger, om vi ikke kunde betale Lidt af paa, hvad vi skylder ham. Hvordan staaer det til med Kassen?“

„Der er aldrig en eneste Øre i den,“ svarede Manden i en ligeglad Tone, som fandt han denne Omstændighed, der vel nok kunde karakteriseres som en beklagelig Mangel ved en Pengekasse, i højeste Grad pudsig, men ej i mindste Maade trist. „Ret nu var Hansen her med Øl, og han blokkede mig for Alt, hvad jeg havde af Moneter.“

„Det er dog ikke til at begribe, hvordan de Penge svinder bort mellem Fingrene paa En! . . . Ja ja, saa kommer jeg jo til at gaa ud og bede Becker have lidt Taalmodighed.“

Efter at have været et lille Svip ude i Kjøkkenet for at rette denne ikke usædvanlige Anmodning til Slagteren vendte Madammen tilbage og tog Plads hos de to Mænd, idet hun trist sukkede: „Hvordan skal det dog gaa, hvad skal vi fange an?“

Da hverken Wonge eller Klovborg havde noget Raad at give den gode Kone, sendte de hende Spørgsmaalet ubesvaret tilbage

„Ja, for det kan jo ikke blive ved at gaa paa den Maneer, vi maa skam se at hitte paa Noget."

Heri samstemmede Mandfolkene begge med hende, men da de forlængst havde udtømt den Evne, der maaske i Analogi med gamle Sibberns mærkelige Ord „Komme-paa-elsesevnen" kunde kaldes „Hitte-paa-elsesevnen," var det dem ikke muligt at stille noget positivt Forslag, og der opstod en langsommelig Pause, som virkede meget trykkende paa Tremandsraadet. Hurtigere end ventet blev de imidlertid udfriede af deres pinefulde Stilling, idet først Maag og strax efter Reinhard og Agathe kom tilstede.

Siden sin Forlovelse havde Maag næsten helt ophørt med sine Besøg hos Wonges Medfølende, godtroende Sjæle tilskrev det den Ulyst, han følte ved at træffe sammen med sin tidligere Flamme, Agathe, medens andre, mere nogterne Mennesker havde en betydelig mere prosaisk Forklaring herpaa, idet de gjættede paa en af de saa moderne Forbudsforretninger, og det syntes unægteligt, som om disse Sidste havde Ret, thi aldrig saa snart var Carla Melsing rejst, før Manufakturhandleren gjenoptog sin gamle Vane og gav Møde i Hotellet

Maag var dog ikke den Gamle mere, hans selvbehagelige Vigtigmageri havde saa at sige slaaet en Revne, der ganske tog Synet fra dette Dumhedens skrøbelige Flitterstads Kar. Vel gjorde han endnu Alt for at holde sin indbildte Overlegenhed i Hævd, men han skuffede ikke mere Nogen, det gik med ham som med et saa-

dant havareret Kar, der var ligesom noget Klinket over ham.

„Goddag i Stuen! . . . Jeg synes, Stemningen er mat og flov, uden stigende Tendens?“ begyndte Maag forceret muntert. „Hvad er der ved det? Da vel ingen Nyheder i Sørgefaget?“

„Aa, vi var blot ved at tale om Regnskabet, og det er aldrig lysteligt her i Huset,“ forklarede Mad. Wonge med et Suk.

„Nej, det har været en sloj Sommer!“ faldt hendes Mand ind. „Vi er aldrig en Øre rigere end før Ferien.“

„Det var et rart Udbytte, vi havde af de dyre Avertissementer om Sommerophold i Flaarup, de Penge kunde vi da have sparet,“ gnavede den gamle Graaskjæg. „Salig Hyllested averterede aldrig!“

„Jamen det var da og nogle grimme Gjæster, vi har havt! De, der kunde betale, rejste strax igjen, men de, der ikke kunde betale, de blev s'gu!“

„Ja, de Kjøbenhavnere er en daarlig Race!“ attesterede Maag. „De seer os Provindsboere over Hovedet, og saa er de selv meget værre, det er noget Rak!“

„De undtager vel Kjøbenhavnerinderne, for Deres Forlovede er jo fra Hovedstaden, ikke?“ lød det bag ham.

Det var Reinhard, der fremsatte dette Spørgsmaal. Han var traadt ind under de sidste Replikker i Følge med Agathe, sammen med hvem han havde gjort et forgjæves Forsøg paa at gaa en Spadseretur i det øsende Regnvejr.

Maag var bleven ganske bleg af Raseri over Reinhards Spørgsmaal, og han vendte sig om mod sin Dødsfjende og riposterede skrapt: „Der gives naturligvis Undtagelser, Hr. Kandidat, men rigtignok kun ganske enkelte Undtagelser! . . . Men det er nok bedst, jeg trækker mig tilbage, jeg var kommen herind for at passiare lidt i al Venskabelighed, men ikke for at høre Ubehageligheder.“

„Aa nej, bliv nu, Maag!“ bad Wonge godmodigt. „Er det Noget at tage sig saadan af? Begribeligvis holder Kjøbenhavnerne sammen, ligesom vi Provindsboere holder sammen, det vil sige, det gjør vi Pokker ikke, uden vi er fra samme By.“

„Nej, naturligvis er det ikke Noget at tage sig af, at Ens Kjæreste bliver kaldt for Rak!“

„Jamen mig tykkes, det var Dem selv, der sagde det?“

„Naa, saaledes! De falder ogsaa over mig! Farvel, Hr. Wonge, det skal vare noget, inden De seer Albert Maag igjen!“

Stolt, med oprejst Pande (men med borteskamoteret Hage) spadserede Manufakturhandleren af, og som for at pointere, at det var et afgjørende Brud, fjernede han sig ikke ad den intime, private Bagvej, men skred ud af den officielle Indgangsdør.

„Jeg troer, han blev vred?“ sagde Wonge rolig, saasnart Maag havde smækket Døren i efter sig. „Hvad monne han vilde have sagt, naar jeg havde fortalt ham, at hans Forlovede har betalt mig med saadan et skralt Maleri, som jeg minsæl ikke kan se,

om er en Snemark eller en nyhvidtet Ladevæg? Det bliver et fint Stykke at have slaaet op paa sin Væg til Amindelse om denne her indbringende Sommer. Naa, det er da alletidsens en Trøst, at Andre ikke har havt det bedre, Alle klager jo over, at Sommeren har været ussel og elendig og skabet sig romantisk, som havde den Flyvekuller."

„Aa, der er dog nogle, der har faaet noget Godt ud af denne Sommer. Ikke sandt?" bemærkede Reinhard, idet han slog sin Arm om Agathes Nakke og varlig rettede hendes Ansigt op mod sit, for at han dedre kunde se de Træk og skue ind i de Øjne, som han elskede over Alt her paa Jorden.

„Jo, min Ven! Jeg idetmindste er helt vel fornøjet med, at Du blev Sommeren over og ikke rejste i Foraaret, som Du engang tænkte paa," svarede hun, den lille, kokette Jomfru, og kastede sig ind til ham med et kjælent, dinglevornt Puf.

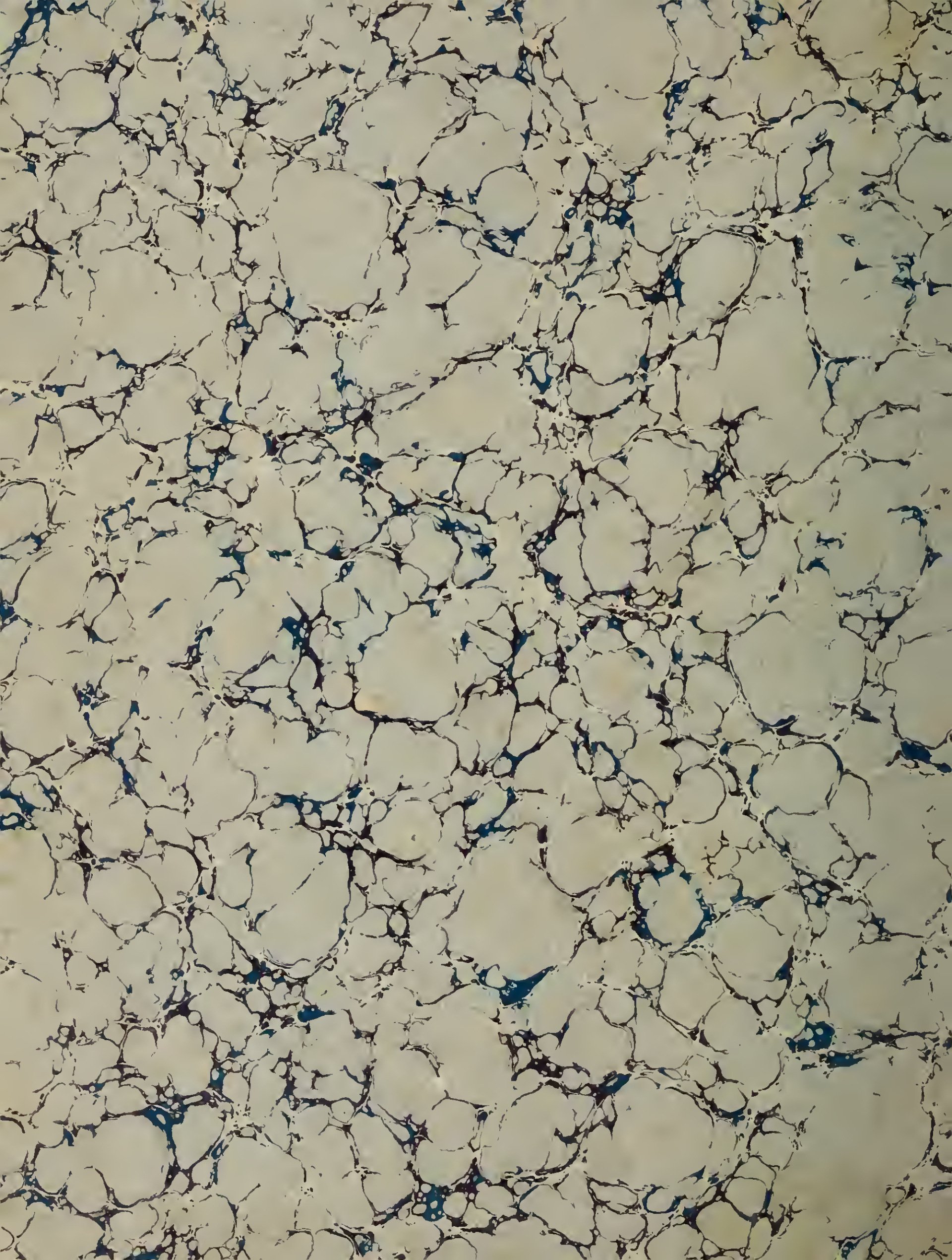
„Aa, spil ikke saa hellig! Hvem Andre end Dig selv var det vel, som raadede mig til at tage Sommeren med her? Men jeg vil blot betro Dig, at jeg ogsaa uden dit Raad var bleven — Vinteren med, om det skulde være —, jeg var aldrig rejst herfra uden som nu at tage Dig med."

„Jeg troer nok, jeg vidste det, Reinhard!" sagde Agathe, idet hun nok saa lunt kneb det ene Øje til og trak Øjenbrynene saa skjælmsk krusede op, at den unge Mand ansaae det for absolut fornødent at straffe hendes Indbildskhed med et Kys.

„De Unge gjør os tilskamme, Hans!“ henvendte Mad. Wonge til sin Mand, medens hun betragtede Parret med et bifaldende Blik, og et moderligt, trofast Smil lyste op paa hendes brave Ansigt. „Sidder vi Gamle ikke her som to topmaalte Egoister og tænker kun paa vore egne Affærer og glemmer helt, at i denne Sommer blev vort ældste Barns Lykke grundet. Vi maa skamme os, maa vi, om vi ikke er taknemlige derfor!“

„Du har Ret, Mutter! Vi er nogle snavs Forældre, naar vi ikke kan se os glade og tilfredse paa de To der,“ svarede Wonge og applauderede sin Kone ved nogle kjærlige og særdeles lydelige Dask paa hendes egen Skulder. „Bort med de traurige Miner, lad os tage Tingene fra den gemytlige Side! Jeg skulde ogsaa mene, det kunde sætte En i godt Humør, naar vi gjør Sommerens Udbytte op og seer, det bestaaer af en gammel Lænestol og en Masse udtrukne Tænder, et ubegribeligt Maleri, sexten Timers Dandseundervisning og toogtredive apokryfe Fotografier. Jeg har aldrig hørt noget andet Hotel have Indtægter af den Slags!“

En Grund til, at Wonge ikke saae mørkere paa Fremtiden, var det maaske nok, at Reinhard havde trøstet ham med, at Faderen sikkert fandt „Noget“ til ham, saaledes som denne formaaende Mand alt havde fundet det til Fru Kuhlmann. Og lad os haabe, at gamle Brockhoff gjør det, for Eet er vist, det vil aldrig gaa for de brave Wonges med Hotel Dania.

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 15 06 24 05 008 2